Love's Sweet
Când Visele devin Realitate
JAN HUDSON
EDITURA MIRON

Loveswept

Jan Hudson

Cînd visele devin realitate

Traducere de Diana Olaru

Editura MIRON
București

ALWAYS FRIDAY

by Jan Hudson

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Tehnoredactor: *CLAUDIA FETICU*
Corector: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95061-4-8

Capitolul 1

– Nu-i nimeni aici în afară de mine şi nu fac altceva decît să repar cuptorul. Cred că Hook le-a condus pe doamne undeva în Louisiana să vadă acea grădină de flori. Toţi spun că e frumoasă în această perioadă a anului cînd au apărut lalelele. Am impresia că sînt cu toţii plecaţi în acest sfîrşit de săptămînă, cu excepţia lui Tess.

La naiba! Muşchii maxilarului lui Daniel Friday se încordară în timp ce strînse din dinţi şi liniile dintre sprîncene i se adînciră. De ce nu putuse

bunica să stea liniştită o zi? Nu-i venea să creadă că zburase pînă la Galveston degeaba, cu atît mai mult cu cît era ocupat pînă peste cap. Sora lui, Kathy, îl convinsese însă că bunica lor se mutase cu o grămadă de oameni ciudaţi care puteau fi foarte bine nişte artişti excentrici şi insistase ca el să verifice.

– Cine e Tess?

– Tess Cameron, nepoata doamnei Olivia. Nu, spuse bărbatul îmbrăcat în salopetă albastră în timp ce îşi freca bărbia, trebuie să fie strănepoata ei. Mama ei a fost nepoata. Fiica doamnei Octavia. Doamna Octavia şi doamna Olivia erau...

– Da, da. Pot să vorbesc cu...

– ... gemene, continuă reparatorul pe un ton tărăgănat, ignorînd întreruperea bruscă. Semănau leit, însă. Doamna Octavia a murit acum opt sau zece ani, iar fiica ei va împlini curînd treizeci. Anna se numeşte, din cîte îmi amintesc. Îşi freca din nou bărbia. Sau Amelia? Nu, cred că Anna.

Daniel Friday era un om care preţuia timpul. Înalt şi impecabil îmbrăcat, impunea respect şi cerea aceeaşi competenţă şi eficienţă de la alţii ca şi de la el însuşi. Era obişnuit să controleze orice situaţie şi iritarea sa creştea pe măsură ce asculta

sporovăiala bătrînului.

Nici cea mai severă privire a lui Daniel, ce sugera „să terminăm cu prostiile şi să trecem la lucrurile serioase", privire ce era înţeleasă imediat de angajaţii săi, nu reuşi să-l oprească pe acest individ.

Daniel stătea pe veranda vechiului conac de pe strada principală a Galveston-ului, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Casa magnifică din cărămidă roşie, cu trei etaje, pe care, după o primă privire, o bănui veche de mai bine de o sută de ani nu reuşi să-i capteze decît minimumul de atenţie. Tot ce dorea era să o găsească pe bunica sa, să o ducă înapoi unde trebuia să fie şi să se întoarcă la Pittsburgh a doua zi dimineaţă. Poate nepoata l-ar fi ajutat să o găsească pe Buni.

– Pot să vorbesc cu Tess? întrebă Daniel, profitînd că interlocutorul său se oprise să tragă o gură de aer.

– Nu-i aici. Nu-i nimeni aici, în afară de mine.

Daniel aştepta o explicaţie, dar de data aceasta, cînd era necesară, nu veni. Trecîndu-şi nerăbdător degetele prin părul des, castaniu, întrebă totuşi cu grijă:

– Unde o pot găsi?

– Nu sînt sigur, dar cred că puteţi încerca pe digul de la capătul străzilor Twenty-Seventh şi Seawall. Obişnuieşte să meargă acolo în fiecare dimineaţă. Spune că peştii nu se plîng de muzica ei, aşa cum o fac vecinii. Da, aş încerca acolo, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

Luptînd să-şi controleze nemulţumirea crescîndă, Daniel ceru indicaţii reparatorului, se îndreptă spre maşina pe care o închiriase şi porni spre golf. Mormăind despre ghinionul său teribil, găsi sfîrşit locul pe care-l căuta, parcă maşina şi trînti uşa la ieşire.

O durere îi rodea stomacul şi simţea că îl arde ceva în partea inferioară a pieptului. Prea multă cafea şi prea puţin somn, se gîndi. I se părea că nu avea timp suficient pentru a face tot ce-şi propusese. Se iveau mereu probleme la serviciu: aparatura care nu funcţiona, întîrzieri în transportul materialelor şi interminabilele teancuri de acte ce trebuiau semnate. În clipa de faţă trebuia să fie în biroul său din Pittsburgh, nu să dea de urma bunicii şi a unei bande de lunatici de-a lungul coastei Texas-ului.

Stropi plăcuţi îi udară jacheta de lînă în timp

ce traversa bulevardul pustiu, cît vedeai cu ochii, exceptînd un alergător ce lovea asfaltul umed şi un cîine mic, negru, ce îl însoţea. Mirosul de peşte, ocean şi lemn se amestecase cu aerul umed. Deşi nu putea vedea prin ceaţa ce se lăsase atît peste pămînt cît şi peste ocean, auzea ţipetele pescăruşilor amestecate cu zgomotul produs de valurile ce se spărgeau la ţărm. Daniel coborî cîteva trepte şi se îndreptă spre dig, în direcţia unui vaiet pe care nu-l putea identifica. Era asemănător sunetului produs de un fluier şi venea din ceaţă. Nu ştia cît de lung era digul şi ezita să meargă mai departe.

– Tess Cameron!

Strigă şi aşteptă un răspuns, dar auzea numai vaietul, pescăruşii şi apa izbindu-se de stînci. Conştient de suprafaţa alunecoasă sub pantofii săi cu talpă de piele, înainta uşor, cu atenţie, şi se ruga ca următorul pas să nu fie în Golful Mexic. Dacă nu şi-ar fi iubit bunica, în acea clipă s-ar fi gîndit serios să o sugrume. Murmură cîteva înjurături şi continuă să meargă.

Făcuse cam treizeci de paşi cînd o zări.

Silueta înaltă şi subţire a celei ce cînta la fluier purta o salopetă oranj şi o cămaşă cu motiv floral,

în timp ce urechile îi erau acoperite de o pălărie galbenă de ploaie. Cînta cu totală dăruire de sine şi, evident, savura fiecare moment.

Cadrul, sunetele şi interpreta erau atît de nepotrivite, încît, în pofida agitaţiei, nu se abţinu să nu zîmbească. Întregul ei trup era animat în timp ce cînta. Capul i se mişca în sus şi în jos, obrajii i se umflau şi dezumflau inspirînd şi expirînd, iar genunchii i se îndoiau şi îndreptau în timp ce degetele i se mişcau pe fluier.

Daniel ar fi vrut să rîdă în hohote. Doamne, de cînd nu se mai bucurase de ceva aşa cum o făcea acum ascultînd cîntîndu-se la fluier?

Pentru o clipă Buni şi munca de birou fură uitate. Îşi băgă mîinile în buzunare, se mai apropie puţin şi o privi. Ceaţa începuse să dispară în timp ce soarele se ridica sus pe cer şi încălzea aerul cu razele sale.

Era ca şi cum ea s-ar fi agăţat de soare risipind ceaţa. După mai multe minute îi simţise probabil prezenţa, căci fluierul îi căzuse de la gură şi melodia se stinse. Se întoarse spre el. Păru uimită la început, apoi un zîmbet larg îi lumină faţa. La vederea acestui zîmbet, Daniel simţi un gol în stomac.

– Bună dimineaţa, spuse ea, mă temeam că eşti un pescar ce vine să-mi spună că am speriat peştii.

Chiar şi vocea ei îl intriga. Era adîncă şi puţin răguşită, de parcă tocmai se trezise din somn sau îşi revenise după o laringită.

– Şi ce te face să crezi că nu sînt? Se apropie observînd cît de înaltă era. El avea peste un metru optzeci, iar ea nu era decît cu cîţiva centimetri mai scundă.

Ochii ei se îngustară, iar bărbia cu gropiţă se ridică uşor cînd rîse.

– Pe aici pescarii nu poartă cravate de mătase. Sprîncenele ei întunecate şi uşor rebele se ridicară cînd privi în jos. Şi nici pantofi din piele. Dacă ai de gînd să mergi pe suprafaţa alunecoasă ar fi mai înţelept să p orţi încălţăminte cu talpă aspră. În ăştia rişti o căzătură serioasă.

– N-am alte încălţări la mine, spuse el zîmbind şi privindu-i chipul vesel.

– Atunci mergi desculţ. E mai sigur, crede-mă.

Ochii ei stîrneau aceeaşi nedumerire ca şi vocea. Erau un amestec de albastru, cenuşiu, auriu şi maron, iar genele lungi erau dese şi întoarse. Îşi dădu seama că nu avea nici un fel de machiaj.

Şi nici nu avea nevoie. Obrajii ei erau îmbujoraţi, iar buzele strînse în ceea ce bănuia a fi expresia unui amuzament erau pline şi tocmai bune de sărutat.

De fapt, Daniel nu se putea gîndi decît că i-ar plăcea să vadă dacă au gust de căpşuni.

O roşeaţă uşoară trecu peste chipul lui Tess Cameron în timp ce îl studia pe bărbatul ce stătea la cîţiva centimetri depărtare de ea. Pentru o clipă avu ciudatul sentiment că acest străin o va săruta. Ar fi trebuit să fie înspăimîntată – putea fi un pervers ce urmărea femeile –, dar nimic nu se întîmplă.

Ştia instinctiv că putea avea încredere în el şi Tess putea spune multe despre un om privindu-i ochii.

Ai lui erau foarte frumoşi, de un cenuşiu-albăstrui cald şi străluceau la fel ca şi zîmbetul, dovedind un om sincer şi iubitor.

Trăsăturile feţei erau puternice şi aspre, sugerînd forţă şi hotărîre. Şi era destul de înalt ca să-l privească ridicîndu-şi capul. Era atrăgător. Cu siguranţă era atrăgător.

Nu, nu îi era teamă de el, se gîndi Tess în timp ce îi susţinea privirea, ce o făcea să fie conştientă

de el. Ce o neliniştea era dorinţa puternică de a-şi ridica faţa şi de a-l încuraja să o sărute sau să-şi treacă mîna prin părul lui des ce implora parcă să fie răvăşit. Era o nebunie. Absolut o nebunie. Total diferită de experienţa ei anterioară. Ce se întîmpla?

Încercă să privească în altă parte, dar nu reuşi. În adîncul acelor ochi ce o priveau cu o intensitate tulburătoare citise o tristeţe apăsătoare sau altceva înrudit cu tristeţea ce-i pătrunsese adînc în inimă şi-i stîrnise dorinţa de a-l mîngîia.

Dar gata, era prea de tot. Ceva o ajuta să intuiască oamenii cu probleme mai ceva ca un radar, cerîndu-i să îi ajute, simţind instinctul ei de a-i proteja pe toţi ca o mamă grijulie. Uşurată căci găsise explicaţia pentru purtarea ei se simţi mai bine, apoi făcu un pas înapoi. Nu-şi putea explica de ce genunchii îi tremurau, aşa că prefera să ignore acest lucru. Îşi privi ceasul.

– Trebuie să plec.

Însă el nu păru dornic să o lase.

– Speram că vei mai cînta puţin. O faci foarte bine.

Ea rîse din nou.

– Aş dori să-i spui şi lui Angus asta. Nu crede

că voi putea fi vreodată o bună cîntăreaţă.

– Angus?

– Angus McFarland, profesorul meu. Face parte din orchestra simfonică din Houston. De două ori pe lună iau lecţii.

– Cîntă la fluier cu orchestra simfonică?

Ochii ei licăriră cu amuzament.

– Nu, cîntă la flaut. Dar e minunat şi la fluier. Îşi privi din nou ceasul. Ascultă, mi-a făcut plăcere să vorbim, dar acum chiar trebuie să plec. Îi făcu cu mîna şi se îndepărtă pe dig cu fluierul sub braţ. Fii atent cu pantofii, îi strigă peste umăr.

Zîmbind fără să vrea, Daniel îi privi picioarele lungi ce se depărtau cu paşi mari. Fusese o iluzie?

– Hei, aşteaptă, strigă el. Pantofii lui alunecară cînd se grăbi să o ajungă. În timp ce încerca să-l ajute să-şi recapete echilibrul, alunecă şi ea. Cînd şi-au revenit la poziţia normală s-au regăsit unul în braţele celuilalt, cu fluierul strivit între ei. Încet, ea îşi ridică privirea şi o întîlni pe a lui. Din nou genunchii ei începură să se comporte anormal. Stînd la adăpostul braţelor lui puternice şi calde, privindu-i chipul minunat, inima ei porni să

galopeze nebună. Bătea atît de tare, încît era sigură că şi el o auzea.

Reuşi să zîmbească.

– Mai că ai aterizat pe spate.

– Mulţumesc. Credeam că mi-a sunat ceasul.

El rîse, arătînd o dantură perfectă, iar genunchii ei deveniră mai nesiguri. De ce se gîndise oare că tot ceea ce simţise putea fi comparat cu un sentiment matern? Primea pur şi simplu semnale erotice.

Trebuia să plece înainte de a face sau a spune ceva stupid ca de exemplu: „Vrei să vii la mine să-mi vezi colecţia de gravuri?" La urma urmei era un străin. Tess îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre locuitorii oraşului şi dacă el ar fi fost unul dintre ei l-ar fi observat pînă atunci. Probabil era un simplu turist – deşi nu se deschisese încă sezonul – care urma să plece a doua zi. Oricum, era cu siguranţă căsătorit. Se părea că toţi bărbaţii buni şi de vîrstă apropiată erau fie căsătoriţi, fie homosexuali.

Încercă să-şi mişte picioarele dar, acestea nu păreau să-i asculte comenzile. Ochii lui îi scrutau faţa şi spuse încet:

– Cred că eşti femeia pe care o căutam.

Ochii ei se măriră.

– Dă? Vocea ei era aproape şoptită.

El dădu din cap şi îşi aplecă faţa spre a ei. Dar se înăspri deodată şi îşi lăsă mîinile să cadă.

– Eşti Tess Cameron?

Sprîncenele ei se ridicară.

– Da. Răspunsul ei era nesigur. Ochii i se îngustară. De unde ştii?

– O caut pe bunica mea, iar cel care repară cuptorul mi-a spus că s-ar putea să te găsesc aici.

Tess îşi strînse buzele amuzată.

– Arăt ca bunica ta?

El rîse şi îşi scutură capul.

– Nu prea. Bunica mea e cam atît de înaltă. Ridică mîna la nivelul umerilor lui Tess. Şi numele ei este Martha Craven. Ştiam că locuieşte la Heritage House.

– Aha, înţeleg. Eşti nepotul mătuşii Martha. Tess ştia totul despre nepoţii Marthei Craven şi nici unul nu era căsătorit sau homosexual. Ne face plăcere să o avem printre noi. Este minunată. Trebuie să fii Danny sau Deddy. Îşi înălţă capul. Cred că Danny.

El se crispă.

– Daniel Friday. Sau Dan. Nimeni în afară de bunica nu mi-a mai spus Danny de cînd aveam zece ani.

– Atunci Dan Friday. Zîmbi şi îi întinse mîna. Cînd i-o atinse observă că mîna lui era caldă şi puternică ca şi restul corpului, dar cu degete lungi mai asemănătoare celor ale unui artist decît ale unui om de afaceri. Ce frumos să ai un nume ca Friday[1]. A fost întotdeauna ziua care mi-a plăcut cel mai mult. Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului dorind să fie vineri.

– Şi acum?

Ea rîse.

– Acum e întotdeauna vineri.

El zîmbi şi ochii îi străluciră de plăcere.

– Trebuie să fie drăguţ.

– Este. Îmi pare rău că bunica ta nu e aici. Hook le-a condus pe ea şi pe mătuşa Olivia la grădina Hodges. Sînt sigură că nu ar fi plecat dacă ar fi ştiut că vii.

– A fost o hotărîre de moment. Cînd sînt aşteptaţi să se întoarcă? Cele două linii dintre sprîncene se adînciră. Trebuie să discutăm despre o

1. Vineri (engl.)

problemă importantă de familie şi să mă întorc în Pittsburgh cît mai curînd posibil.

Cînd aminti de Pittsburgh întreaga sa atitudine se schimbă. Zîmbetul lui cald dispăru şi privirea încruntată o făcea să se gîndească la un predicator ce a realizat brusc că se simţea bine la un spectacol deocheat. Şi pentru prima dată Tess observă că părul lui des era dat pe spate, lăsînd liberă o frunte ce avea mai multe riduri decît ar fi trebuit, ţinînd cont că avea în jur de treizeci de ani. Părea tensionat. Bunica lui spunea că munceşte prea mult şi are destule griji. Din ceea ce Martha îi spusese despre felul lui de a fi, Tess ştia că Daniel Friday trebuia neapărat să înveţe să fie mai degajat şi să se bucure de viaţă.

Oftă. Păcat că locuia în Pittsburgh. Nu ar fi deranjat-o să se ocupe de el şi să-i arate cum să guste din plin plăcerile vieţii. Daniel Friday avea un potenţial promiţător.

– Cred că plănuiesc să se întoarcă în seara aceasta, dar cu ele două nu se ştie niciodată, spuse Tess. S-ar putea să facă o escală la Delta Downs să-l vadă pe Pirate's Pleasure.

– Delta Downs? E ce cred eu?

– Este o pistă de alergări în Louisiana, dincolo

de graniţa statului.

El se încruntă.

– Doamne Sfinte, ce caută o femeie de optzeci de ani pe o pistă de alergări? Şi poţi să-mi spui de ce dracu' s-a mutat dintr-o casă de odihnă la care era atît de nerăbdătoare să ajungă? A înnebunit Buni?

Tess izbucni în rîs.

– Nici gînd. Ea şi mătuşa Olivia sînt în deplinătatea facultăţilor mintale şi se distrează nemaipomenit. Sînt prietene din copilărie, ştii? Văd că ar fi necesar să-ţi explic unele lucruri, dar trebuie să ajung la magazinul *Mermaid* pentru ca Becky să poată pleca în cursele ei.

– *Mermaid*? Cine e Becky?

– Ea e directoarea magazinului de lactate din centru şi are un comision de făcut în dimineaţa asta. Aşa că i-am promis că maşina ce transportă produsele va fi gata pînă se întoarce. Se pare că toţi au ales ziua de astăzi să-şi rezolve problemele şi eu am fost aleasă să ajut. Îşi muşcă buza o clipă. Îmi pare rău că nu pot să-ţi ţin companie pînă se întoarce bunica ta şi mătuşa Olivia. În orice altă zi nu ar fi fost o problemă, dar...

– Nu te îngrijora. Răspunsese politicos, dar

era încruntat. Voi închiria o cameră la hotel pînă cînd...

– Nu vorbi prostii.

Îi luă braţul şi porniră să străbată digul. Cînd ajunse pe bulevard ea spuse:

– Vei merge la noi acasă pînă îţi vei vedea bunica. Ai o maşină?

El aprobă dînd din cap.

Ivan se va întoarce curînd de la pescuit şi îi va face plăcere să-ţi servească la prînz una din specialităţile lui.

– Cine e Ivan? întrebă Daniel. Bucătarul?

Tess se abţinu să nu rîdă. Ivan ar fi făcut vărsare de sînge dacă ar fi auzit că cineva se referea la el ca la un simplu bucătar. Clătinînd din cap Tess răspunse cu grijă:

– Nu, nu chiar. Cum să-ţi explic ce e cu Ivan Petkov?

– Petkov? E rus?

Tess scutură din cap.

– Bulgar, de origine. Dar acum e american. Este un prieten de-al mătuşii Olivia, deşi de treizeci de ani el încearcă să-i fie mai mult decît un prieten. Este un bucătar de talie internaţională care vine în vizită uneori pentru cîteva zile, alteori

pentru cîţiva ani.

– Ani?

Tess rîse cînd îi văzu expresia de neîncredere.

– Cîteodată.

– De cînd durează această ultimă vizită?

– Deocamdată de doi ani. A venit cînd mătuşa mea a căzut şi şi-a dislocat şoldul. Ivan şi cu mine am sosit în aceeaşi zi. După ce s-a însănătoşit, el a rămas să scrie o carte de bucate.

– Şi tu?

Ea ridică din umeri.

– Pur şi simplu am rămas.

Tess se îndreptă grăbită spre maşina ei, de un galben şters, pe care o găsise într-un cimitir de fiare vechi. O numise *Buttercup*. În timp ce îşi punea fluierul pe scaunul din spate, Tess îl văzu pe Dan privind cu stupoare şi zîmbi. *Butterkup* avea acest efect asupra multor oameni, constituind o reclamă pentru *Custom Conversions,* un magazin de piese şi garaj, pe care îl conducea cu Luis Garza.

Daniel stătea încruntat în faţa maşinii, se plimbă în jurul ei şi se opri tot încruntat în spatele ei.

– Ce e chestia asta?

Tess mîngîie capota.

– *Buttercup* este un produs *Costum Conversions*. Frumoasă, nu-i aşa? Înainte ca Luis să o găsească la fiare vechi şi să o aranjeze era un *Volskwagen* verde şi ruginit. După ce s-a ocupat de motor, a introdus nişte piese de *Rolls-Royce,* roţi şi cauciucuri noi în spate, şi voilà noua maşină, încheie ea cu un gest teatral.

– Interesant, spuse Daniel.

În timp ce privirea i se plimba peste jacheta şi cravata de mătase impecabilă, Tess se lupta cu un zîmbet. Deşi îi amintea puţin de Clint Estwood înainte de a-i fi căzut părul, ştia că nu era Harry Ticălosul. Imaginea lui Daniel Friday era a unui sever om de afaceri. Ce se întîmplase cu bărbatul sexy de mai devreme? Se ascundea sub acea îmbrăcăminte conservatoare şi ea era persoana cea mai potrivită să-l ajute în acest sens.

– Ceea ce vrea să însemne că nici mort nu te-ai urca la volanul unei chestii ca asta.

– Nu am spus asta.

Ea rîse.

– Nu era nevoie. Pariez că ai un *Mercedes*. Se uită strîmb la el o clipă. Maroniu.

– Gri.

– Am fost pe-aproape.

El păru surprins.

– Cum de-ai ştiut?

– Am ghicit. Putea detecta acest tip de oameni de la o poştă. Avusese şi ea un *Mercedes* bej, însă îi plăcea mai mult *Buttercup.*

– Ştiu că te grăbeşti, dar poţi să-mi explici de ce e interesată Buni de pistele de alergări? Sînt îngrijorat.

– Ei bine, Pirate's Pleasure e un cal de curse pe care mătuşa Olivia şi bunica ta vor să-l cumpere şi...

– Un cal de curse? Privirea pe care i-o adresă era asemănătoare cu cea a unui om chinuit de strînsoarea şortului. Îşi trecu mîna peste cravata sa de mătase. Ce naiba fac două femei ajunse la vîrsta a treia cu un cal de curse?

Dacă era atît de supărat din pricina calului, probabil ar fi explodat ca o bombă dacă ar fi auzit de planul pentru găsirea comorii. Va aştepta şi o va lăsa pe bunica lui să-i explice. Tess aruncă o privire la ceas.

– Oooo! E aproape ora nouă. Becky mă va ucide dacă nu-mi ţin promisiunea. Dăruindu-i un zîmbet strălucitor, se urcă în maşină şi-şi flutură degetele. La revedere. Acum mă grăbesc.

Simte-te ca acasă. Ne vedem mai tîrziu, îi strigă ea în timp ce se îndepărta.

Cînd Janice şi Sue intrară în schimbul de noapte la *Mermaid,* sună Ivan. Îi aduse la cunoştinţă că Dan citea în bibliotecă, iar Hook şi cele două doamne sunaseră din Louisiana. Încîntate să afle că Dan era în oraş promiseseră să se întoarcă pînă la ora cinei. Tess îşi dădu jos şorţul pătat şi se grăbi să ajungă acasă. După ce făcu baie, îmbrăcă o rochie lungă, despicată de la genunchi pînă la gleznă şi care îi lăsa umerii dezgoliţi. Deşi considera această rochie ca fiind una din cele mai confortabile era şi cea mai îndrăzneaţă, urmîndu-i linia corpului. Şi avea un corp frumos, admise ea studiindu-se în oglinda înaltă, în special de cînd nu-şi mai petrecea timpul în spatele unui birou.

Îşi perie părul ondulat şi îşi făcu timp să-şi aplice puţin fard pe pleoape şi un pic de ruj. Îşi spunea că nu face acest lucru pentru Daniel Friday, dar în timp ce se studia în oglindă încercă să

se vadă cu ochii lui. Îşi ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii.

– Poate îţi voi oferi ceva la care să te gîndeşti în nopţile reci din Pittsburgh, domnule Friday.

Adăugă ţinutei sale o brăţară şi nişte cercei cu pene de păun, ce-i atingeau gîtul gol, după care încălţă sandalele sale marocane şi coborî.

Ivan şi Dan se găseau în sufragerie. Tess intră şi zîmbi auzind vocea răsunătoare a bătrînului ce îi explica ceva lui Dan stînd pe marginea unui scaun aurit şi gesticulînd larg. Nu părea în elementul său în încăperea cu tavan înalt, candelabru de aur, covor persan şi mobilă în stil renascentist. Bulgarul purta un pulover de pescar grec, ce îi acoperea pieptul solid.

Dan, în jacheta sa, părea ă se simţi mai bine pe canapeaua lungă pe care stătea ascultînd politicos povestea lui Ivan. Purta o nouă cămaşă şi o altă cravată conservatoare, fără îndoială cea de schimb pe care orice director executiv o avea în servieta sa de piele. Înainte ca ambii bărbaţi să o observe, Tess îl studie pe Dan şi se întrebă cum ar arăta într-un pulover de pescar cu părul lui fantastic puţin răvăşit. Al naibii de bine, bănuia.

– Mai serveşte-te cu puţin peşte, spunea Ivan

întinzîndu-i tava de argint lui Daniel. La refuzul acestuia, Ivan se încruntă.

– Crezi că e prea condimentat? Înainte să primească răspuns o zări pe Tess. Ah, draga mea Tess, vino şi gustă din specialitatea mea. Îi întinse tava. Gustă şi spune-mi ce părere ai.

Trăgînd cu ochiul la Dan care se ridicase cînd ea îşi făcuse apariţia, Tess gustă delicat. În timp ce mesteca şi înghiţea, ochii i se măriră şi i se umplură de lacrimi.

– Doamne Sfinte, Ivan! reuşi ea să spună.

– Puţin cam iute?

– Puţin? Ar putea omorî un cîine.

Ivan se zgudui de rîs.

– La fel ca şi Olivia. Nu îmi cruţă niciodată sentimentele cînd dau greş. Se îndreptă cu tava în mînă spre uşă. „Ar putea omorî un cîine". Îmi place. Rîsul lui sănătos răsună pe coridor după ce ieşi.

– Este întotdeauna aşa de...

– Furtunos? Generos? continuă Tess rîzînd. Întotdeauna. Dar este minunat, un ursuleţ sub acea mască. Rar se întîmplă să nu gătească ceva delicios, dar şi cînd nu reuşeşte... Cîte mîngi de foc ai mîncat?

– Doar vreo două.

– Încă mai trăieşti? Trebuie să ai un sistem digestiv ieşit din comun.

– Este meritul scotch-ului, rîse el şi Tess se bucură să-l vadă mai relaxat.

Părea mai destins în seara aceasta, se gîndi Tess. Bău puţin vin şi-l privi pe bărbatul înalt de lîngă ea cu o sinceră admiraţie. Mai avea cale lungă de străbătut pînă să se elibereze de sub povara grijilor, dar oricum ochii lui cenuşii aţintiţi spre ea, arătau mai puţin obosiţi, fruntea îi era mai senină.

– Arăţi minunat în seara aceasta. Îmi place penajul. Mîna i se odihni pe umărul ei gol în timp ce degetele atingeau marginea cercelului.

Senzaţia mîinii lui pe pielea ei, mesajul din ochii lui îi zburliră părul de pe ceafă. Iar genunchii i se înmuiară. O parte din ea dorea să-şi lipească obrazul de mîna lui în timp ce cealaltă parte tînjea ca ambii umeri să-i fie mîngîiaţi. Era păcat că el locuia în celălalt capăt al ţării. Nutrea un sentiment puternic în prezenţa lui Daniel Friday.

Înghiţi cu greu.

– Mulţumesc, spuse ea şi se eliberă de atingerea lui înainte de a fi prea tîrziu. Cum putea

avea un bărbat acest efect asupra ei? Fusese logodită cu David Lloyd aproape trei ani şi niciodată nu simţise acea slăbiciune în genunchi şi nu i se ridicase părul de pe ceafă. Cu ce fel de afaceri te ocupi în Pittsburgh?

– Ai auzit de *Friday Elevators?*

– Bineînţeles. Era pe punctul de a-i spune că pînă în urmă cu doi ani ar fi putut vorbi de realizările lor, sau despre eşecul ce îi ameninţase, dar că în ultimii zece ani reuşiseră să prospere. În schimb, îşi muşcă buzele.

– Sper că nu ai de gînd să-mi vorbeşti despre succesul şi eşecul în afaceri.

Tess rîse.

– Nu. Auzi des lucrurile astea?

– Tot timpul.

Ivan îşi făcu intrarea cu o altă tavă pe care Dan o privi cu neîncredere.

– Nu, nu.

Bucătarul îşi agită mîna.

– Nu am mai adus peşte. Doar puţină brînză, migdale prăjite şi ceai. Totul e delicios, credeţi-mă. La fel şi cina pe care am pregătit-o pentru seara aceasta. Dacă Hook nu mi-o aduce înapoi pe Olivia la timp îl voi sugruma. Ar fi trebuit să ajungă

acasă pînă acum. Credeţi că li s-a întîmplat ceva? Ah, zise el lovindu-şi fruntea cu palma, nu ar fi trebuit să-mi încredinţez iubita unui criminal.

– Hai, Ivan, spuse Tess, ştii foarte bine că Hook le-ar apăra pe doamne cu preţul vieţii.

– Aşa zici tu, dar eu – se bătu în piept –, Ivan Petkov, spun: Niciodată să nu ai încredere într-un om cu un dinte de aur.

Observînd încruntarea lui Dan, Tess se grăbi să-l liniştească.

– Nu-l lua în seamă pe Ivan. El şi Hook nu se suportă de cincisprezece ani. Hook este un om de încredere şi devotat mătuşii mele.

– Aş. O trage pe sfoară ca să nu se întoarcă la închisoare.

Dan se înecă cu scotch-ul.

– Închisoare? Simţi cum ceva îi ardea gîtul. Şi nu era băutura. În ce casă de nebuni trăia Buni? Poate că sora lui, Kathy, era îndreptăţită să fie îngrijorată.

Tess îi aruncă o privire cruntă lui Ivan, se întoarse spre Dan şi îşi flutură mîna.

– Asta s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă.

– Pentru ce a fost condamnat? Încercă să pară nepăsător, dar simţea cum sîngele i se urcă la cap.

Tess ridică din umeri.

– Prima dată a fost implicat într-o încăierare într-un bar. Atac corporal cred că a fost acuzaţia. Era foarte tînăr. Avea aproape optsprezece ani.

– Prima dată? Asta nu-i totul?

Ea oftă şi-l privi din nou cu asprime pe Ivan.

– A doua oară a fost pentru atac armat.

– Dumnezeule! Daniel simţi o durere ascuţită în plexul solar şi îşi duse mîna la stomac.

– Am ajuns! tună o voce joasă de bas.

Daniel îşi ridică privirea şi o văzu pe bunica sa alături de o altă femeie în vîrstă. Stînd în spatele lor, cu o chelie lucioasă, aproape atingînd partea de sus a uşii, zări un munte de om. Avînd construcţia unui luptător de categorie grea, umplea cadrul uşii. O cicatrice groasă pornea de la colţul ochiului stîng şi se oprea în bărbie. Zîmbetul lui larg dezvălui un dinte de aur strălucitor.

– Buni... Dan făcu doi paşi spre femeia scundă, cu păr argintiu. Un zgomot surd îi răsună în ureche şi nu mai văzu nimic.

Capitolul 2

Se iveau zorile. Tess stătea lîngă patul de spital privind cum un lichid se scurgea dintr-o pungă de un suport prin tubul lung ce îl hrănea pe Dan. Stătea pe scaun ţinîndu-l de mînă de cînd îl adusese de la terapie intensivă, în seara precedentă. De două ori în timpul lungii nopţi se ridicase să meargă la baie, dar Dan devenise atît de neliniştit, încît se aşezase repede înapoi lîngă el.

– Sînt aici, îi şoptise ea şi, cînd îi atinse din nou mîna, el i-o strînsese pe a ei şi se cufundase într-un somn liniştit.

Cu mîna rămasă liberă Tess apucă ceaşca de cafea pe care i-o pregătise o asistentă grijulie şi luă o înghiţitură. Ochii ei erau fixaţi pe chipul ce-i devenise atît de familiar în timpul veghii. Îi cunoştea orice colţişor al feţei, de la rădăcina părului pînă la bărbia puternică. Nici chiar mica aluniţă de la colţul buzei de jos nu-i scăpase atenţiei. Deşi părea palid, starea lui se îmbunătăţise. Somnul îi netezise fruntea şi îi relaxase gura.

În ultimele ore se crease o legătură ciudată între ei. Simţea cît de puternică era şi i se părea normal. O posesivitate violentă pusese stăpînire pe ea. Daniel Friday era al ei. Era la fel de sigură de acest lucru ca şi de faptul că soarele va răsări peste Golful Mexic. Soarta, ajutată puţin de Martha, îl adusese la Galveston la ea. El avea nevoie să-şi făurească din nou mai vechile visuri şi să înveţe să se bucure de viaţă. Ştiind, acceptînd acest lucru, Tess zîmbi. Aşteptase pe cineva ca Dan de mult timp. Deşi bănuia că el ar prefera să moară decît să recunoască, avea nevoie de cineva ca ea. Pleoapele lui Dan se deschiseră. Clipi des, se încruntă şi o privi.

– Tess?

– Bună dimineaţa, îi spuse ea.

– 'neaţa. Răspunsul lui fu automat şi continuă să privească încruntat ceea ce îl înconjura. Credeam că te-am visat, murmură el şi îşi umezi buzele. Gura mi-e atît de uscată.

Ea îl ajută să ia o înghiţitură de apă.

– Eşti puţin dezorientat? El aprobă din cap. Eşti la spitalul *John Sealy*, din Galveston. Ai fost foarte bolnav.

Sprîncenele lui se uniră.

– Despre ce vorbeşti? Eu nu mă simt niciodată rău. Vorbea cu greutate, un efect al medicamentelor. Şi n-am mai fost în spital de la doisprezece ani cînd mi-am scos apendicele. Ce s-a întîmplat?

– Ai leşinat şi...

– Leşinat? Indignarea îl trezi de tot.

Tess încercă să-şi ascundă amuzamentul.

– Scuză-mă, ţi-ai pierdut cunoştinţa în salonul nostru. Din fericire un vecin, doctor, era acasă. Doctorul Ed. Ed Shafer, internist, a chemat o salvare. Lucrurile n-au stat prea bine un timp, dar te vei face bine. Îl bătu uşor pe mînă.

– Ce am?

– Ulcer gastric.

– Ulcer?

Ea aprobă.

– Unul serios.

– O, Doamne! Păru înspăimîntat. Cît e ceasul?

Tess îşi întoarse mîna pe care el încă i-o ţinea şi se uită la ceas.

– E 6:45 dimineaţa.

Dan îşi retrase mîna şi voi să se ridice.

– Trebuie să plec de-aici.

– Stai, tigrule. Tess îl împinse din nou pe pat. Nu pleci de aici pînă cînd nu spune doctorul. Eşti încă ameţit şi slăbit ca un nou- născut.

– Trebuie să mă întorc la Pittsburgh.

– Ce e atît de minunat în Pittsburgh? Am fost acolo de cîteva ori şi, sincer, găsesc că Galveston e mai bun pentru sănătatea ta.

Luptînd să se elibereze din strînsoarea ei, o privi furios şi îi vorbi ca unui copil.

– Am o întîlnire foarte importantă cu consiliul director. Trebuie neapărat să ajung acolo.

Tess strînse din buze şi îşi scutură capul.

– Întîlnirea a avut loc alaltăieri. Kathy m-a rugat să-ţi spun că s-a ocupat de tot şi a mers bine.

El se trînti pe pernă şi îşi trecu degetele prin păr.

– Dumnezeule, ce zi e astăzi? De cînd sînt aici?

– E miercuri şi eşti aici de aproape patru zile. Primele trei zile ai fost la terapie intensivă. Ai fost mutat ieri după-amiază. Dan, ai fost cu adevărat bolnav.

– Evident acum sînt mai bine. Unde-mi sînt hainele? Trebuie să mă întorc la lucru.

– Numai dacă arzi de nerăbdare să crăpi, rosti o voce groasă din pragul uşii. Un bărbat chel şi îndesat, cu un stetoscop în buzunarul halatului alb, păşi în cameră.

Tess îi oferi un zîmbet strălucitor, se ridică şi îl sărută uşor pe obraz.

– Bună dimineaţa, doctore Ed. Se uită apoi spre Dan: El este doctorul Ed Shafer, vecinul nostru carte ţi-a salvat viaţa. Este decanul Facultăţii de Medicină internă a Universităţii Texas. Dacă ţi- ai ales acest loc să te îmbolnăveşti ai nimerit cum nu se putea mai bine. Dispunem de unul dintre cele mai bune sisteme de spitalizare din ţară.

– Voi ţine minte, mormăi Dan. Doctore Shafer, apreciez ceea ce aţi făcut pentru mine. Dar cînd voi putea ieşi de aici? Am o firmă de condus.

Doctorul îşi trase un scaun lîngă pat şi se aşeză.

– Domnule Friday, cred că trebuie să vorbim

despre planurile dumneavoastră. Nu eraţi conştient cînd v-am adus aici sîmbătă seara, aşa că am vorbit cu mai multe persoane în încercarea de a vă obţine fişa medicală, inclusiv cu medicul dumneavoastră din Pittsburgh care, din cîte am înţeles, nu v-a văzut de patru ani. Atît bunica cît şi sora dumneavoastră mi-au spus că vă omorîţi pur şi simplu conducînd această firmă. S-ar putea să aibă dreptate. Aveţi gastrită şi un ulcer foarte serios. Nu am cuvinte să vă spun cît de gravă este situaţia dumneavoastră. Stresul la care obişnuiţi să vă supuneţi vă poate costa viaţa.

Daniel îl privi sceptic.

– Nu am auzit să moară cineva din cauza unui ulcer.

– Credeţi-mă, se întîmplă. În special cu un ulcer gastric ca al dumneavoastră.

– Şi ce-mi recomandaţi? Operaţie? Tratament? O dietă?

– Operaţia nu este indicată acum. Tratament, o dietă specială, da. Dar mai important este să vă odihniţi şi să vă schimbaţi stilul de viaţă. V-aş sugera să vă luaţi un concediu de trei sau şase luni – un an ar fi ideal –, să staţi întins într-un hamac sub soare şi să priviţi oceanul.

– Doctore Shafer, nu pot lipsi atît de mult de la firmă. Nici nu intră în discuţie. Oamenii depind de mine.

Doctorul se ridică.

– Atunci, domnule Friday, v-aş sugera să vă puneţi ordine în afaceri şi să vă alegeţi moştenitorii. Se întoarse şi părăsi camera.

Uimit de spusele doctorului, Daniel fixă cu privirea tavanul. Mîna lui strînse automat pe cea care îi fu întinsă. Era starea sa atît de gravă cum o prezentase doctorul Shafer sau folosea metode înspăimîntătoare ca să... ce? De ce ar minţi?

Îşi putea permite să stea departe de firmă şase luni sau chiar un an? Fiind vicepreşedinte, Kathy ar fi rămas la conducere. Putea sora lui mai mică să se descurce? Deşi se plîngea mereu de metodele lui şi îi cerea să o însărcineze cu mai multe responsabilităţi, el încercase întotdeauna să o protejeze şi să facă în aşa fel, încît să-i fie mai uşor. Nu putea să o împovăreze cu sarcina conducerii firmei *Friday Elevators* nici chiar pe trei luni. Nu dorea acest lucru nici pentru duşmanii lui, cu atît mai puţin pentru sora pe care o iubea.

Şi, totuşi, dacă lucrurile erau atît de serioase cum pretindea doctorul, care erau celelalte posi-

bilităţi? Fred, fratele lui mai mic, era un scriitor care promitea. Tot ceea ce ştia el despre afaceri se limita la faptul că dividendele îl ajutau să se menţină pe linia de plutire în zorii carierei sale. Dacă Daniel murea, responsabilitatea îi revenea pentru totdeauna lui Kathy. Se cutremură la gîndul că ea ar putea avea de-a face cu toate greutăţile pe care le îndurase el în doisprezece ani.

Cel puţin Kathy ar fi mai mare decît fusese el, Daniel, cînd sarcina de a reclădi firma ce se afla în pragul falimentului căzuse pe umerii lui. Tocmai obţinuse diploma de arhitect şi acceptase o slujbă avantajoasă pentru o companie extraordinară. Cînd tatăl lui a murit şi-a abandonat visul şi s-a dedicat refacerii firmei. Fusese un coşmar şi continua să fie un coşmar, dar siguranţa familiei fusese pe primul loc şi, fiind fiul cel mai mare, el trebuia să o asigure.

Desigur, cu o diplomă în management, Kathy era mai bine pregătită decît fusese el. Poate că s-ar descurca la *Friday Elevators* cîteva săptămîni. O lună. Îşi va dărui o lună. Dacă ar suna la birou în fiecare zi şi l-ar numi pe Chuck Stanley asistent al lui Kathy, lucrurile ar merge bine. Părea că nu are de ales.

Ciudat, dar se simţi uşurat.

– Însă unde o să găsesc eu o insulă şi un hamac? gîndi el cu voce tare.

– Galveston este o insulă, spuse Tess în timp ce un zîmbet îi înflorea pe buze. Şi cred că avem undeva în garaj un hamac. Poţi sta cu noi.

Redeveni încruntat.

– Nu pot să stau cu voi.

– Şi de ce nu? Avem o mulţime de camere. E perfect. Mătuşii Martha îi va face plăcere, căci are nevoie să se agite în jurul cuiva. Tess nu adăugă faptul că şederea lui în Galveston ar fi răspunsul la rugăciunile ei.

Lui Dan îi reveniră forţa şi siguranţa de sine.

– Nici nu poate fi vorba. Îi voi cumpăra bunicii o casă în Florida. Se va putea agita acolo în jurul meu.

– E cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată. Tess făcu un semn larg cu mîna şi în acelaşi timp se ivi în cadrul uşii un cap înconjurat de cîrlionţi.

Martha Craven, bunica lui Dan, scundă şi puţin durdulie, păşi în cameră şi depuse un sărut pe obrazul nepotului ei.

– De ce eşti încruntat, Danny? Nu te simţi mai

bine? Doctorul Ed spunea că...

Dan se încruntă şi mai tare.

– Mă simt bine, Buni.

– Tocmai discutam că Dan ar putea să stea în Galveston să se refacă, îi explică Tess. I-am spus că ne-am bucura să-la vem cu noi.

– O, ce idee minunată. E destul loc şi putem cu toţii să avem grijă de tine. Şi cînd te vei însănătoşi vei putea merge cu noi în căutarea comorii.

Dan o privi neîncrezător.

– În căutarea unei comori? Vorbeşti serios?

– Hopa! O mînă străvezie îi acoperi gura. Nu ar trebui să vorbesc despre asta – Olivia spune că trebuie să păstrăm tăcerea, altfel altcineva ne-o va lua înainte – dar, din moment ce faci parte din familie, şînt sigură că e în regulă. Vocea ei deveni o şoaptă. I-a aparţinut lui Jean Laffite care a locuit odată chiar pe această insulă. Avem o hartă şi tot felul de indicaţii dintr-un jurnal vechi. Aparţin de fapt Oliviei şi lui Tess, dar, din moment ce eu le-am găsit în timp ce lucram la genealogie, au insistat să capăt şi eu o parte. Dacă găsim comoara, Tess poate avea calul ei în vreme ce eu şi Olivia putem avea un cal de curse. Aplaudă din nou. Nu e super?

Daniel se încruntă. Super? Propria lui bunică spusese „super"? Au înnebunit cu toţii? Dacă ea nu-şi pierduse minţile, atunci ceva extrem de ciudat se întîmpla în acea casă. Căutări de comori şi cai de curse, foşti puşcăriaşi şi maşinuţe bizare-bizare numite *Buttercup*. Toţi erau ciudaţi. Deşi era vag atras de Tess Cameron, trebuia să recunoască faptul că era ceva în neregulă şi cu ea. S-ar simţi şi mai bine dacă bunica lui ar pleca în altă parte.

– Ce zici de Hawaii?

Martha păru deconcertată.

– Ce să spun de Hawaii?

– Ţi-ar plăcea o casă în Hawaii?

– Bineînţeles că nu. Îmi place Galveston-ul. Şi ţie îţi va plăcea, Danny, îi mîngîie ea uşor mîna. Sînt sigură.

Daniel scutură din cap. Fusese o zi teribilă.

Devreme, în dimineaţa următoare, Tess şi însoţitorul ei plecară de la spital spre casa de pe Broadway.

– Nu cred că e o idee bună, spuse Daniel.

– Bineînţeles că este. Avem o căsuţă de oaspeţi unde poţi avea intimitatea pe care ţi-o doreşti şi toţi se bucură că vor avea pe cineva de care să se ocupe. Mătuşa Olivia şi bunica ta au şters praful şi au aranjat pernele de trei ori în dimineaţa asta, iar Ivan, sărmanul, crede că peştele lui a cauzat criza ta, aşa că s-a interesat asupra dietei şi a fost ocupat să gătească delicatese gastronomice care să ţi se topească în gură. Cîţi oameni se pot lăuda că un bucătar de talie internaţională le-a pregătit regimul pentru ulcer?

– Presupun că puţini. Dar nu vreau să deranjez pe nimeni.

– Să deranjezi? Glumeşti? Vei afla foarte repede că toţi din casa asta fac doar ce le place. Este secretul pentru o viaţă lungă şi fericită. „Relaxează-te şi bucură-te de viaţă" este deviza noastră. Te vom învăţa cum să faci acest lucru. Hook a pregătit deja hamacul în curte.

– Hook, fostul deţinut? Aproape că-l uitasem. Este ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de a-mi pierde cunoştinţa. Doamne, e un personaj grozav şi pare răuvoitor. Eşti sigură că sîntem în siguranţă cu el prin preajmă?

Văzîndu-l neliniştit, Tess răspunse zîmbind:

– Absolut. Hook este unic şi extrem de talentat. Uită că a stat în închisoare. E la fel de inofensiv ca şi un miel. A fost primul care s-a oferit să-ţi doneze sînge şi din moment ce s-a potrivit ai acum puţin din el în tine. Sînteţi fraţi de cruce cum s-ar spune.

Chicoti cînd văzu expresia ce se aşternu pe chipul lui Dan.

– Va trebui să-i mulţumesc, spuse el. Şi îţi mulţumesc şi ţie pentru haine şi celelalte lucruri pe care le-ai adus la spital.

– Pentru nimic. Am bănuit că vei avea nevoie de cîte ceva pînă cînd Kathy îţi va aduce hainele aici.

Cînd Tess văzuse puloverul tricotat în vitrina unui magazin din apropierea *Mermaid*-ului ştiuse că va arăta perfect pe Dan. Şi arăta. Datorită nuanţei albastru-cenuşiu se asorta cu ochii lui şi în acelaşi timp îi scotea în evidenţă umerii bine clădiţi şi pieptul. Mai cumpărase şi alte lucruri. Fusese plăcut să-l echipeze pe Dan pentru o viaţă nouă, mai relaxată. Gîndind că este tipul care poartă pijamale îi cumpărase una. Dar nu era din bumbac cu guler şi nasturi în faţă, ci din mătase

verde cu un decolteu adînc în formă de V, iar pantalonii erau lejeri, puţin despicaţi la gleznă.

Cînd a fost pusă în situaţia de a-i cumpăra lenjeria intimă, ea renunţase la stilul conservator şi alesese o jumătate de duzină de chiloţi coloraţi; totul de la chiloţi din mătase albastră pînă la cei din plasă – un model italian. Îi pusese pe toţi într-o plasă în pachetul pe care îl dusese la spital. Nu se putu abţine să nu întrebe:

– Ţi-a plăcut lenjeria intimă?

– Cine a ales-o? Nu mi-o imaginez pe Buni cumpărînd aşa ceva.

– Nu ea a cumpărat-o, ci eu. Tess îi aruncă o privire pe furiş şi îl văzu zîmbind.

– Înţeleg.

Ea îşi concentră din nou atenţia la drum şi îşi muşcă buzele. Pentru prima oară se îndoia că procedase corect alegînd hainele care acum erau frumos aranjate în dulapul din casa de oaspeţi. Dacă nu-i vor plăcea?

– Îmi pare rău că nu ţi-au plăcut chiloţii din plasă. I-am cumpărat pe ei şi pe ceilalţi, ca să te mai înveselesc puţin. Mătuşa Olivia spune că apa din Galveston ia minţile tuturor. Şi eu beau opt pahare pe zi. Dacă preferi un şort de boxer sau

ceva asemănător, voi fi bucuroasă să merg să...

– Tess. Îi întrerupse sporovăiala punîndu-i o mînă pe umăr. Cei pe care i-ai cumpărat sînt în regulă. Mulţumesc. Îi strînse umărul. Poate îi voi prezenta pe toţi la o paradă cîndva.

O tachina doar sau vorbea serios? Nu era tipul care să aibă fantezii cu bărbaţi seducători, dar imaginea lui Dan purtînd nimic altceva decît o bucată de plasă roz italienească cu puţin nylon plasat strategic avu un efect ciudat asupra bătăilor inimii ei. Cu siguranţă o tachina. Înghiţi cu greu şi se uită la el cu coada ochiului. Privea încruntat pe fereastră.

Simulînd un ton seducător şi ridicîndu-şi sprîncenele, Tess spuse:

– Mă bazez pe asta, tipule. Reuşi să-l facă să rîdă cînd parcă pe aleea din faţa casei de cărămidă roşie şi opri motorul.

În următoarele cîteva minute fu un adevărat haos, toţi din casă năpustindu-se afară să-l întîmpine pe Dan care se întorcea de la spital. Daniel gîndi că arătau toţi ca nişte actori dintr-o parodie a unei piese de pe Broadway. Ambele femei vîrstnice, una înaltă, cealaltă cu un cap mai scundă, erau îmbrăcate sport. Cînd Olivia îl

vizitase la spital, părul ei era îndesat sub un fel de turban. Se uită acum la el. Ţinut pe spate cu o bandă neagră era de un roşu-aprins şi-i atîrna pînă la mijloc. Genele erau mai lungi şi, evident, false. Amîndouă octogenarele îi zîmbiră larg.

Bunica lui Dan, ai cărei cîrlionţi îi gîdilau bărbia, îl îmbrăţişă ca şi cînd nu-l mai văzuse de ani de zile, cînd de fapt petrecuse ore întregi lîngă el la spital cu o zi înainte.

– O, Danny, e atît de bine că ai venit acasă din acel loc groaznic. Martha Craven îşi şterse ochii cu o batistă de dantelă pe care o scoase din buzunar. Şi prin cîte ai trecut! Îl îmbrăţişă încă o dată, izbucnind din nou în plîns.

– Martha, dacă mai continui vei începe să sughiţi din nou. Olivia Oates, care împlinise optzeci şi unu de ani şi care era la fel de subţire şi de înaltă ca Tess, îl bătu pe Daniel pe spate. Daniel, eşti binevenit aici cît timp vei dori să stai. Trebuie să te gîndeşti la acest loc ca la propria ta casă. Ce-i al nostru e şi al tău, ca să spunem aşa. Şi trebuie să mi te adresezi cu „mătuşă Olivia", ca şi Tess a mea. Îl bătu din nou pe spate. Acum te vom conduce în casă.

Încadrat de bunica lui şi de Olivia, se îndreptă

spre veranda din faţă unde Ivan şi Hook aşteptau. Dan privi în urmă spre Tess spunîndu-i parcă: „salvează-mă de toate astea", dar Tess zîmbi doar şi ridică din umeri.

– Cred că l-ai cunoscut deja pe Ivan, îi spuse Olivia lui Dan, dar ai leşinat înainte de a face cunoştinţă cu Julius. I-l prezentă pe negrul gigantic ameninţător, cu cicatricea şi capul chelios. Julius se ocupă de gospodărie. Dacă ai nevoie de ceva, cere-i.

– Hook, spuse bărbatul înalt cu voce joasă, apucînd mîna pe care Daniel i-o întinsese. Spune-mi Hook. Doar doamna Olivia mă strigă Julius. Zîmbetul îi era atît de larg, încît se vedea nu numai dintele de aur, dar şi micuţa stea de pe suprafaţa lui. Daniel se forţă să zîmbească şi îi mulţumi pentru sîngele donat, dar nu era convins că unui om cu antecedentele lui Hook îi putea fi încredinţată argintăria familiei. Sau bunica lui.

Ivan Petkov se aplecă umil în faţa lui.

– Acceptă, te rog, scuzele mele cele mai sincere pentru peştele pe care ţi l-am servit. Inima mea e plină de tristeţe pentru durerea pe care a pricinuit-o stomacului tău.

– Ivan... începu Dan.

– Nu, nu. Ivan îşi împreună mîinile grăsuţe. Tess mi-a explicat, dar mă simt încă vinovat pentru idioţenia mea. Trebuie să-mi îngădui să-mi răscumpăr greşeala. M-am spetit pregătind mîncăruri speciale pentru tine. Şi nu m-am abătut de la lista primită de la spital. Vino în bucătărie şi gustă cocktail-ul. Ah, fantastic. Cred că voi scrie o nouă carte de bucate şi ţi-o voi dedica ţie.

Ivan nu se simţi bine pînă cînd tot grupul nu-l urmă în bucătăria spaţioasă şi gustîndu-i cocktail-ul *Friday.*

Daniel luă o înghiţitură să-l mulţumească pe bulgar dar, în ciuda primirii călduroase şi a lui Tess, căuta o cale să o scoată pe bunica lui din această bandă de lunatici.

– Aroma uşoară de migdale este secretul. Ivan îl lovi pe spate pe Daniel. Delicios, nu-i aşa? Cînd Daniel aprobă, specialistul în arta culinară spuse: Am lăsat o carafă în frigiderul de aici şi alta în bucătăria din casa ta. Trebuie să bei un pahar la două ore şi-ţi va face bine la stomac. Şi vom lua cina devreme. Nu voi servi mîncare ca aceea de la spital. Brrr. Pregătesc...

– Ivan, termină. Olivia îşi aţinti privirea asupra lui. Daniel are nevoie de odihnă, puţină linişte şi

pace, iar tu nu faci altceva decît să-l oboseşti cu povestirile tale. Cînd Ivan îşi plecă fruntea, ea îl bătu uşor pe umăr. Ştii că apreciem cu toţii talentul tău.

Ivan zîmbi şi îi sărută mîna de trei ori. Olivia oftă şi se întoarse spre Daniel.

– Trebuie să ne ierţi dacă dăm dovadă de prea mult zel. Lucrurile se vor linişti în cîteva minute. Martha, Hook, Ivan şi cu mine vom merge la o expoziţie de artă în după-amiaza asta. O lăsăm pe Tess să se ocupe de tine.

Martha păru uimită.

– Dar, Olivia...

– Îl vei vedea pe Daniel la cină, îi spuse Olivia prietenei sale în timp ce îi scotea pe toţi afară din bucătărie, lăsîndu-i în urmă pe Daniel şi pe Tess.

Cînd trupa ieşi, Daniel se sprijini de masa mare de bucătărie, luă o înghiţitură de cocktail şi îşi scutură capul.

– Ştii, spuse el cînd observă că Tess îl priveşte, chestia asta e bună.

Tess izbucni în rîs.

– Cred şi eu. Ivan ar putea lucra pentru orice restaurant sau hotel select din ţară.

– Atunci de ce e aici?

– Pentru că o adoră pe mătuşa mea. A fost distrus cînd ea a căzut şi şi-a dislocat şoldul. Mă îndoiesc că va mai pleca vreodată. Ea i-a salvat viaţa după ce el a părăsit Bulgaria în urmă cu treizeci de ani. De-atunci o tot cere în căsătorie.

– Şi ea de ce nu acceptă?

– Din cauza diferenţei de vîrstă. Ivan e cu douăzeci de ani mai tînăr, dar eu bănuiesc şi un alt motiv.

Daniel luă o ultimă înghiţitură şi lăsă paharul jos.

– Care este acesta?

– A fost foarte îndrăgostită de un bărbat cînd avea douăzeci de ani. Erau logodiţi şi urmau să se căsătorească în acelaşi timp cu sora ei geamănă, bunica mea. Din nefericire, el a fost ucis.

– Şi nu s-a căsătorit niciodată?

Tess scutură din cap.

– Familia mea are o istorie ciudată. Dacă o femeie descoperă iubirea, atunci este pentru toată viaţa. Dacă o pierde... Ridică din umeri. Dar ajunge cu astea. Cred că eşti obosit. Haide, te voi conduce în casa de oaspeţi.

Daniel o urmă pe hol, uitîndu-se la portrete în timp ce mergea. Se opri în faţa unuia, evident

foarte vechi, şi păşi înapoi să-l vadă mai bine.

– Cine e tipul ăsta impozant? Unul dintre strămoşii tăi?

Tess rîse.

– Da. E stră-străbunicul meu, Marsh Prophet. Căpitanul Marsh Prophet din armata Texas-ului, înainte de a se căsători cu stră- străbunica mea. Acasia. Casey era numită. Ăsta e portretul ei, arăta Tess spre tabloul învecinat cu primul.

– Foarte frumoasă, spuse Dan privind cînd tabloul, cînd pe Tess. Semeni puţin cu ea.

Cuvintele lui o încălziră pe Tess. Credea el că e frumoasă? Ea nu se considera, dar deodată deveni important dacă Dan o găsea atrăgătoare.

– Crezi într-adevăr?

Privirea lui o întîlni pe a ei.

– Da. Eşti o femeie frumoasă, Tess. Îi atinse obrazul cu degetele. Caldă, plină de viaţă, ispititoare. Foarte ispititoare. Îi trasă uşor conturul feţei şi se opri cînd îi atinse buzele. Ca şi cîntecul unei sirene, mă atragi. Cred că eşti puţin periculoasă.

Ceva se întîmplase cu pieptul ei? Nu mai putea să respire. Simţea delfini jucîndu-se în stomacul ei şi creierul luîndu-i foc.

– Crezi? Vocea ei părea mai răguşită ca de obicei.

– Da.

Pentru o clipă crezu că o va săruta, dar el îşi retrase mîna şi se întoarse din nou spre portrete. De ce se oprise? Nu s-ar fi supărat dacă el ar fi continuat. Oricum era deja al ei. Îşi aparţineau unul altuia. Dar el încă nu ştia.

– Fir-ar să fie! Daniel izbi telefonul în furcă. Vrăjitoare grea de cap, bombăni el cînd auzi bătăi în uşă. Intră, mîrîi el.

Martha Craven îşi făcu apariţia în salonul căsuţei.

– Te deranjez?

Luptîndu-se să redevină calm, el spuse:

– Nu, Buni.

Micuţa lui bunică depuse un sărut pe obrazul lui.

– Danny, zise ea netezindu-i părul pe frunte, te-a supărat ceva. Arătai mai bine azi-dimineaţă la micul dejun. Ce s-a întîmplat?

– Tocmai am vorbit cu Kathy sau cel puţin am încercat să vorbesc cu ea. M-a informat că a dat ordin secretarei ei să nu mai primească telefoanele mele. Pînă astăzi credeam că Ruth este secretara mea.

– A, asta era? Martha Craven îşi subţie buzele şi ochii îi luciră cînd se aşeză pe canapea lîngă el. Îşi uni mîinile în poală. Credeam că e ceva serios.

– Serios? E al naibii de serios. Cum să mă ocup de firmă dacă nu am acces la ea? Sînt preşedintele ei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu te ambala, dragule. Buni se aplecă şi îi mîngîie mîna. Aminteşte-ţi de ulcerul tău. Doctorul Shafer a spus că trebuie să abandonezi grijile firmei. Dacă Kathy nu-ţi acceptă telefoanele, o face pentru binele tău. Se poate descurca foarte bine şi singură. Am toată încrederea în ea.

Daniel se încruntă, se ridică în picioare şi îşi răsfiră degetele prin păr.

– Trebuie să mă întorc imediat în Pittsburgh.

– De ce?

– Pentru că, răspunse el măsurîndu-şi cuvintele, familia noastră şi alte familii depind de *Friday Elevators.* Ai uitat că am investit toată averea ta în

companie ca să o refac după ce tata a fost bolnav atît de mult timp?

– Danny, sănătatea ta e mai importantă decît banii.

– Buni, sînt preşedintele şi sînt responsabil.

Martha Craven oftă şi frămîntă cu degetele perlele din colierul pe care-l purta.

– Nu, nu eşti.

– Bineînţeles că sînt responsabil. Nu te poţi aştepta la Kathy...

– Danny, nu eşti tu preşedintele.

Ochii lui Daniel se îngustară.

– Ce vrei să spui?

– Comitetul de conducere a numit-o preşedinte pe Kathy pe o perioadă de trei luni, după care va fi reevaluată situaţia, inclusiv sănătatea şi dorinţa ta.

– Comitetul de conducere? Despre ce vorbeşti, Buni? Cu acţiunile tale şi ale lui Ted, eu deţin majoritatea.

Buni se foi neliniştită sub privirea lui Daniel ce-i aşteptă răspunsul.

– Teddy şi eu am sprijinit-o pe Kathy. Cuvintele deveniseră o şoaptă.

Daniel îşi lăsă capul în piept şi slobozi o înju-

rătură care, era sigur, o făcuse pe bunica lui să roşească.

– E ceva temporar, îl asigură ea. Pînă cînd te însănătoşeşti.

Tremurînd în timp ce respira cu greu, el se aşează pe marginea canapelei. Cu coatele pe genunchi, îşi împreună mîinile şi fixă podeaua cu privirea. Frustrare, mînie şi un dispreţ faţă de propria persoană se amestecau în capul lui. Niciodată în viaţa sa nu se simţise atît de inutil. La naiba cu stomacul lui. Nu putea să aibă grijă nici măcar de propria-i familie.

Capitolul 3

Cu picioarele goale sprijinite de un dulap şi braţele încrucişate pe piept, Dan stătea trîntit într-un scaun privind peretele. Pantalonii gri, largi, şi cămaşa cu care era îmbrăcat cunoscuseră, ca şi el, vremuri mai bune. Nu se spălase şi nu se bărbierise de două sau trei zile, dar nici că-i păsa.

Afară strălucea soarele, dar înăuntru părea a fi noapte. Storurile şi draperiile erau trase şi nici un bec nu lumina întunericul în care se simţea foarte bine. Avusese parte de zîmbete radioase din partea bunicii şi a întregii adunături de nebuni

cu care se încurcase. Cu toţii se aşteptau să se comporte ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Dar ceva se întîmplase şi îl măcina pe dinăuntru. Nu numai că propriul său corp îl trădase, dar şi familia lui făcuse acelaşi lucru. Sub pretextul „o facem pentru tine", se furişaseră pe la spatele lui şi îi luaseră funcţia de preşedinte. Asta îl durea. Teribil. S-ar fi descurcat dacă i s-ar fi acordat o şansă.

Ştia că se purtase ca un ticălos cu toată lumea de cînd aflase ce îi făcuse familia lui. Dar nu putea fi altfel. Ura acest sentiment de inutilitate. Durerea şi furia îl rodeau.

Cineva ciocăni la uşă. El preferă să ignore.

– Ştiu că eşti acasă, Friday, ţipă Tess. Deschide uşa.

Daniel îşi trecu degetele prin păr. La dracu', nu voia să vadă pe nimeni acum. Cu atît mai puţin pe Tess. Nu voia ca ea să fie martoră a ruşinii lui.

Loviturile se înteţiră.

– Dacă nu deschizi uşa, îl chem pe Hook să o dărîme.

Ar fi fost în stare. Murmură o înjurătură şi se urni de pe scaun. Descuie uşa şi o întredeschise, cît să-i spună să plece. Nu avu timp să rostească

un cuvînt, căci ea se năpusti înăuntru.

– E ca într-un cavou aici, spuse ea lăsînd jos tava pe care o ducea.

– Îmi place să fie întuneric.

Tess ignoră spusele lui. Traversă camera, dădu la o parte draperiile şi ridică storurile. Cînd termină, se întoarse şi rătăci cu privirea peste picioarele lui goale, pantalonii vechi şi cămaşa şifonată, pe care Kathy le trimisese cu alte haine.

Se încruntă.

– Arăţi groaznic.

El ştia cum arăta, dar, auzind-o pe ea, dispărură şi ultimele rămăşiţe ale mîndriei lui. Îi privi la rîndul lui pantalonii verzi, strîmţi, şi puloverul cu un desen mare, stîngaci, reprezentînd un leu.

– Mulţumesc. Văd că eşti o adevărată maestră într-ale vestimentaţiei.

Bărbia ei se ridică agresiv.

– Nu e nevoie să mă insulţi. Astea sînt hainele mele de lucru.

El trase de cămaşa sa.

– Astea sînt ale mele. Mă specializez în a fi un parazit.

– Ai reuşit. Ţi-am adus masa de prînz. Ridică tava şi arătă spre masa de lemn.

– Nu mi-e foame.

Ea îşi strînse buzele şi respiră adînc.

– Dan, trebuie să mănînci cum trebuie ori nu te vei mai face bine niciodată. Bunica ta e înnebunită de grijă.

El o privi încruntat.

– Am spus că nu mi-e foame.

Ea era furioasă pe acest bărbat încăpăţînat care îi întorsese casa pe dos. Toţi încercaseră să fie răbdători şi înţelegători, dar, pe măsură ce zilele treceau, Dan devenea tot mai ursuz. Retezase orice încercare de apropiere şi sfîrşise prin a se închide în căsuţă, refuzînd să ia masa cu ceilalţi. Mătuşa Martha plîngea şi sughiţa, Ivan stătea singur, iar mătuşa Olivia care nu lăsa nimic să o supere zăcea în pat victimă a unei migrene.

Bunul şi blîndul Hook strînsese din pumni şi îi spusese lui Tess:

– Dacă nu rezolvi ceva cu tipul ăsta, atunci o voi face eu.

Hook avea dreptate. Se învîrtiseră destul în jurul lui. Sosise timpul pentru o nouă abordare.

Îl împunse cu tava.

– Vei mînca asta chiar de-ar fi să ţi-o înd̂es pe gît.

Daniel îi smulse tava şi o aruncă pe uşă afară. Se întoarse spre Tess cu o privire cruntă.

Ea se uită la fel de mînioasă la el.

– Drăguţ, Friday. Foarte drăguţ. Dacă te gîndeşti să mă arunci şi pe mine după tavă, te-aş sfătui să n-o faci. Am luat lecţii de karate şi sînt foarte bună. Cu pumnii în şolduri, rosti cuvintele printre dinţii încleştaţi. Care-i problema ta? Toată săptămîna ai cerut o bătaie bună. Toţi încearcă să te ajute şi tu te comporţi ca un ticălos de prima clasă.

– Nu am nevoie nici de ajutorul tău şi nici de al altora. Ieşi afară şi lasă-mă în pace, răcni el.

– Dacă te simţi atît de mizerabil aici, de ce nu te întorci în Pittsburgh? strigă ea.

– Nu-mi las bunica singură cu o grămadă de personaje stranii.

– Stranii? Pe cine numeşti tu straniu? Tu eşti cel ciudat. Oamenii ăia, spuse ea indicînd cu mîna casa, sînt fiinţe bune şi iubitoare. Unul dintre ei ţi-a donat sînge şi ţi-a adus hrană ca să nu mori de foame. Tess era acum în faţa lui împungîndu-l cu degetul în piept după fiecare cuvînt rostit. Altul este distrus că ai ciugulit doar din mîncare. Sărmanul Ivan a stat două ore în bucătărie să-ţi

pregătească prînzul pe care tocmai l-ai aruncat în grădină. Unul dintre ei...

Dan o apucă de umeri şi îşi lipi gura de a ei. Nu era un sărut, ci o încercare de a o face să tacă. Cînd Tess se zbătu să scape din strînsoare, mîna lui îi ţinu capul nemişcat şi buzele strîns lipite de ale sale.

Barba lui nerasă îi zgîria faţa. Deşi îşi menţinu strînsoarea de fier, Tess îşi dădu seama că el se calma, încercînd să-şi ţină în frîu furia interioară. Încetă să se mai lupte şi rămase neclintită.

După cîteva secunde, Dan o îndepărtă, se întoarse cu spatele şi murmură:

– La naiba! Lovi cu palma stîngă peretele şi se sprijini de el. Îşi aplecă fruntea şi mîna lui dreaptă se strînse într-un pumn. La naiba. Pumnul lovi şi el peretele.

O clipă nici unul dintre ei nu se mişcă. Apoi Dan, cu pumnul lipit de perete şi capul încă aplecat, spuse:

– Îmi pare rău, Tess. Nu am vrut să te rănesc. Îmi pare rău.

Ochii i se umplură de lacrimi cînd distinse agonia din vocea lui.

– Nu m-ai rănit. Tu eşti cel rănit, Dan. Vrei să

vorbeşti despre asta?

– Nu, vreau să pleci.

– Nu mă duc nicăieri. Păşi lîngă el. Arată-mi mîna. S-ar putea să fie nevoie să ţi-o îngrijesc.

– Doamne, Tess, pleacă odată. Nu ştii cît de umilitor e pentru mine?

– Ce e umilitor? Că te-ai purtat ca un ticălos? Că ai aruncat tava? Că te-ai năpustit asupra mea ca omul din Neanderthal? Că ai fost dat afară din firmă de familia ta care ţine la tine? Sau, spuse ea îmblînzindu-şi vocea, că eşti om şi ai nevoie de ajutor? Îi puse mîna pe braţul acoperit cu var de pe perete.

El nu răspunse imediat. Cînd vorbi, cuvintele abia se auzeau.

– Totul.

– Şi te simţi ca un ratat? Simţi cum muşchii lui se încordară.

– Scuteşte-mă de psihanaliză.

Tess oftă. De ce se temeau bărbaţii să-şi dezvăluie sentimentele? Bănuia că lui Dan i-ar fi prins bine o partidă de plîns. Era o modalitate să te eliberezi de durere, dar el nu ar fi făcut-o. Bărbaţii se ascund de obicei în spatele furiei şi violenţei.

Îl trase de braţ.

– Lasă-mă să-ţi văd mîna.

Dan îşi dezlipi pumnul de perete şi îi arătă încheieturile zdrelite ale degetelor.

– Îmi pare rău pentru varul luat. Îţi voi plăti să-l refaci.

– Fii sigur că o vei face. Vino în baie să-ţi curăţ rana. În baie Tess îi spălă mîna cu apă călduţă şi săpun şi-i turnă dezinfectant peste rană.

– Gata, spuse ea punînd dopul la sticlă, asta a fost. Se uită în oglindă şi zări privirea lui Dan aţintită asupra ei. Furia i se evaporase. Ochii lui erau calzi şi aveau o expresie tandră. Camera se micşora. El o întoarse cu faţa spre el şi îi ridică bărbia.

– Tess, îmi pare rău dacă te-am rănit mai devreme. Am dorit să te sărut din prima clipă în care te-am zărit. M-am gîndit la lucrul ăsta ori de cîte ori te-am văzut. Am visat să o fac, dar niciodată nu m-am gîndit că o să fie aşa. Am vrut... Îşi trecu degetul mare peste buzele ei.

Cu respiraţia tăiată şi cu privirea aţintită peste micul pistrui din colţul gurii lui, ea întrebă:

– Ce-ai vrut?

El zîmbi trist.

– Nu are importanţă.

Ea simţi cum camera se micşora şi mai mult, iar genunchii îi slăbeau.

– De ce? Vocea ei era şoptită.

– Nu mă mai prea simt bărbat.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– O, Doamne!

Tess îi prinse capul în mîini şi apropiindu-i faţa de a ei îl sărută pătimaş. Îşi arcui spatele şi-şi lipi sînii de pieptul lui în timp ce cu limba îi despărţi buzele. El gemu în timp ce o îmbrăţişa, aducînd-o mai aproape. O sărută înfometat, gustînd, savurînd, devorînd.

Tess nu mai simţise niciodată asemenea pasiune copleşitoare. Cînd mîna lui o atinse în cel mai intim loc, se surprinse frecîndu-se de el.

Gîfîind, se eliberă din îmbrăţişarea lui şi-l privi în ochi. Respira la fel de greu ca şi ea. Înălţîndu-şi o sprînceană îi spuse cu o voce adîncă.

– Doamne, Friday, eu te simt bărbat.

Buzele lui se arcuiră într-un surîs, surîsul se transformă într-un zîmbet larg şi, în sfîrşit, dîndu-şi capul pe spate rîse.

– Tess Cameron, eşti o femeie extraordinară. Unde ai fost pînă acum?

– Te-am aşteptat, spuse ea cu un zîmbet ispi-

titor. Ai la dispoziţie treizeci de minute să încetezi să îţi mai plîngi de milă, să-ţi aranjezi faţa şi să te îmbraci. Am treabă şi am nevoie de ajutorul tău.

Cînd Tess coborî, o jumătate de oră mai tîrziu, îl găsi pe Dan în bucătărie stînd la masă şi pe Ivan zîmbind fericit.

– Lui Daniel i-a plăcut atît de mult supa de roşii pe care am gătit-o, o informă el, încît a mai cerut o porţie.

Ea se sprijini de bufet şi întrebă:

– Serios?

Daniel nu-şi ridică privirea din farfurie, însă Tess ar fi putut să jure că i-a văzut umerii tresărind. Umeri care, observă ea, se conturau foarte bine sub puloverul de culoarea piersicii pe care i-l cumpărase. Purta şi o pereche de pantaloni şi pantofi cu model pe care tot ea i-i alesese. Cînd termină de mîncat, privi în sus şi zîmbi.

– Felicitările mele, Ivan. Cred că a fost chiar mai bună decît prima.

Pieptul lui Ivan se umflă de satisfacţie.

Tess îşi dădu ochii peste cap şi întrebă:

– Eşti gata?

Dan se ridică.

– Gata.

– Ce-ar fi să mergem pe jos? E o zi frumoasă şi locul unde trebuie să ajungem e relativ aproape.

Ieşiră pe uşa din spate şi Dan îşi îndesa mîinile în buzunare în timp ce mergeau pe trotuarul pe care creşteau laolaltă stejari şi palmieri. Cînd ajunse într-o zonă istorică, Tess îi arătă case vechi aflate în diferite stadii de renovare, tipice pentru Galveston-ul pe care ajunsese să-l iubească. Altele fuseseră refăcute şi se înfăţişau în toată splendoarea lor victoriană. Printre acestea se găseau şi altele, ignorate, victime ale timpului şi ale umidităţii insulei.

De obicei Tess vorbea despre case şi relata istoricul lor. Astăzi însă atenţia ei era îndreptată asupra bărbatului ce mergea alături de ea. De la izbucnirea de mai devreme, părea mai puţin morocănos, mai puţin ostil. Poate fusese bine pentru el să exteriorizeze o parte din furia pe care o acumulase.

Cînd o surprinse privindu-l, zîmbi.

– Ce aventură palpitantă ai pregătit pentru astăzi?

– I-am promis lui Nancy Vaugh că o ajut să pregătească expoziţia din weekend-ul acesta care are loc la Sea Song Gallery. Te pricepi să mînuieşti un ciocan şi nişte cuie?

Dan păru ofensat.

– Glumeşti? Îl ai în faţă pe cîştigătorul concursului de construcţie a unei case pentru păsări din clasa a cincea.

– Atît de bun eşti?

– De fapt, dacă îmi amintesc bine, nu arăta extraordinar. O construisem folosind tencuiuala de pe zidurile blocurilor prin preajma cărora hoinăream şi o vopsisem cu cremă de pantofi. Am crezut că e ceva măreţ pînă cînd am ajuns la şcoală şi am văzut ce făcuseră ceilalţi. În comparaţie cu ale lor, a mea era demnă de plîns.

– Şi totuşi ai cîştigat?

El aprobă.

– Pentru arbitru, care era arhitect, a fost evident că taţii celorlalţi copii le-au construit casele. Mi-au spus că făcusem o treabă bună, mi-a agăţat în piept o fundă albastră şi mi-a dat mîna. Am fost atît de mîndru. Cred că atunci m-am hotărît

să devin arhitect. Am păstrat şi funda pe undeva.

Tess simţi un nod în gît în timp ce el povestea acea întîmplare. Din cuvintele şi privirea lui răzbăteau o căldură şi o melancolie care o emoţionară. Sub masca stoică a lui Dan, ea intui atît pasiunea cît şi sensibilitatea care cereau să fie dezvăluite. Ceva îi cerea să-l îmbrăţişeze şi să-l ţină strîns aproape, dar se luptă cu această dorinţă. Mătuşa Martha îi vorbise de visul spulberat al lui Dan de a deveni arhitect, dar Tess bănuia că nu s-ar fi bucurat să afle că discutaseră despre problemele lui personale. Din tot ce îi spusese mătuşa Martha despre el, se părea că Dan era o persoană foarte discretă.

– Şi interesul pentru arhitectură te-a părăsit? întrebă, sperînd că el va avea încredere în ea.

– Nu. Am o diplomă în arhitectură. Am absolvit, *summa cum laude.*

– Atunci de ce...

– De ce sînt... pardon, de ce am fost preşedintele lui *Friday Elevators?* Vocea îi era vag amară.

Ea aprobă.

El ridică din umeri.

– Se mai întîmplă. Priorităţile devin altele. Dan se opri în faţa unei case vechi ce fusese cîndva o

clădire impunătoare. Se sprijini de gardul ei magnific din fier, acum ruginit din cauza neglijenţei şi privi construcţia din lemn ce stătea să se prăbuşească. Ce trist, spuse el. Cred că arăta minunat cîndva.

Dîndu-şi seama că Dan nu mai avea de gînd să-i destăinuie nimic, Tess oftă şi-şi spuse că va trebui să aibă răbdare. Se sprijini şi ea de gard şi îşi îndreptă atenţia spre casa cu două etaje, cu turnuri ornamentale şi cupolă. Văzu şi semnul de vînzare din faţă. Majoritatea ferestrelor erau acoperite de scînduri, iar cel de-al doilea etaj se sprijinea doar pe cîţiva stîlpi rezistenţi de lemn care îl împiedicau să se prăbuşească.

– Arăta, într-adevăr. Am nişte fotografii acasă. Din cîte îmi amintesc, a fost construită în 1886 de unul dintre cetăţenii de vază ai Galveston-ului. Sau, mai bine aşa, reconstruită din două case mai mici alăturate şi mărite. Privind-o acum, îţi vine greu să-ţi închipui că a fost cîndva locuită de o familie bogată ce organiza petreceri. Acum cîţiva ani a devenit de nelocuit.

– Nu există în Galveston o societate care să se ocupe cu salvarea unor case frumoase ca aceasta?

– Ba da, spuse Tess. Una foarte bună, dar insula e plină de asemenea case magnifice ce sînt sortite pieirii. Cîteva sînt trecute chiar în registratura naţională. Fac tot ceea ce pot, însă finanţarea lasă de dorit. Casa asta a supravieţuit unei înălţări, dar nu poate să supravieţuiască unei neglijenţe.

– Înălţare?

– Galveston era la o altitudine mult mai joasă, îi explică Tess. După ce uraganul din 1900 a ucis mii de oameni şi aproape a ras oraşul de pe suprafaţa pămîntului, cetăţenii hotărîţi să rămînă aici au construit peretele falezei şi au ridicat astfel nivelul insulei. Unele case au fost dărîmate şi construite din nou. Altele, ca a noastră şi aceasta, au pierdut o parte din subsol. Strămoşii mei au hotărît să umple pivniţa şi să o transforme în temelia casei, decît să rişte să o înalţe. Curtea noastră era de fapt la cîţiva metri adîncime şi cea de-aici cam la fel.

Dan clătină din cap şi, în privirea îndreptată asupra casei deteriorate cîndva elegantă, se citi tristeţea.

– Ce pierdere! Aproape că strigă să fie salvată. Aş vrea să pot face ceva. Din moment ce...

Cuvintele îi muriră pe buze şi se întoarse brusc către Tess: Nu ar trebui să plecăm dacă vrei să aranjăm nişte tablouri?

– Avem destul timp. Ridicînd capul şi îngustîndu-şi ochii de parcă i-ar fi venit o idee, îl întrebă: Chiar îţi plac casele vechi?

– Desigur. Ţi se pare aşa de ciudat? Ţi-am spus că am studiat arhitectura.

– Cred că am asociat întotdeauna noţiunea de arhitect modern cu imaginea vilelor şi a giganţilor din sticlă ce cresc în oraş şi ating cerul.

Dan rîse.

– Să înţeleg că nu-ţi plac zgîrie-norii?

Tess zîmbi ironic.

– Îi urăsc. Vino, îi spuse ea luîndu-l de mînă. Vreau să-ţi arăt ceva deosebit. E aproape şi îţi va plăcea la nebunie.

Dan îşi potrivi paşii mari cu ai ei în timp ce o luau în josul intersecţiei.

– Unde mergem acum?

– Vreau să-ţi arăt casa mea.

– Dar ţi-am văzut casa. Locuiesc acolo, îţi aminteşti?

– Aceea e casa mătuşii Olivia. Oh, presupun că jumătate e a mea, din moment ce bunica mi-a

lăsat partea ei dar nu m-am simţit niciodată bine printre scaunele acelea aurite şi candelabrele din aur. Mi-am dorit întotdeauna ceva mai... îndrăzneţ. Ceva cu o personalitate mai puternică. Cu caracter! Casa pe care ţi-o voi arăta va fi toată a mea. Ai auzit de Casa celor şapte statui? Ei bine, a mea are nouă.

Cîteva minute mai tîrziu stăteau în faţa celei mai ciudate case pe care Dan o văzuse vreodată. Nu, această construcţie nu era o casă, se gîndi el în timp ce o studia cu atenţie, ci un mic palat construit într-un amestec de stiluri, cu un turn războinic, statui sculptate şi toate pe acoperişul gri din gresie.

În mica grădină din faţă, arbuştii crescuseră sălbatic iar viţa de vie acoperea aproape tot gardul de fier şi se căţărase şi pe zidurile casei, acoperind ferestrele largi.

Avea cu siguranţă personalitate. Dar, oricît ar fi încercat, Daniel nu se putea hotărî dacă o găsea urîtă sau frumoasă. Fu de ajuns să se uite la Tess.

Ea privea casa ce părea construită din piatră ca în transă. Buzele ei frumoase erau arcuite într-unul dintre acele zîmbete ce îl făceau să-şi

dorească să o urmeze ca un cățeluș. Strălucea.

– Nu e magnifică? Vocea ei răguşită îl prinse în vraja ce părea să o înconjoare ca o aură.

– Magnifică, spuse el fără să-şi dezlipească ochii de la ea. Orice aprindea acel foc în ochii ei şi-i aducea pe față acea expresie de subjugare trebuia să fie frumos.

Privirea îi coborî de la rădăcina părului bogat şi întunecat pînă la adidaşii din piele şi urcă apoi pînă la ochii verzi ai leului pictat pe puloverul ei. Unul dintre ochii de smarald în care se reflecta soarele şi care strălucea cu fiecare inspirație şi expirație, se afla pe sînul ei drept.

Îl fascina şi îl tenta să ajungă la el şi să-l atingă.

Deveni mai strălucitor şi privi în sus, la timp pentru a-i observa ochii aţintiţi asupra lui. Buzele ei erau uşor despărţite, iar ochii păreau să vadă prin el, cu uşurință. Senzualitatea trupului ei mlădios îl atrăgea cu degete invizibile.

Făcu un pas spre ea. Şi încă unul. Nevăzînd-o decît pe Tess Cameron, ar fi luat-o în braţe dacă o furgonetă n-ar fi oprit lîngă ei.

O femeie de vîrstă medie îşi scoase capul pe geam.

– Scuzaţi-mă, care este drumul spre muzeul *Railwad?*

Vraja clipei pierise.

Daniel ar fi vrut să blesteme.

Tess se întoarse spre femeie şi zîmbi.

– Tot înainte preţ de şapte case. Apoi întoarceţi pe Strand şi ajungeţi exact în faţa muzeului.

– Mulţumesc, spuse femeia şi le făcu cu mîna după ce maşina se puse în mişcare.

Tess îşi flutură şi ea mîna. Nu era atît un gest prietenesc, cît o încercare de a-şi potoli bătăile inimii. O privire în adîncurile ochilor albaştri-cenuşii ai lui Dan Friday şi aproape sărise pe el în East End Historical District la ora două după-amiază.

Dacă mai avusese vreo îndoială cu privire la forţa de atracţie a lui Dan, dispăruse acum. Inspiră adînc, îşi umflă obrajii şi dădu aerul afară.

Cu un zîmbet strălucitor, Tess se întoarse şi întrebă:

– Vrei să arunci o privire înăuntru? Am cheia.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, îl luă de mînă şi-l trase după ea pe lîngă semnul „De vînzare", îndreptîndu-se spre cele optsprezece scări

pînă la intrarea din faţă. Degetele îi tremurau atît de tare, încît nu reuşi să introducă cheia în broască.

Dan îi luă cheia şi deschise el uşa.

Cînd trecu pe lîngă el, Tess observă că mîinile lui erau ferme. Evident, ea nu avusese acelaşi efect asupra lui.

– E destul de auster înăuntru, spuse ea, vocea răsunîndu-i în casa întunecată. Într-o perioadă a fost împărţită în apartamente. Pereţii vor trebui dărîmaţi şi întregul interior refăcut. Tapetul ăsta înflorat e groaznic, nu-i aşa? Privi găurile făcute de şoareci. Se pare că şi serviciile celor de la deratizare vor fi necesare.

– Mmmm. Dan păşi peste o porţiune de podea mai şubredă şi o urmă prin camere.

– Nu e fantastică scara asta? Nu are nevoie de prea multe reparaţii. Revopsită va arăta minunat. Toate şemineurile sînt în formă bună. Cred că sînt construite din marmură italienească. Îţi poţi imagina cît de frumos va fi totul în culori strălucitoare şi într-o lumină odihnitoare? Aş vrea samovare ruseşti, covoare persane şi canapele mari. Îţi poţi imagina?

Entuziasmul ei era molipsitor. Daniel zîmbi.

– Da, cred că pot.

– Bineînţeles că poţi. Am uitat că eşti arhitect. Ochii ei se măriră. Am o idee. Mă ajuţi să restaurez casa?

Zîmbetul lui se adînci.

– Te voi plăti, desigur.

Daniel îşi îndesă mîinile în buzunare şi privi în jur. Era o provocare. Şi îi plăcea. Apoi se încruntă.

– Cea mai mare parte a interiorului va trebui întărită. Sînt sigur că va trebui sîrmă şi plumb. Ai idee cît de mult te va costa un asemenea proiect?

Tess ridică din umeri.

– Bănuiesc că preţul casei, al restaurării şi mobilării va fi în jur de un milion, mai puţin avansul de cinci mii de dolari pe şaizeci de zile.

Sprîncenele lui Dan se ridicară.

– Şi îţi permiţi să plăteşti asemenea sumă în bani gheaţă?

Ea rîse.

– Nu prea. Toţi banii mei sînt investiţi în afaceri.

– Afaceri? Credeam că lucrezi cu jumătate de normă la *Mermaid.* Ce s-a întîmplat cu deviza ta: „Bucură-te de viaţă?"

– Nu am abandonat-o. Sînt o femeie de afaceri foarte leneşă. Cînd am hotărît să rămîn, după ac-

cidentul mătuşii Olivia, mi-am propus să fac toate lucrurile pentru care nu-mi găsisem timp înainte. Dar iubesc Galveston-ul şi am vrut să o ajut pe această, bătrîna doamnă să-şi recapete gloria de altădată. Se sprijini de balustrada neagră şi mîngîie absent lemnul fin. Aşa că am cumpărat cîteva clădiri pe strada Strand şi i-am sponsorizat pe partenerii mei de afaceri. *Mermaid,* Sea Song Gallery şi cîteva boutique-uri sînt nişte investiţii foarte bune. Partenerii mei se ocupă de afaceri în schimbul a patruzeci şi nouă la sută din profituri. Din cînd în cînd le dau o mînă de ajutor, căci mă amuză.

Îl privi în ochi.

– Am trăit destul într-un ritm înfiorător şi sub un stres îngrozitor pe vremea cînd lucram în domeniul investiţiilor. Cînd m-am mutat în Galveston, Dan, aveam probleme cu spatele, capul şi gîtul. A trebuit să port un aparat special în gură mai multe luni ca să-mi îndrept maxilarul. Acum, grija mea cea mai mare este să atîrn nişte tablouri sau să găsesc un alt şofer pe furgoneta *Mermaid*-ului.

Tess îl privi cu atenţie, sperînd că el îi va pune întrebări şi va afla asemănarea dintre stilul ei anterior de viaţă şi al lui. Din cîte se părea, totul îi

trecuse pe lîngă ureche.

– Ai de gînd să faci un împrumut de un milion de dolari? întrebă el. E un angajament serios pentru cineva care nu vrea să-şi facă griji.

Ea scutură uşor din cap.

– Nu. Fără împrumuturi.

– Atunci cum vei plăti toate astea? Privi în jur camera prăfuită. Cu o comoară ascunsă?

Ea îi ignoră comentariul sarcastic şi un zîmbet larg i se răspîndi pe faţă.

– Exact.

Capitolul 4

Dan o privi pe Tess de parcă îşi pierduse minţile.

– Nu pot să cred că vorbeşti serios. Te referi la aceeaşi tîmpenie ca şi Buni? Credeam că te arăţi doar îngăduitoare cu fanteziile unei bătrîne.

– Sînt foarte serioasă. Cred că mătuşa Martha ţi-a spus că avem harta şi indicaţiile lui Jean Laffite din...

El pufni în bătaie de joc.

– Harta unei comori? Doamne, Dumnezeule,

Tess, asta e una dintre cele mai vechi păcăleli. Tocmai începusem să cred că măcar tu ai capul pe umeri. Ochii lui se îngustară. Cît ai plătit pentru harta asta?

Luptîndu-se cu dorinţa de a-l pocni în nasul lui superb de roman, Tess scrîşni din dinţi. Cum putea ca într-o clipă să fie pe punctul de a se arunca în braţele lui pentru ca în următoarea să fie tentată să-i spargă capul?

– Nici... un... ban. Ai puţină încredere în mine, Friday. Nu m- am născut ieri. Se întoarse şi ieşi din casă ca vijelia, cu Dan pe urmele ei.

– Tess, îmi cer scuze. Vorbeşte-mi despre hartă.

Încă atinsă de vorbele lui, îl privi încercînd să-i ghicească intenţiile. Era cu adevărat interesat sau încerca să afle mai multe, pentru ca apoi să pornească un nou atac împotriva lor? Părea destul de senin, dar se săturase să-l audă criticîndu-i pe cei la care ea ţinea.

– Am impresia, Daniel Friday, că ai prostul obicei de a te grăbi să tragi concluzii eronate. Eşti într-adevăr atît de încrezut şi de răutăcios cum pari sau atitudinea ta m-a indus în eroare? îi zîmbi ea dulce.

Dan păru amuzat.

– Cred că m-am comportat ca un mare... ticălos. De obicei aştept pînă aflu toate datele şi apoi iau o hotărîre cu privire la situaţii sau oameni. Îmi pare cu adevărat rău, Tess. Singura mea scuză e că am fost stresat.

Ea îl privi întrebător.

– Şi noi nu?

El zîmbi.

– De ce am impresia că eu sînt vinovatul?

– Dacă aşa te simţi...

El rîse.

– Mă ierţi dacă-ţi promit că mă voi purta mai bine?

Tess pufni.

– Pentru început îţi accept scuzele.

– Destul de corect. Îi aşează braţul sub al lui şi continuară să meargă. Acum îmi povesteşti despre hartă?

– Poate mai tîrziu. Nu-i stătea în fire să poarte pică, dar Tess credea că i-ar prinde bine lui Dan puţin suspans. Cred că te va interesa strada asta, spuse ea cînd se opriră la o intersecţie. Sînt nişte case frumoase aici, dar puţin mai la vest este o regiune cunoscută pe vremuri ca una dintre cele

mai luminate ale Sudului. A fost numită inițial Avenue E, dar e cunoscută sub numele de Post Office Street.

Sprîncenele lui se ridicară întrebătoare.

– Pentru că doamnele poznașe obișnuiau să joace Post Office?

Ea rîse.

– Nu, ci pentru că poșta e pe strada asta. În direcția aceasta. Ea arătă în dreapta. Cîteva din casele de rendez-vous de aici erau cu adevărat mărețe, am înțeles. Și au funcționat din 1800 pînă prin anii '50 cînd au fost închise.

– Și unde erau polițiștii în timpul acesta?

– Primeau mită, presupun, răspunse Tess în timp ce mergeau. Sau, pur și simplu, priveau în altă parte. Sub aspectul plăcut și liniștit, Galveston a fost un oraș sălbatic, deschis tuturor. Chiar și în timpul prohibiției și în perioada care i-a urmat, cînd aproape tot Texas-ul era uscat, aici lichiorul curgea fără încetare. Se găseau și multe cluburi cu jocuri de noroc ce i-au îmbogățit pe cîțiva dintre locuitori. Ar trebui să o auzi pe mătușa Olivia povestind despre soldații Texas-ului care aruncau în golf lăzi întregi cu băutură și efectuau razii prin locurile cele mai surprinzătoare. Era

uimită că şeriful Texas-ului nu lua măsuri mai drastice. Cei mai mulţi dintre locuitori ignorau viciile şi excentricităţile oraşului. Încă o mai fac. Cei din Galveston sînt indivizi foarte toleranţi.

– Vrei să spui că asemenea activităţi mai continuă?

Tess îşi îndreptă spatele şi mimă o privire şocată.

– Vai, dom'le Friday, rosti ea tărăgănat, lucrurile astea sînt ilegale în Texas.

Rîseră amîndoi şi, în timp ce-şi continuau plimbarea, mîna ei alunecă pe a lui ca şi cînd ar fi fost cel mai natural lucru. Degetele lui se strînseră pe ale ei, şi cînd o privi, Tess văzu în ochii lui o infinită tandreţe şi promisiuni legate de ce va urma. Era o privire atît de intensă, încît Tess se simţi ameţită.

Cîteva minute mai tîrziu ajunseră la Sea Song Gallery, care se găsea pe Strand, la cîteva minute de *Mermaid*. Tess îl prezentă pe Dan lui Nancy Vaughn, o negresă zveltă ce îi era parteneră la galerie. Cînd un client intră, Tess îi făcu un semn lui Nancy şi-l conduse pe Dan în depozit.

– Sînt cele pe care trebuie să le atîrnăm, spuse ea arătînd o duzină de tablouri mari şi cîteva

mici, toate încă împachetate. Să ne ocupăm de cele mari, pentru început.

Ea şi Dan munciră bine împreună. Într-o jumătate de oră le despachetară şi le aşezară pe pereţi.

Tess se întoarse în depozit să ia cîteva picturi mai micuţe şi, cînd reveni, îl găsi pe Dan stînd jos pe podea, privind cu atenţie una din pînzele sprijinite de un perete crem.

– Dan? El nu păru să o audă. Îngenunche alături şi îi atinse umărul. Dan, ce s-a întîmplat?

El se întoarse spre ea.

– Ce-ai spus?

– Am întrebat dacă s-a întîmplat ceva.

El scutură din cap şi-şi întoarse privirea către pictura ce reprezenta o lume fantastică, subacvatică, populată de nimfe.

– E magnific. Toate sînt magnifice. Arătă cu mîna toată colecţia. Nu am mai văzut o combinaţie atît de neobişnuită de forţă şi gingăşie. Aproape că aud muzica oceanului şi rîsul nimfelor.

Tess zîmbi cînd Dan se ridică şi studie tablourile, pe fiecare în parte, jumătate dintre ele fiind abstracte.

– Bine. Asta se şi aşteaptă de la tine. Se numeşte colecţia *Cîntecul mării* în amintirea primei expoziţii a galeriei.

– Pictorul e un localnic? Dan păru surprins. Tess, fiecare dintre aceste picturi ar trebui să se găsească într-un muzeu. Se uită în colţul din dreapta jos, la două dintre tablouri. Cine este? Nu văd nici o semnătură, ci doar ceva ce seamănă cu un cîrlig de prins peşti.

– Asta şi este, spuse ea. Aşa îşi semnează el toate lucrările.

– Aşadar e un bărbat. Nu eram sigur. Ceva din stilul şi forţa mîinii care a pictat îmi spunea acest lucru, dar nu-mi puteam imagina că un bărbat este în stare să exprime atîta delicateţe şi sensibilitate. Se întoarse lîngă Tess să privească acel peisaj subacvatic. Acesta mă fascinează într-un mod deosebit. E ceva în legătură cu nimfele care mi se pare cunoscut.

– Gîndeşte-te la mine, goală.

O luminiţă vicleană străluci în ochii lui.

– M-am gîndit. De multe ori.

Ea îl lovi în joacă pe umăr.

– Goală şi cu părul albastru, lung, căzînd în cascade.

Dan o privi pe Tess, privi din nou tabloul şi din nou pe Tess.

– Doamne, eşti tu.

Ea zîmbi. Ochii lui se îngustară, iar nările îi pufniră în timp ce un val de furie iraţională îl străbătu.

Gîndul că oricine altcineva, fie el şi artist, o văzuse pe Tess goală îl înfurie. El încă nu o văzuse goală.

– Ai pozat pentru asta? Cuvintele îi erau ascuţite.

Ochii i se deschiseră larg.

– Eşti atît de pudic? Părea amuzată.

– Ai pozat? Nu era nici urmă de veselie în întrebarea lui.

– Doar faţa e a mea. Restul e pură imaginaţie.

Dan se linişti.

Tess se ridică şi îl trase de mînă.

– Vino. Vreau să-ţi arăt ceva. Îl conduse la o altă pictură reprezentînd o femeie şi ridică tabloul la nivelul ochilor. Priveşte-i cu atenţie chipul.

Atunci Dan se aplecă spre sirena cu păr de aramă.

– Ţi se pare cunoscut?

O privi pe Tess şi se încruntă.

– Îmi aminteşte de mătuşa ta Olivia.

Tess zîmbi.

– Şi ăsta? Arătă un alt tablou rezemat de perete.

Dan se aşeză pe vine şi privi persoana în al cărei păr alb se găseau stele de mare.

– Buni?

Ea aprobă din nou.

– Bunica ta a fost încîntată să fie imortalizată ca o sirenă. Şi Hook nu s-a lăsat prea mult rugat.

– Hook? Dan privi colţul tabloului şi apoi spre Tess. Vrei să spui că Hook... Hook? Trasă pe propria-i faţă cicatricea uriaşului, îşi atinse dintele din faţă şi arătă către tablou. Hook a pictat asta?

Tess aprobă din cap.

– Dumnezeule, şopti Dan uimit. Este un fost puşcăriaş.

– Unul foarte subtil şi talentat. Bunica mea şi mătuşa Olivia i-au văzut pentru prima dată lucrările la expoziţia de artă a închisorii din Huntsville.

– Nu pot să cred. Tess, îţi jur că aceste tablouri sînt extraordinare.

– Ştiu. Am vîndut multe dintre picturile lui.

– Şi continuă să aibă grijă de casa mătuşii tale.

În timp ce atîrnau pe pereţi tablourile lui Hook, Tess îi povesti cum bunica şi mătuşa îi angajaseră un avocat şi se folosiseră de influenţa lor considerabilă pentru a-l elibera condiţionat pe Hook şi a-l lua sub supravegherea lor.

– E uşor, cînd îl cunoşti personal pe guvernator, spuse ea în timp ce aranjau ultimele dintre picturile maritime. Au intuit talentul lui Hook şi el le e recunoscător pentru încrederea acordată, îi este foarte devotat mătuşii Olivia, aşa cum i-a fost şi bunicii mele pînă cînd a murit. Hook spune că ele i-au dat o şansă cînd nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. I-au aranjat un atelier în apartamentul lui de lîngă garaj şi au avut grijă să ia lecţii de pictură, asigurîndu-i toate materialele de care avea nevoie.

– E uimitor. Încă nu pot să înţeleg cum cineva care arată ca Hook poate picta aşa ceva.

– Ai face bine să crezi că e posibil. Clătină din cap şi zîmbi consolator. Te simţi vinovat că l-ai judecat după aparenţe, nu? Cînd el aprobă, părîndu-i într-adevăr rău, ea spuse: Începi să înveţi. Hai să agăţăm şi celelalte tablouri.

Cînd au terminat se înserase şi Nancy plecase acasă. Cu braţul lui Dan înconjurîndu-i umerii,

privire împreună rezultatul muncii lor.

– Cred că am făcut o treabă bună, spuse el. Sîntem o echipă bună.

– Nemaipomenită, aprobă Tess, cuprinzîndu-i talia.

– Nu pot să-mi amintesc cînd am petrecut ultima oară o după- amiază atît de plăcută. Îmi pare rău că s-a terminat.

– A fost distractiv, nu-i aşa? Îşi privi ceasul. E aproape ora cinci. Ar trebui să mergem acasă dacă nu vrem ca Ivan să ne jupoaie de vii. Ştii, ai devenit preocuparea lui primordială.

– De ce nu luăm masa în oraş? Crezi că Ivan se va supăra dacă îl sunăm şi îi spunem?

Tess scutură din cap.

După ce sunară, Tess închise galeria şi se îndreptară în direcţia oceanului. Soarele dispăruse demult şi noaptea era rece. Mergeau lipiţi unul de altul, fiecare cu mîinile în jurul taliei celuilalt şi rîdeau în timp ce încercau să-şi potrivească paşii.

Deşi trăise fericită în Galveston o lungă perioadă de timp, Tess nu se simţise niciodată atît de bine ca acum. Al ei. Daniel Friday era al ei. Un val de bucurie o străbătu şi o făcu să tremure.

– Ţi-e frig, spuse Dan trecîndu-şi mîna peste pielea ei ca de găină. Şi nu am o haină să-ţi ofer.

– Mi-e bine.

Văzînd un magazin încă deschis, Dan o împinse înăuntru şi insistă să-i cumpere ceva care să-i ţină de cald.

– Deşi detest că va trebui să acopăr leul acela. Mi-a făcut cu ochiul toată ziua.

Rîseră de imprimeurile amuzante de pe nişte tricouri şi se distrară probînd cele mai extravagante modele. Cîteva minute mai tîrziu plecară, îmbrăcaţi cu pulovere roz-aprins ce aveau desenate nişte broscuţe ce se uitau chiorîş şi aveau scris pe frunte: *Viaţa e crudă.*

– Eşti tu, spuse Tess dîndu-se înapoi să-i admire puloverul ţipător şi îşi încrucişă ochii într-o încercare de a imita broscuţele.

Dan îşi lăsă capul pe spate şi rîse. O trase aproape îmbrăţişînd- o.

– Tess Cameron, ai o influenţă ciudată asupra gusturilor mele conservatoare.

– Bine. Îşi vîrî mîna sub puloverul lui şi o lăsă să se odihnească pe abdomenul cald. Gusturile tale conservatoare trebuie schimbate. Nu ţi-au adus decît necazuri.

De la confruntarea lor de la prînz, purtarea lui Dan cunoscuse o întorsătură de o sută optzeci de grade – ei, poate mai aproape de o sută de grade – şi Tess spera că nu va reveni la comportamentul lui nesuferit. Îi plăcea mai mult aşa cum era acum. Bănuia că începuse să-l descopere pe adevăratul Dan, care se ascundea sub o platoşă solidă. Deşi murea mai bine decît să o recunoască, ea era sigură că hotărîrea lui Kathy şi a comitetului de conducere de a-l înlătura era corectă. Dar mîndria lui fusese atinsă.

Cu cît stătea mai mult în preajma lui Dan, cu atît era mai clar că şi el detesta să fie preşedintele lui *Friday Elevators* şi probabil nu-i plăcuse niciodată. Ce îngrozitor că acest simţ al responsabilităţii faţă de familia lui îl silise să facă ani de zile ceva ce nu-i plăcea. Nu-i de mirare că nefericirea îi distrusese stomacul; avea un suflet de arhitect. Oricine avea puţin creier putea să vadă asta.

Tess avea de gînd să-l ajute pe Dan să-şi urmeze propriile visuri, presupunînd că făcea şi ea parte din ele.

Traversară la o intersecţie şi merseră pe Water Street spre o clădire din lemn cu două etaje ce se întindea pe apa întunecată. De la o poştă sim-

ţiră în aer aromele mîncărurilor ce luară locul mirosurilor de pe chei şi de pe vasele de peşte. Tess simţi că-i lasă gura apă.

– Nu miroase minunat? întrebă Tess în timp ce intrară în restaurantul plin de fum unde un batalion de bucătari şi de chelneri erau într-un du-te-vino ameţitor în spatele tejghelei. Sînt lihnită de foame. Ce ţi se pare mai bun?

Dan studie meniul prezentat pe un uriaş semn de lemn din capătul tejghelei.

– Aş vrea un platou uriaş de peşte şi cartofi prăjiţi şi nişte ketchup.

Tess îl privi dezaprobator.

– Nu mănînci nimic prăjit, amice. Spune-mi, ai medicamentele la tine?

– În buzunar, bombăni el.

– Comand eu, îl informă ea în timp ce luau tăvi şi le împingeau pe tejghea. Două porţii de cartofi copţi şi chifle, fără unt, îi spuse ea vînzătorului.

– Nici chiar o porţie mică de cartofi prăjiţi? o întrebă Dan rugător.

Tess strînse din buze şi dădu uşor din cap.

– Nici măcar una.

Dan oftă teatral. Tess chicoti.

– Poţi să iei nişte budincă. Preferi de banane, vanilie sau tapioca?

– De ciocolată.

– De ciocolată să fie. Trînti pe tava lui un castron cu budincă de ciocolată şi cu banane pe al ei, apoi alese lapte pentru el şi ceai cu gheaţă pentru ea. Cînd el deschise gura să protesteze, ea îi aruncă cea mai severă privire de care era capabilă.

– Bine, mamă, spuse el şi zîmbi.

Urcară cu tăvile într-un salon mare şi elegant cu pereţii din sticlă ce ofereau imaginea întunecată a oceanului şi a bărcilor de pescari de pe chei.

– Locul ăsta a fost întotdeauna numit *Dana flotei ţînţarilor,* îi explică Tess în timp ce mîncau, arătînd spre micile bărci ce se profilau ca nişte insecte de-a lungul cheiurilor. E acelaşi loc în care ancorau vasele piratereşti ale lui Jean Laffite.

Îi veni să-şi muşte limba cînd aceste cuvinte îi ieşiră din gură. Lucrurile merseseră atît de bine între ei.

Ca din întîmplare, Dan întrebă:

– Ce e cu harta de care ai amintit?

Tess oftă şi puse furculiţa jos.

– Ştiu că ţi se pare bizar, din moment ce nu cunoşti istoria familiei. Se dădu mai aproape de el şi îi şopti: Nu e ceva notoriu, dar Jean Laffite este stră-stră-stră-stră... am zis cinci? întrebă ea în timp ce număra stră-urile pe degete. Oricum, este unul dintre străbunicii mei.

Dan îşi înălţă sceptic o sprînceană.

– E adevărat, spuse ea exasperată. Sîntem descendenţii fiicei şi unicului copil al celei de-a doua soţii a lui, Contessa. Eu îi port numele. Era o tînără din Carolina de Sud şi a murit dînd naştere unui copil în 1826. Numele fiicei lor era Violet şi a crescut pe plantaţia bunicilor ei, în apropiere de Charleston. A stat cu ei chiar şi cînd Laffite s-a căsătorit cîţiva ani mai tîrziu şi s-a mutat în St. Louis, schimbîndu-şi şi numele. Bănuiesc că existau nişte neînţelegeri între bunicii ei şi Laffite. Cînd Violet s-a căsătorit în 1843, tatăl ei i-a oferit o proprietate în noul oraş Galveston şi o *Biblie* cu o hartă a comorii înăuntru.

El continuă să-şi mănînce peştele ca şi cînd nu ar fi crezut o iotă din ce îi spunea ea. Refuzînd să se uite la el sau să mai adauge un alt cuvînt, Tess ridică furculiţa şi atacă mîncarea ei cu un aer războinic.

După ce înghiţi ultima bucată de budincă, Dan se lăsă pe spate şi îşi uni degetele pe broscuţa verde de pe piept.

– Tess, cînd eram mic, eram fascinat de piraţi şi de aventurile lor. Am strîns chiar o colecţie cu poveşti despre ei. Din cîte îmi amintesc, Jean Laffite a murit la scurt timp după ce guvernul Statelor Unite l-a alungat din Campeche şi din insula Galveston. Şi asta s-a petrecut prin 1820 şi ceva.

– Nu, spuse ea împingînd o bucăţică de banană într-o parte a castronului unde mai pusese şi altele. A murit în 1854.

– Tess...

– Poftim? Iritată îşi ridică privirea gata de bătaie. El îi privea castronul.

– De ce nu ai cerut budincă de vanilie dacă nu ai de gînd să mănînci bananele?

– Pentru că îmi place budinca de banane. Pur şi simplu nu-mi plac bananele.

Dan scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Bănuiesc că există o logică şi în asta, ca de altfel în tot ce mi-ai mai spus.

Ea îşi puse linguriţa jos şi-l privi.

– Nu mă crezi, nu-i aşa?

El ridică din umeri şi un zîmbet îi înflori pe buze.

– Cred că tu ştii mai bine dacă îţi plac sau nu bananele.

– Nu asta am vrut să spun şi o ştii prea bine.

Dan se aplecă înainte şi îi prinse o mînă.

– Tess, ţi-am promis că nu mă mai grăbesc să trag concluzii fără să am toate datele în faţă şi în momentul ăsta nu vreau să mă cert cu tine. Am în minte cel puţin zece lucruri mai interesante pe care le-am putea face.

Îi mîngîie uşor degetele, cu privirea aţintită pe buzele ei.

– Da? zîmbi ea în timp ce îşi imagina cam care ar putea fi acele lucruri.

El aprobă.

– Să mergem.

În timp ce copitele calului loveau strada asfaltată, Tess şi Dan stăteau cuibăriţi unul în celălalt în trăsura de modă veche. Braţele lui o înconjurau protector, iar capul ei se odihnea pe umărul lui.

Priveau împreună stelele şi ascultau tachinările vizitiului, un domn vîrstnic cu o pălărie înaltă pe cap. O rafală de vînt îi răvăşi lui Tess părul şi o buclă îi gîdilă nasul lui Dan.

El o dădu la o parte.

– Confortabil?

– Foarte.

– În Pittsburgh nu primim aşa ceva cînd comandăm un taxi.

– Dar nu e mai bine? Fără gaze de eşapament. Se dădu mai aproape de el. Şi mult mai romantic.

Erau mulţumiţi de liniştea şi de prezenţa celuilalt. Treceau pe lîngă case vechi şi pe străzi cu copaci. Umbrele nopţii învăluiau cu blîndeţe construcţiile decăzute din lemn, cu vopseaua luată, şi dezvăluiau doar contururile celor care fuseseră cîndva nişte case elegante.

Tess era fericită în braţele lui Dan, simţindu-i trupul puternic lipit de al ei şi parfumul pielii răzbătînd prin puloverul pe care îşi odihnea obrazul.

Emoţiile pe care le stîrnea în ea erau copleşitoare şi viziunile a ceea ce urma să se întîmple o făcură să tremure. Se gîndea la lucrurile ce vor

veni, încet, pentru a fi savurate şi preţuite. Nici un moment nu se îndoi că dragostea va creşte între ei. Putea să simtă cum se înfiripa adînc în sufletul ei. Îşi închipui senzaţia trupului ei gol lipit de al lui şi se ghemui mai aproape.

– Ţi-e frig?

Ea scutură din cap.

– Broscuţa îmi ţine de cald.

El rîse şi o strînse uşor.

Trăsura trasă de cal se opri în parcarea unui hotel cu vedere spre faleză. Daniel se dădu jos şi o ajută pe Tess să coboare.

– Beau o cafea peste drum cît timp dumneata şi tînărul dumitale însoţitor vă plimbaţi, îi spuse vizitiul lui Tess.

– Nu întîrziem mult, Amos. E o noapte destul de rece.

– Nu te grăbi, don'şoară. Eu şi Snooks nu avem altceva mai bun de făcut.

– Mulţumesc, Amos. Tess îi făcu bătrînului cu mîna şi traversă strada împreună cu Dan.

– E o figură, spuse Dan în timp ce coborau scările pentru a ajunge pe plaja pustie, luminată de razele lunii şi de felinarele de pe zidul falezei. Deţii cincizeci şi unu la sută din cal?

Tess rîse.

– Nu, Amos şi cu mine sîntem doar prieteni. Îl cunosc de cînd eram mică şi îmi petreceam aici toate vacanţele de vară cu bunica şi mătuşa Olivia. Îmi place să mă plimb cu el o dată sau de două ori pe săptămînă cînd nu e deschis sezonul pentru turişti şi nu e ocupat.

– Vrei să te asiguri că Snooks are destul ovăz?

Ea ridică din umeri.

El zîmbi.

– Aşa ziceam şi eu. O luă de mînă în timp ce mergeau pe nisipul ud, aproape de apă. Şi iernile unde ţi le petreceai?

– În Galveston pînă cînd am împlinit patru ani. Mama a murit la puţin timp după ce m-am născut şi eu am locuit cu bunica şi mătuşa Olivia pînă cînd tata s-a recăsătorit. Apoi am plecat să stau cu el şi mama mea vitregă în Dallas.

– Ai fraţi sau surori?

– Doi fraţi vitregi mai tineri. Amîndoi lucrează la banca tatălui meu şi sînt foarte fericiţi. Nu sîntem apropiaţi. Nu m-am integrat prea bine în acea familie.

Se opri să privească valurile care loveau ţărmul şi Dan zîmbi.

– Nu mă surprinde. Nu mi te pot imagina ca fiind tipul conservator de bancher.

– O, dar am fost. Tess se întoarse şi-l privi pe Dan. Sau cel puţin am încercat să fiu. Am lucrat şi eu în banca tatălui meu ca director al departamentului de împrumuturi pînă cînd am fost recrutată de o firmă de investiţii din New York. Am fost un fel de copil minune al investiţiilor.

Dan ridică dintr-o sprînceană.

– Tu?

– Eu.

– Nu pot să-mi imaginez o femeie care cîntă la fluier şi conduce o maşină cu numele *Buttercup* ca fiind bancher sau consultant în investiţii.

Ea rîse.

– Costume noi, cravate roşii şi tot tacîmul. Am fost în fruntea cursei de şobolani mai mulţi ani.

– Ce s-a întîmplat?

– Mătuşa Olivia şi-a dislocat şoldul şi am venit în Galveston să am grijă de ea. Cînd am avut timp să-mi analizez cu atenţie viaţa, am descoperit că uram oraşul şi slujba mea. Curios, dar niciodată nu m-am gîndit la ea ca la o carieră, ci doar ca la o slujbă oarecare. Am realizat că de ani de zile nu mai rîsesem şi nu mă mai simţisem bine. Viaţa

mea se învîrtea doar în jurul banilor şi al investiţiilor. Eram foarte dedicată. Tess făcu un gest dramatic şi apoi rîse de ea însăşi.

Privi în jos şi îngropă cu piciorul în nisip o scoică spartă.

– Dar în timp ce eram aici şi îmi dădeam seama cum stau lucrurile, ceva s-a revoltat în mine la gîndul că nu îmi trăiam viaţa aşa cum ar trebui să o fac. Cînd a sosit timpul să mă întorc, nu am putut pleca. Nici nu aveam motiv să plec. Iubesc insula, oamenii, ritmul lejer şi libertatea de care mă bucur aici. Strînsesem destui bani pentru ca investindu-i să nu-mi mai fac griji pînă la sfîrşitul vieţii. Aşa că, în loc să iau un avion spre New York, am telefonat şi mi-am dat demisia. Nu am regretat niciodată şi nu am fost nicicînd mai fericită. Acum fac doar ce vreau.

Dan privi în depărtare peste golf şi rămase tăcut cîteva minute. Vîntul spulbera imaginea lunii reflectată în apa întunecată. Doar zgomotul valurilor ce se izbeau de chei rupea tăcerea. Mîna lui o strînse cu putere pe a ei . Tess îl simţise frămîntîndu-se. După ceea ce păru o eternitate, dar în realitate nu dură decît cîteva minute, el se întoarse spre ea.

Ridicîndu-i bărbia cu un deget, zîmbi şi îi spuse:

– Mă bucur foarte mult că ai hotărît să rămîi în Galveston. Dacă te-ai fi întors în New York probabil că nu te-aş mai fi întîlnit.

Se aplecă spre ea şi o sărută tandru. Atingîndu-i nasul cu obrazul său, îi spuse:

– Nasul tău e rece ca gheaţa. Ar trebui să plecăm.

– Nu încă, şopti Tess. Braţele ei îi înconjurară talia, iar buzele i se ridicară spre el.

– Doamne, Tess, te doresc. O trase aproape de el şi cu un geamăt îşi lipi buzele de ale ei.

Tess se agăţă de el în timp ce limba lui pătrundea misterul cald al gurii ei şi mîinile îi masau spatele, din ce în ce mai jos, apropiind-o şi mai mult. Tess scînci. Valuri puternice de căldură o străbătură şi înlăturară frigul produs de vînt şi de apă.

Timpul şi locul dispărură în oceanul de senzaţii ce îi cuprinseseră. Degete unite, trupuri lipite, arzînd de dorinţă, buze şi limbi cercetîndu-se, sărutîndu-se şi murmure de plăcere.

– Tess, spuse Dan în timp ce îi adulmeca curbura fină a gîtului.

Genunchii îi tremurau şi abia reuşi să întrebe:

– Da?

– Cred că mi s-au udat picioarele.

Tess privi în jos la apa care le atingea gleznele şi umerii ei se zguduiră de rîs.

Capitolul 5

Îmbrăcată cu pantaloni albaştri, largi, de mătase şi sacou, Tess stătea în faţa unui tablou cu un pahar de şampanie în mînă. Cerceii lungi din scoici mici, cu un conţinut de aur şi mărgelele de un albastru închis se asortau cu colierul ce-i era prins de talie şi care zăngănea la orice mişcare. Pe frunte purta o bentiţă din mătase albastră împodobită cu aceleaşi mărgele care-i evidenţiau bijuteriile, în timp ce în picioare avea sandale cu catarame.

Îi luase mult timp să se îmbrace, să-şi aranjeze părul şi să se machieze, vrînd să arate cît mai

bine la expoziţia de la Sea Song şi pentru Dan, recunoscu ea. Destul de ciudat, dar avusese emoţii mai devreme cînd coborîse scările pentru a-l întîlni. Eforturile ei fură răsplătite cînd Dan, arătînd fantastic în costumul lui negru, cămaşă roz şi cravată mov pe care ea insistase să o cumpere, ridică dintr-o sprînceană şi fluieră admirativ. După ce-l inspectă, fluieră şi ea.

Acum el se apropie de ea.

– Cineva a cumpărat deja, după cîte văd, tabloul cu nimfele, spuse ea arătîndu-i steguleţul pe care scria „vîndut".

– Hmmm. Dan luă o înghiţitură de apă din paharul de cristal. Îşi trecu braţul în jurul taliei ei, iar cu dosul palmei îi mîngîie şoldul.

Inocenţa prefăcută din vocea lui o făcu să-l privească din nou.

– Eşti din întîmplare, acel cineva?

El zîmbi larg.

– Nu puteam să las vreun nebun să-l cumpere, să stea cu el în faţă, să-ţi privească chipul şi să-şi închipuie tot felul de lucruri despre nimfa cu păr albastru muşcîndu-şi unghiile.

Tess făcu ochii mari şi îşi muşcă buzele să nu rîdă.

– Muşcîndu-şi unghiile?

El ridică din umeri şi zîmbi sardonic.

– Doar eu am voie să-mi închipui asemenea lucruri. Mîna îi alunecă uşor pe piciorul ei, mîngîind-o.

– Daniel, şopti ea încruntîndu-se, ne aflăm într-o încăpere plină cu oameni.

El, oftă şi îşi retrase mîna. Tess chicoti în timp ce îşi apropia paharul cu şampanie de gură.

– Ai cumpărat şi tabloul bunicii tale?

Daniel scutură din cap şi privirea pe care i-o adresă era atît de arzătoare, încît i-ar fi putut topi mărgelele. Se aplecă şi îi şopti:

– Bunica mea nu mă excită.

– O, aici eraţi. Martha Craven se grăbi spre ei zîmbind, cu mîinile împreunate sub bărbie. Nu e o expoziţie reuşită? Vreau să faceţi cunoştinţă cu un cuplu încîntător din Dallas, familia Turner. Ei au cumpărat tabloul care mă reprezintă. Şoptind, ea adăugă: Cel al Oliviei nu s-a vîndut încă şi cred că e puţin îmbufnată.

Martha îi conduse pe Dan şi pe Tess în mijlocul invitaţilor. Îi întîlniră pe cei doi Turner, o ascultară pe harpista ce stătea într-un colţ, înconjurată de ferigi şi ficuşi. Mai tîrziu au încercat delicate-

sele oferite de bufetul aflat în grija lui Ivan, îmbrăcat într- un costum tradiţional bulgăresc, şi ale Oliviei ce purta o pelerină de mătase ca un fluture imprimat pe ea. Au întîlnit oameni noi şi au zîmbit pînă după miezul nopţii, cînd ultimii dintre numeroşii oaspeţi părăsiră galeria.

– Obosită? întrebă Dan aflat la volanul lui *Buttercup.*

Ea aprobă lăsîndu-şi capul pe spătarul banchetei.

– Dar e o oboseală plăcută. Nu-i aşa că Hook arăta fantastic în cămaşa lui de pirat din mătase roşie? Sînt atît de fericită pentru el. Toate tablourile lui s-au vîndut.

– Galeria a obţinut de asemenea un comision frumuşel.

– Da, mă bucur pentru Nancy.

– Partenera ta?

Tess aprobă.

– Îi prind bine nişte bani în plus. E divorţată şi are trei copii mici de întreţinut.

– Cum ai cunoscut-o?

– Am întîlnit-o cînd acordam ajutor într-un adăpost de femei. O, Dan, dacă ai fi văzut-o acolo. Aproape că mi-a frînt inima. Era cu moralul la

pămînt. A fost teribil. Acum e complet schimbată faţă de cea care era cu cîteva luni în urmă.

După ce opri maşina, Dan îi luă mîna într-a lui.

– Aşa că ai adus-o pe Nancy cu cei trei copii ai ei acasă, nu-i aşa?

– Doar pînă am organizat galeria şi şi-a găsit o locuinţă a ei. Aproape că şi-a luat diploma în istoria artei. E o femeie foarte inteligentă.

– Bunica mi-a spus că l-ai găsit pe Louis locuind într-o cutie pe aleea din spatele Strand-ului. Pariez că atunci cînd erai mică aduceai căţeluşi şi pisicuţe vagaboande acasă.

Tess rîse şi se apropie de el.

– Am încercat, dar nu am reuşit. Sînt alergică la cîini şi pisici.

Dan tăcu o clipă. Apoi îi ridică bărbia şi o sărută uşor.

– Şi eu sînt unul dintre vagabonzii tăi, Tess?

Ea răspunse tachinărilor lui rîzînd din nou şi îşi ridică faţa spre a lui.

Era o dimineaţă însorită, perfectă pentru plajă. Dan aşează fluierul lui Tess într-un coş ataşat bicicletei în dungi albe şi roşii.

– Eşti sigur că nu vrei să închiriem nişte patine cu rotile?

După ce îşi aranjă părul şi eşarfa pe umerii bluzei galbene stil aviator, Tess se urcă pe bicicletă.

– Foarte sigur. Olivia mi-a spus că aşa şi-a dislocat şoldul. El zîmbi în timp ce porniră în jos pe bulevard. Pedalează, femeie, sau o să capăt o hernie de toată frumuseţea.

Tess rîse şi începu să pedaleze.

Tess şi Dan petrecuseră împreună aproape fiecare moment al ultimelor zile. Vizitaseră casele şi muzeele istorice şi văzuseră delfini şi rechini la Sea-Arama. Se dăduseră în carusel la Stewart Beach, jucaseră monopol şi scrabble şi în fiecare seară văzuseră filme vechi la *Opera House*. Din păcate, de cele mai multe ori, nu fuseseră lăsaţi singuri. Tess se gîndea că e destul de greu să pui bazele unei relaţii cînd patru indivizi stau cu ochii pe tine.

Ziua de astăzi era diferită. Le aparţinea. Mătuşa Martha şi Olivia se simţeau obosite, Hook

lucra în atelierul lui, iar Ivan era plecat în Houston pentru a da nişte lecţii de preparare a sosurilor franţuzeşti.

Cu fiecare zi care trecea, lui Tess i se părea că o altă linie a frunţii lui Dan dispărea. Rîdea mai mult, se relaxa mai mult. Foarte rar întrevedea ceva din omul sobru pe care îl întîlnise în acea primă zi. Era sigură că în urmă cu o lună nu ar fi îmbrăcat nici mort cămaşa albastră, înflorată, pe care o purta acum. Se bronzase şi soarele îi decolorase puţin părul. Deşi nu părea posibil, arăta şi mai bine. Mai atrăgător. Simţea un gol în stomac doar privindu-l.

– Trezeşte-te, femeie, şi pedalează. Eu fac toată munca.

Tess rîse din nou şi reîncepu să pedaleze.

După ce luară prînzul la unul din restaurantele cu vedere spre Golf hotărîră că e destul de cald pentru a face plajă. După ce îşi luară prosoape şi loţiune, căutară şi găsiră o fîşie pustie şi retrasă de nisip.

– Pare un loc bun, spuse Tess desfăşurîndu-şi prosopul şi întinzîndu-l pe nisipul cald. Probabil ne vom bucura doar noi de el. Vremea este prea schimbătoare pentru turişti în perioada asta

a anului. Într-o zi este frig şi plouă, iar, în următoarea, cald ca în deşert.

Dan îşi aşează prosopul lîngă al ei, se descălţă şi îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Tess încercă să nu se uite. Chiar încercă. Ar fi vrut să fie indiferentă şi stăpînă pe sine. Dar nu-l mai văzuse pînă atunci fără cămaşă şi fără pantaloni. Gura i se uscă şi genunchii ei prezentară din nou numărul de tremurături.

Arăta trăsnet. Costumul albastru de baie îi scotea în evidenţă şoldurile înguste şi muşchii bine dezvoltaţi ai coapselor acoperite cu păr de culoarea nisipului. Umerii îi erau largi şi linii şerpuitoare se vedeau pe pectorali, semn că Daniel Friday nu-şi petrecea tot timpul în spatele unui birou.

Se uită la el cu gura căscată. Cînd reuşi să-şi ridice privirea de pe abdomenul plat pe faţă, îi văzu ochii strălucind amuzaţi şi un zîmbet în colţul gurii.

– Îţi place ce vezi? întrebă el.

– E Papa catolic?

Răspunsul ei îl făcu să-şi dea capul pe spate şi să rîdă.

– Tess Cameron, nu eşti deloc sfioasă.

Ea se încruntă.

– Te deranjează lipsa mea de subtilitate, Dan?

El scutură foarte încet din cap.

– Singurul lucru care mă deranjează acum e aşteptarea.

– Aşteptarea?

Dan aprobă şi zîmbetul i se accentuă.

– E rîndul meu să fac pe voyeur-ul. Stînd cu picioarele depărtate şi mîinile în şolduri îi aruncă o privire care i-ar fi putut înmuia fermoarul.

Şi probabil aşa s-a şi întîmplat.

Îşi închipui că trage fermoarul cu mişcări încete şi languroase; cu o ridicare din umeri, bluza îi va aluneca pînă la picioare. Va păşi cu graţie peste ea, va zîmbi seducător, apoi îşi va arcui spatele şi el va privi fascinat corpul ei puţin acoperit.

Fermoarul se blocă.

Ea trase cu mai multă forţă, dar nemernicul nu făcu altceva decît să intre mai adînc în material.

– La naiba, murmură ea continuînd să tragă.

– Lasă-mă pe mine să încerc. Dan îi dădu la o parte mîinile şi, cu răbdare, eliberă materialul şi îi trase fermoarul. Gata. Făcu un pas înapoi şi îşi reluă poziţia.

Crispată, Tess reuşi să schiţeze ceea ce spera că seamănă cu un zîmbet şi îşi ridică umerii. Salopeta îi alunecă pînă la coate şi o făcu prizonieră ca o cămaşă de forţă.

„Dacă rîde de mine, îl omor".

Foarte serios, deşi buzele i se mişcară ciudat, Dan îi urmări răsucirile bizare pînă reuşi să-şi elibereze mîinile. Bluza îi alunecă la glezne dezvăluind un costum întreg de baie roz, fără mijloc, şi care îi acoperea foarte puţin spatele.

Ochii lui Dan se măriră şi îl auzi cum trase repede aer în piept. Tess îi zîmbi seducător, se arcui imperceptibil şi făcu un pas înainte.

Dacă Dan nu ar fi prins-o, ar fi căzut cu nasul în nisip.

Uitase să se descalţe.

– O, Doamne, aş vrea să mor, gemu în timp ce sărea de pe un picior pe celălalt, încercînd să-şi scoată pantalonii strîmţi peste încălţări. Se opri şi îl privi crunt pe Dan. Dacă rîzi de mine, Daniel Friday, te înjunghii cu un cuţit ruginit.

O serie de sunete strangulate ieşiră din gîtul lui Dan, dar nu schiţă nici un zîmbet.

– Stai jos, iubito, şi lasă-mă să-ţi dezleg şireturile de la pantofi. Nici măcar asta nu a putut să

o facă graţios. Pantalonii îi înconjurau gleznele obligînd-o să facă paşi ca de copil în timp ce se îndrepta spre prosop. Îşi îndoi genunchii şi sări, aterizînd pe fund cu o bufnitură. Culcată pe spate, privi cerul albastru, senin, şi îşi dori ca un val uriaş să o acopere şi să o facă să dispară de pe suprafaţa pămîntului.

Dan îngenunche, îi puse picioarele pe coapsele lui şi începu să-i dezlege şireturile.

– O, Doamne, gemu Tess.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Mai e nevoie să întrebi? Mă simt cum nu se poate mai umilită. Tess îşi acoperi ochii cu braţul. Sînt întotdeauna atît de ridicolă cînd am emoţii. În loc să arăt strălucitoare şi sexy, m-am zbătut ca o găină rănită.

Dan îi dădu pantofii la o parte şi îşi lăsă mîna să alunece pe gamba ei. Rîse încetişor.

– Nu am văzut niciodată o găină cu asemenea picioare. Mîna îi urcă spre coapse, apoi coborî spre gleznă. Atît de lungi şi frumoase. Şi foarte, foarte sexy.

Dan îi privi tot corpul, de la unghiile roşii ale picioarelor pînă la părul negru, lucios. Nimic nu îi scăpă atenţiei şi se simţi cuprins de pasiune.

Doamne, dacă ar şti Tess ce efect avea asupra lui. S-a simţit atras de ea din clipa în care a văzut-o pe dig şi cu fiecare zi care trecea, îl ademenea mai mult. Niciodată nu dorise o femeie aşa cum o dorea pe Tess. Totul la ea îi plăcea şi-l încînta, stîrnindu-i o dorinţă puternică undeva, într-un loc părăsit dinlăuntrul lui.

– Chiar crezi asta? întrebă ea. Îmi vine greu să mă consider sexy. Arătam ca o pasăre flamingo subnutrită pînă la vîrsta de şaptesprezece ani. Eram cu un cap mai înaltă decît toţi şi mă împiedicam de propriile mele picioare.

Pînă azi el nu văzuse partea vulnerabilă a lui Tess. De fapt ar fi pariat cu oricine că nu se îndoise niciodată de sine şi nu fusese contrariată de nimic. Nervozitatea şi ciudăţenia pe care le arătase dezbrăcîndu-se o făcuseră şi mai atrăgătoare. Şi lui îi venea tot mai greu să se stăpînească. Era obsedat de ea.

Respirînd adînc, Dan îi trase pantalonii galbeni peste picioare şi îi aşeză lîngă pantofi.

– Eşti frumoasă, Tess. Şi sexy. Cu siguranţă ţi s-a mai spus.

Degetele lui tînjeau să se plimbe pe pielea ei delicată şi să exploreze fiecare centimetru. Îşi

putea imagina cum îi mîngîia abdomenul şi sînii fini ca mătasea. Mîna i se ridică şi se îndreptă spre ea. Blestemîndu-se pentru această slăbiciune, şi-o retrase şi o strînse pumn pentru a rezista impulsului.

Pentru binele lui încercase să se convingă de nenumărate ori că putea limita relaţia lor la o simplă prietenie sau la un flirt ocazional. Acum îşi dădea seama că era o iluzie. Era foarte aproape să se îndrăgostească de Tess şi permiţîndu-şi să o atingă aşa cum ar fi vrut însemna să atragă un adevărat dezastru emoţional. Ştia că nu este altceva decît obiectul enormei ei compasiuni şi îl umilea acest lucru. Nu va fi un alt suflet rătăcit luat acasă de Tess şi îngrijit.

Cu blîndeţe îi îndepărtă picioarele de pe coapsele sale şi se aşeză pe prosopul lui, întorcîndu-şi faţa de la ea.

Tess se ridică în coate şi se încruntă la spatele lui Dan. Nu-i înţelegea purtarea. Nu i-o înţelegea chiar deloc.

– Dan? Răspunsul lui fu un mormăit. E cineva în Pittsburgh?

– Sînt mulţi oameni în Pittsburgh.

Ea oftă. Nu o ajuta deloc.

– Vreau să ştiu dacă e cineva deosebit... O femeie... pe care tu...

– Nu, spuse el încet. Nu e nimeni.

– Şi mă găseşti atrăgătoare?

– Da.

– Atunci de ce te porţi atît de ciudat?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Tess îşi ridică ochii spre cer într-o rugă tăcută.

– Aş putea avea o conversaţie mai edificatoare cu un pelican. Umblă în geantă şi scoase o sticluţă cu loţiune de piele. Cînd turnă puţină pe spatele lui Dan, el gemu. Cînd îi picură pe şolduri, gemu din nou.

– Ce faci? Rosti cuvintele scurt.

– Te ung cu loţiune să nu te ardă soarele, răspunse ea cu cel mai răbdător ton. Cu amîndouă mîinile începu să împrăştie lichidul subţire pe spatele lui. Credeam că înveţi să te relaxezi. Eşti încordat ca un arc.

Zîmbi şi îşi trecu degetele pe şira spinării, plăcîndu-i senzaţia pielii lui sub mîinile ei. El se încordă şi mai mult. Muşchii spatelui şi ai umerilor erau la fel de tari şi de umflaţi ca şi pernele de acasă. Picioarele lui, observă în timp ce se pregătea să aplice loţiune pe ele, nu erau altfel. Le

masă, dar muşchii i se încordară şi mai mult.

– Vrei să te masez şi pe faţă? întrebă ea.

– Mai tîrziu.

– Vrei, te rog frumos să pui puţină pe mine?

El mormăi gros.

– Asta înseamnă da sau nu?

– Tess, te rog, gemu el.

– Ce mă rogi? Ce dracu' e cu tine, Daniel Friday? Te simţi rău? Te deranjează stomacul?

– Nu.

– Atunci trebuie să fie vina mea. Eu te deranjez? Gîndul că m-ai putea atinge sau că eu te-aş putea atinge e atît de respingător? Îşi înşfăcă pantalonii. Atunci bine. Foarte bine. Poţi să...

Dan se ridică în genunchi şi o prinse de braţe.

– Atingerea ta respingătoare? Degetele lui o strîngeau, iar ochii îi ardeau. Dumnezeule, femeie, eşti nebună? Stau în pat în fiecare seară şi mă uit la tabloul ăla afurisit cu nimfa cu păr albastru şi chipul tău. Îmi închipui că te ating pînă simt că înnebunesc. Apoi adorm şi te visez. Atingerea ta respingătoare? Rîse batjocoritor. Să fiu cu tine şi să nu te ating e agonie. Chiar acum aş vrea să... Închise ochii şi cu dinţii atît de strînşi încît muşchii

maxilarelor vibrau, trase tremurînd aer în piept.

– Ce ai vrea să faci, Dan? Întrebarea ei era o şoaptă răguşită.

El deschise ochii şi privirile li se întîlniră. Ea văzu în ochii lui dorinţă şi durere. Văzu pasiunea ce îi aprindea un foc în străfundurile fiinţei, văzu suferinţa bărbatului pe care îl iubea. Da, era al ei şi în clipa aceea îl iubea cu o tărie ce sfida raţiunea. Ar fi trecut prin foc şi sabie ca să ajungă la el.

– Ce ai vrea să faci? şopti ea din nou. Spune-mi.

– Aş vrea să mîngîi fiecare părticică incredibilă a frumosului tău trup. Aş vrea să te ating cu degetele şi cu limba şi să te gust cu gura. Aş vrea să te sărut atît de profund, încît să te contopeşti în mine. Dar, mai presus de toate, aş vrea să rup bucăţica asta roz pe care o porţi şi să mă scufund în tine atît de atînc, încît tu să-mi strigi numele atît de tare că va fi auzit în statul vecin.

Ea zîmbi.

– Şi de ce n-o faci?

El o scutură uşor.

– Afurisită să fii, Tess Cameron. Afurisit să fie şi zîmbetul tău de sirenă. Afurisiţi să fie şi frumoşii

tăi ochi. Şi vocea ta sexy şi corpul tău sexy. Afurisit să fie rîsul tău. Şi bunătatea ta. Şi afurisit să fiu eu pentru că sînt un nebun care vrea totul. Aproape că o azvîrli. Sprijinindu-se pe călcîie, îşi ţinu fiecare genunchi atît de strîns în palme, încît încheieturile degetelor i se albiră şi îşi lăsă privirea să cadă de pe faţa ei.

Zîmbetul ei dispăru.

– Nu înţeleg. Mă urăşti atît de mult?

Ochii lui se deschiseră.

– Să te urăsc? Rîsul lui avea o rezonanţă aspră. Nu te urăsc, Tess. Nici pe departe. Cum aş putea să o urăsc pe sfînta din Galveston? Dă-i Maicii Teresa un trup superb, o familie puţin ţicnită şi un fluier şi amîndouă aţi trece drept gemene.

Tess se încruntă.

– Dan, ce tot spui acolo? Nu sînt o sfîntă.

– Nu? Hook mi-a spus că Becky o ducea foarte greu din punct de vedere material înainte de a o ajuta tu să deschidă *Mermaid*-ul. Mi-a mai spus că unul dintre boutique-uri este condus de un veteran din Vietnam foarte arătos care urmează un program de recuperare al alcoolicilor. De un altul se ocupă o femeie paraplegică şi mai sînt

Nancy la galerie şi Luis.

– Şi ce-i cu asta? Sînt cu toţii foarte competenţi. Îi scrută faţa, încercînd să ghicească ce voia să-i spună. Nimic din ce zici nu are sens. Ce legătură există între toate astea şi dorinţa ta de a mă atinge?

Schimbîndu-şi poziţia astfel încît să stea pe-o parte sprijinindu-se în cot, luă un pumn de nisip şi îl privi apoi trecîndu- i printre degete.

– Respectul faţă de mine însumi a avut destul de suferit în ultimele săptămîni. M-ai ajutat să trec printr-o perioadă grea şi apreciez. Dar nu vreau să fiu doar un alt vagabond pe care îl aduci acasă. Tess, lasă-mi puţină mîndrie.

În timp ce lumina se stingea încet, Tess avu impulsul de a-l strînge de gît.

– Aşadar crezi că te consider un biet sărman căruia îi ofer puţin ceai şi compasiune, ducînd astfel la capăt un nou proiect umanitar, nu? întrebă ea.

El păru trist.

– Înţeleg. Se întinse alături de Dan, sprijinindu-se în cot şi mimîndu-i poziţia. Cu un deget îi mîngîie leneş părul creţ de pe piept iar pectoralii lui tresăriră cînd îi atinse cu unghia.

Degetul ei urcă pe gît, peste bărbie şi mioa aluniţă din colţul gurii.

– S-ar putea să te intereseze, spuse ea cu cea mai seducătoare voce, că nu am simţit niciodată dorinţa de a-l muşca pe Luis de picioare. Îşi trecu degetul înainte şi înapoi peste buzele lui pînă cînd se despărţiră şi îi atinse vîrful limbii. Nu mi-am imaginat niciodată că Hank mă sărută. Se aplecă şi depuse un sărut pe buza lui inferioară. Şi niciodată – îi trasă cu limba conturul buzelor în timp ce piciorul ei aluneca pe al lui –, niciodată nu m-am îndrăgostit de vreunul dintre ei.

Dan gemu.

– Tess...

Rîsul ei era o invitaţie.

– Friday, eşti atît de prostuţ.

Braţele lui o înconjurară şi o răsturnă pe spate. Gura lui o acoperi pe a ei cu un geamăt uşor şi cu limba îi despărţi buzele. Tess îl îmbrăţişă strîns, simţind că se îneacă în valuri de senzaţii. Mîna lui îi mîngîie şoldul, trecu peste coaste şi se opri pe sîni. Ea se întinse spre el.

Dan era sigur că ajunsese în paradis în timp ce îi atingea cu limba curbura gîtului, gustîndu-i pielea dulce. Imaginea ei i se încolăci în jurul

creierului alungînd orice altceva. La naiba cu respectul de sine. Nu-i putea rezista de dragul lui.

Ceva îl lovi în spate şi tresări.

– Ce dr...

Se ridică şi se uită exact în ochii cafenii ai unei fetiţe ce stătea lîngă el. Avea vreo patru-cinci ani şi era îmbrăcată într-un costum de baie verde, iar în mînă avea o minge mare. În spatele ei erau alţi doi copii şi un cîine.

– Bună ziua, domnule. Ce faceţi?

Dan mîrîi, iar cîinele din spatele copilului mîrîi şi el.

Tess rîse tăcut.

– Nu e amuzant, murmură Dan privind-o. Nu pot să cred că m-ai adus în stadiul de a face dragoste cu tine pe o plajă publică în toiul zilei.

– Vă jucaţi cu noi cu mingea? întrebă fetiţa.

– Nu, mulţumesc. Dan încercă să zîmbească.

Tess izbucni în rîs.

– Vezi tu acasă, îi spuse Dan. Trebuie să-mi dai nişte explicaţii.

Capitolul 6

Tess nu voia să dea nici o explicaţie. Nu intenţionase să-i spună lui Dan că e îndrăgostită de el. Era mult prea devreme pentru asemenea declaraţii şi nu avea de gînd să-l sperie. Dar nici nu voia ca el să creadă că pentru ea el nu era decît o simplă persoană pe care ea o ajuta. Şi din moment ce nu dorea să discute această problemă, trăncăni pe tot parcursul drumului spre casă, nelăsîndu-l să o chestioneze.

Prezenta istoria fiecărei clădiri întîlnite pe traseu. Ce nu ştia inventa. Bănuiua că o dată sau de

două ori, cînd ridicase din sprînceană şi o privise ciudat, fusese pe punctul de a-i opri jocul.

– Motivul pentru care Galveston-ul are atît de multe olane e o poveste interesantă, spuse ea cînd ieşiră din Buttercup şi se îndreptară spre veranda din faţă. Era un căpitan pe mare – sau poate un negustor – i-am uitat numele, care i-a adus cîteva mostre surorii lui care locuia pe insulă. Era cam prin...

– Tess.

– Ce e, Dan?

– Nu-ţi va merge.

Ea deschise ochii mari, inocent, în timp ce intrau pe uşă.

– Ce nu-mi va merge?

– Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să încetezi sporovăiala asta. Atunci vom discuta. Obţinuse o amînare cînd un „Oho" răsună din sufragerie. Martha Craven, cu zulufii ei albi daţi pe spate de o bentiţă de bumbac, îşi arătă capul de după uşă.

– Mi s-a părut mie că vă aud. Bătrîna le făcu un semn. Intraţi şi salutaţi-le pe fete. Le-am povestit despre frumosul meu nepot şi mor de nerăbdare să te cunoască, Danny. Martha se grăbi

spre Dan, îl luă la braţ şi înaintă cu el alături. Dăm o petrecere Mary Kay – la petrecerile de genul ăsta ne coafăm şi ne machiem – şi aproape am terminat.

Zîmbind, Tess mergea în spatele perechii. Zîmbetul ei se lărgi cînd intrară în sufragerie. Cele cinci femei vîrstnice care stăteau în jurul mesei îşi smulseră imediat bentiţele de bumbac şi îşi aranjară părul pentru bărbatul nou-sosit. Nu conta că era cu patruzeci sau cu cincizeci de ani mai tînăr decît toate femeile, cu excepţia blondei de vîrstă medie care era coafeza.

Dan se purtă galant, fu prezentat femeilor, complimentînd-o pe fiecare dintre doamnele cu faţele ridate de parcă ar fi fost o regină a frumuseţii. Tess simţi privindu-l, cum admiraţia ei pentru el creştea. Putea fi atît de dulce.

O doamnă cu părul albastru se examină într-o oglindă micuţă.

– Încerc să mă hotărîsc asupra unui ruj. Crezi că nuanţa aceasta mă prinde, domnul Friday?

Olivia se aplecă înainte.

– Mary Ella Hartman, ştii foarte bine că nu are nici cea mai mică importanţă ce ruj alegi.

– O, ştiu asta, Olivia. Cred că ăsta este cel mai

grav lucru cînd îmbătrîneşti. Te trezeşti într-o dimineaţă şi descoperi că ai rămas fără buze şi deci nu mai ai pe ce să pui rujul.

– Ce a spus? o întrebă Lela Spillman pe Olivia.

– Ai nevoie de un aparat auditiv, Lela. Ai surzit de tot, spuse Olivia tare.

– Culoarea rujului îmi aminteşte de cea pe care o purtai la concursul de frumuseţe, Mary Ella, interveni Irene Reynolds. A fost în acelaşi an în care a fost dărîmat vechiul hotel *Tremont* – sau în anul precedent? Irene Reynolds ridică din sprîncene şi privi pe deasupra ochelarilor. Cînd te-a văzut tatăl tău în costum de baie, te-a luat acasă pe sus şi te-a închis în camera ta trei luni de zile.

Cînd prietenele din copilărie începură să depene amintiri amuzante, Tess şi Dan se priviră cu subînţeles. Amîndoi făceau eforturi să nu zîmbească. Era evident cît de mult se distrau doamnele şi cît de mult le ajutau asemenea activităţi să se bucure în continuare de viaţă. Tess era convinsă că Dan după ce petrecuse mai mult de trei săptămîni în Galveston a văzut cît de fericită era bunica lui şi cît de neîntemeiate îi erau temerile. Locuind în aceeaşi casă cu mătuşa Olivia, Martha

Craven căpătase o nouă strălucire a feţei şi un pas mai vioi.

Zîmbind încă amuzat, Dan făcu un semn către uşă. Cînd se pregăteau să se furişeze afară, Olivia strigă:

– Tess, cred că astăzi a sosit scrisoarea pe care o aşteptai.

– Cea din partea doctorului Staats de la Universitatea *Standford?*

– E pe măsuţa din hol.

Cu inima bătîndu-i sălbatic, Tess alergă în hol şi luă scrisoarea. O rupse şi îşi trecu repede privirea pe conţinut.

– Ura! strigă ea aruncîndu-şi ambele braţe în aer.

– Să înţeleg că sînt veşti bune? întrebă Dan, neputîndu-se abţine să nu zîmbească, în timp ce Tess rîdea şi-l săruta pe faţă.

Olivia şi Martha năvăliră din sufragerie cu celelalte doamne pe urmele lor.

– E totul în ordine, draga mea?

– Totul e extraordinar. Doctorul Staats a confirmat.

– O, minunat! Martha Craven aplaudă şi rîse. Acum Tess poate să aibă casa ei, iar noi...

Olivia o lovi pe Martha între coaste şi le privi pe doamnele ce stăteau cu urechile la pîndă în aşteptarea unui nou subiect pe marginea căruia să flecărească. Îi făcu lui Tess cu ochiul şi se întoarse către femeile nerăbdătoare.

– Haideţi, fetelor, să ne întoarcem la treburile noastre. Începu să le conducă încet înapoi în sufragerie.

– Dar, Olivia, ce se întîmplă?

– Nimic îngrijorător, Mary Ella. Tess a primit nişte veşti despre o investiţie, atîta tot. A fost întotdeauna tipul care îşi manifestă exagerat bucuria. Cred că ar trebui să comanzi rujul roz. E formidabil. Nu eşti de acord, Martha?

După ce plecară, Dan spuse:

– De ce am impresia că scrisoarea nu are nici o legătură cu vreo investiţie?

Tess privi hîrtia mototolită din mînă, apoi înapoi spre Dan şi rîse.

– Pentru că eşti remarcabil de inteligent?

– Deci? După o lungă pauză el adăugă: Îmi spui sau nu?

Ea îi zîmbi şi dădu din cap.

– Sau nu.

Ochii lui se îngustară.

– Nu cumva are legătură cu prostia aceea despre comoară?

Tess se înalţă pe vîrfuri şi ridică mîndră din nas.

– Nu e o prostie. Îi flutură scrisoarea în faţă. Asta o dovedeşte. Doctorul Lawrance Staats este profesor la Universitatea *Standford* şi cel mai mare grafolog. Specialitatea lui este autentificarea documentelor istorice.

Dîndu-şi seama că vorbea destul de tare pentru a fi auzită, îşi coborî vocea.

– I-am trimis o mostră din hartă şi scrisoarea pe care le-am găsit, împreună cu un colţ din hîrtia pe care s-a scris. Le-a comparat cu alte documente care se află în posesia lui şi crede că sînt autentice. Harta noastră a fost scrisă de Jean Laffite.

Cum el păru sceptic, îi aruncă scrisoarea.

– Uite citeşte, singur dacă nu crezi.

Dan citi repede singura pagină.

– Observ că nu scrie nimic concret. Spune că hîrtia este asemănătoare cu cea folosită din 1800 pînă în 1850 şi pe baza studiilor anterioare se poate afirma că şansele sînt extraordinar de mari ca mostra pe care ai trimis-o să se potrivească cu

alte documente despre care se ştie că au fost scrise de Laffite.

– Friday, eşti culmea. Îl apucă de mînă. Vino sus cu mne. Cînd ajunseră la etajul doi în camera de zi pe care o împărţeau Olivia şi Martha, Tess îl aşează pe un scaun şi se îndreptă spre cufărul mare dintr-un colţ. Scoase cîteva lucruri care miroseau a camfor şi a vechi şi reveni aşezîndu-se pe un scăunel la picioarele lui Dan.

– Asta e *Biblia* pe care i-a dat-o Laffite fiicei lui Violet. Deschise o casetă din lemn, cu un interior de catifea în care se găsea o *Biblie* foarte bine întreţinută. O deschise cu grijă. Asta e data nunţii lui Violet şi aici sînt numele părinţilor ei.

– Dar aici se spune că numele tatălui e Theodore Lucas.

– Îţi explic mai tîrziu. Îi arătă data de naştere a celor două gemene, Electra şi Amelia, cărora Violet le dăduse naştere la un an după căsătorie. Lista mai consemna diferite naşteri, morţi şi căsătorii ale generaţiilor trecute, încheindu-se cu naşterea mamei lui Tess, Anna, în 1934, moartea tatălui Annei în al doilea război mondial şi căsătoria Annei cu Robert Thomas Cameron.

– Mătuşa Olivia mi-a spus că străbunica mea,

Casey Prophet, cea care a fost căsătorită cu unul dintre comandanţii armatei Texas-ului, a murit cam cu doi ani înainte să mă nasc eu. Ea trebuiue să fi notat ultimele evenimente şi după aceea *Biblia* a fost împachetată cu alte lucruri de-ale ei şi dată la o parte.

– Nu înţeleg ce au de-a face toate astea cu piratul.

– Cu aventurierul, îl corectă Tess. Ai răbdare şi atunci o să-ţi arăt. Priveşte cu atenţie capacul casetei.

Dan închise cutia de lemn şi privi suprafaţa pe care erau bătute şapte pietre multicolore reprezentînd un curcubeu.

– Ce ar trebui să văd?

– Ajung şi la asta. Îi întinse două bucăţi de hîrtie galbenă, veche. Colţul uneia – mostra trimisă doctorului Staats – lipsea. Asta era scrisoarea care era în *Biblie.*

Dan păru exasperat.

– E în franceză.

– Ştiu asta. Laffite era francez.

– Şi ce spune? În engleză, te rog.

Tess rîse.

– În esenţă, e adresată *Dragei mele fiice* şi

spune că a părăsit-o pentru că avea mulţi duşmani care-i voiau răul. Familia mamei ei îi spusese lui Violet că tatăl ei, Theodore Lucas, murise şi asta pentru că nu erau de acord cu activităţile lui. Îi mai spune că se gîndise adeseori la ea şi acum cu prilejuil căsătoriei voia să primească această *Biblie*, care va constitui un sprijin spiritual şi material atît pentru ea cît şi pentru copiii şi copiii copiilor ei. De fiecare dată cînd privea pietrele de pe copertă trebuia să-şi amintească dragostea pe care a simţit-o pentru ea.

Dan se încruntă.

– E o poveste foarte frumoasă, Tess. Dar nu am auzit nimic ce ar putea să mă convingă de faptul că tatăl ei a fost într-adevăr Jean Laffite. În perioada aceea erau mulţi aventurieri.

Tess îi întinse fotocopia unei hîrtii.

– E o pagină din memoriile lui Laffite care au fost scrise între 1845 şi 1850. Jurnalul original în franceză se află într-un muzeu aproape de aici. Nu-ţi ridica sprînceneIe în faţa mea, Daniel Friday. Recunosc faptul că există unele dubii asupra autenticităţii, dar mai mulţi istorici de marcă, inclusiv doctorul Staats, cred că-i adevărată. Uită-te la porţiunea luminoasă. Scrie că a împrumutat nu-

mele de Theodore Lucas de la un căpitan britanic. A fost unul din multele pseudonime folosite de Laffite. Zîmbi triumfător.

– Se aminteşte în jurnal de Violet sau Contessa?

Ei îi căzu faţa.

– Păi, nu. Dar sînt sigură că există o explicaţie plauzibilă pentru asta.

El îi luă mîna şi o duse la buze. Privirea îi era blîndă şi expresia tandră.

– Scumpo, recunosc că există coincidenţe mari, dar nu-ţi clădi speranţele pe ceva atît de fragil. Nu vreau să suferi.

Tess ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare pentru că i se purta de grijă, dar nu o făcu. Atitudinea lui condescendentă o irita nespus.

– Ai puţină încredere în inteligenţa mea. Îşi smulse mîna. Nu ştiam cît de încăpăţînat eşti, Friday. Cînd iei o hotărîre, nici un act al Congresului n-ar putea să o schimbe.

– Insinuezi că aş fi îngust la minte?

– Nu insinuez nimic. Îţi spun în faţă că eşti îngust la minte. Nici măcar n-ai auzit toate dovezile şi ai şi hotărît că sufăr din cauza unei iluzii. Care e problema ta? Credeam că ai renunţat la

atitudinea ta de doi bani dar, nu, ea era ascunsă într-un colţ întunecat aşteptînd să reapară, nu-i aşa? Te grăbeşti să afirmi că nu tragi concluzii pripite, dar lasă-mă să-ţi spun că pînă acum nu am văzut nici o dovadă în acest sens.

Dan începu să spună ceva, se opri şi respiră adînc.

– Îmi pare rău, Tess. Poate că ai dreptate. Ştiu că e important pentru tine. De ce nu-mi arăţi şi restul lucrurilor?

– Nu.

– Acum cine e încăpăţînat?

Tess sări în picioare şi îşi puse mîinile în şolduri. Ochii ei se îngustară.

– Nu trebuie să-ţi demonstrez nimic. Oricum, toate astea nu te privesc.

– Copii, copii, spuse Olivia intrînd în cameră cu Martha pe urme. Ce se întîmplă? V-am auzit de jos.

– Nepotul tău, îi zise Tess Marthei, e fără doar şi poate cel mai îndărătnic om pe care l-am cunoscut.

Martha clătină din cap.

– Danny a fost întotdeauna puţin cam încăpăţînat.

– Bunico!

Tess îşi încrucişă braţele şi se uită la Dan vrînd parcă să-i spună: „Ţi-am spus eu".

– Nu crede că ştim unde este îngropată comoara lui Laffite.

– Dar, Danny, harta arată cu exactitate locul.

– Ce hartă?

– Asta, spuse Tess, arătîndu-i o bucată de pergament. Harta care marchează locul şi dă indicaţii precise pentru a ajunge la comoara ascunsă acolo. Cea care spune: *Unele dintre acestea le-am îngropat cînd situaţia mea în Campeche era înfloritoare, altele au fost ascunse de bunii şi credincioşii mei prieteni, fraţii Bowie.*

Dan păru uimit.

– Lasă-mă s-o văd. Se întinse după hartă.

Ea o ţinu departe de el şi îşi flutură nasul în aer.

– O, cred că nu. Scuză-mă, dar cred că voi merge să fac un duş.

Tess îi făcu la revedere cu mîna şi ieşi din cameră luînd harta cu ea.

– Tess, întoarce-te imediat, strigă Dan. Dar ea îl ignoră şi urcă grăbită scările spre dormitorul ei spaţios, de la etajul trei.

Abia încuiase uşa în spatele ei cînd Dan încercă să o deschidă, cerîndu-i să-i vorbească. Înăbuşindu-şi rîsul, se îndreptă spre biroul ei şi aşeză harta lîngă jurnalul lui Casey Prophet, unde se mai aflau şi celelalte materiale pe care le strînsese. „Aşa-i trebuie, se gîndi ea ascultînd cum bate la uşă strigînd-o. O să fiarbă puţin în suc propriu".

Daniel Friday ar face bine să nu o subestimeze.

La cina din acea seară, agitaţia crescu pe măsură ce începură să facă planuri pentru căutarea comorii. Toţi vorbeau în acelaşi timp. Toţi cu excepţia lui Dan.

– Pur şi simplu ştiu că o vom găsi. Providenţa m-a ajutat, sporovăi Martha Craven. Păi, doar în urmă cu o săptămînă am găsit jurnalele; Olivia şi cu mine am fost la Delta Dawns şi am aflat că *Pirate's Pleasure* e de vînzare. Ne doream să-l putem cumpăra, nu-i aşa, Olivia?

Olivia aprobă.

– Mi-a amintit de pur-sîngele tatălui meu. Pirate's Bouty se numea. Iute ca vîntul. Cînd m-am interesat, am aflat că Pirate's Pleasure este urmaşul acelui cal.

– Ce aveţi de gînd să faceţi cu un cal de curse? întrebă Dan.

– Păi... Olivia era perfect serioasă, vrem să-l legăm în curte şi să-i lăsăm pe cei interesaţi să-l călărească pentru un dolar plimbarea.

Dan păru îngrozit.

– Doamna Olivia glumeşte, îi spuse Hook lui Dan, cu dintele-i de aur strălucindu-i în timp ce zîmbea. Nu o lăsa să te păcălească. Doamna Olivia e o bună femeie de afaceri şi se pricepe la cai. A avut mai mulţi campioni anul trecut. Are cîteva iepe frumoase la ferma din Louisiana şi caută un armăsar bun de împerecheat.

Tess nu reuşi să-şi ascundă zîmbetul de satisfacţie.

– Faptul că te grăbeşti mereu să tragi concluzii despre oameni îţi va aduce mereu necazuri, Friday.

– Danny, va trebui să cumpărăm imediat rulota. Te ocupi tu să-mi transferi banii lichizi pe cecuri?

– Dacă eşti sigură că asta vrei, spuse Dan, dar nu înţeleg de ce aveţi nevoie de o rulotă, bunico.

– Tess spune că e mai confortabil să avem un loc unde să ne odihnim şi să ne înviorăm în timp ce căutăm comoara. Ne-am gîndit să închiriem una, dar dacă îl cumpărăm pe Pirate's Pleasure vom călători oricum mult pentru a asista la curse. Cei mai mulţi proprietari au rulote ataşate la maşini pentru că este foarte convenabil.

– Înţeleg.

Lui Tess începu să-i pară rău pentru Dan. Presimţirile lui cele mai rele se adevereau încetul cu încetul.

– Aduc desertul, spuse ea ridicîndu-se de la masă.

– Te ajut. Dan o urmă în bucătărie. Tess, trebuie să vorbim.

Ea tăie tortul şi aşeză fiecare bucată pe farfuriuţe, după care se sprijini de bufet.

– Da, ştiu că probabil consideri în continuare afacera asta o prostie, dar crede-mă, am analizat totul cu foarte mare atenţie o perioadă îndelungată. Confirmarea lui Staats a fost o simplă verificare finală a ceea ce ştiam deja.

– Recunosc că mi se pare puţin credibilă, dar acum vreau să discutăm despre noi. Îşi duse mîna la gîtul ei, mîngîindu-i cu mişcări leneşe obrazul. Trebuie să continuăm discuţia pe care n-am apucat s-o terminăm.

Era atît de aproape încît ea îi putea simţi căldura trupului şi privirea albastră-cenuşie fixată pe buzele ei pe care şi le despărţi, umezindu-le cu limba. Degetele lui se strînseră în jurul gîtului ei şi o trase aproape.

– Ai idee ce-mi face chiar şi numai parfumul tău, Tess?

Ea îşi scutură uşor capul.

– Spune-mi, şopti cu vocea răguşită.

– Îmi trimite o căldură teribilă prin corp. Îşi apropie gura de a ei cînd o voce rosti.

– Vai!

Se întoarseră amîndoi la timp pentru a vedea părul lung, roşcat şi rochia verde a Oliviei retrăgîndu-se din bucătărie.

Dan zîmbi.

– Mai tîrziu.

Ea chicoti şi se întoarse să toarne nişte sirop de lămîie peste feliile de tort. Cînd Dan o ajută să ducă farfuriile în sufragerie, Martha şi Olivia, ce

stăteau cu capetele apropiate, încetară să mai şuşotească şi săriră la locurile lor iar Tess observă cum cele două doamne priveau cînd la ea, cînd la Dan zîmbind.

Tess se ridică din cada plină cu spumă în care se cufundase, se şterse înfăşurîndu-se cu prosopul, se apropie de uşă, o deschise şi îşi scoase capul ascultînd. Ştirile tîrzii de noapte fuseseră urmărite în urmă cu jumătate de oră şi casa ea acum tăcută. Nici chiar zumzăitul obişnuit al lui Johnny Carson şi al invitaţiilor săi nu rupse tăcerea. Zîmbi şi închise uşa.

Ce purta cineva care voia să seducă?

În special cînd seducătoarea ar fi putut întîlni o bătrînă fără somn în timp ce se furişa în sau afară de casă. Precauţia îi elimina cîteva dintre cele mai evidente posibilităţi şi era cam neplăcut. Cu un zîmbet viclean, se hotărî în cele din urmă asupra unui halat purpuriu din mătase. Era crăpat în fiecare parte şi împodobit cu un ciucure mare auriu ataşat fermoarului. Dan se pricepea la fermoare.

În timp ce se îmbrăca, zîmbea gîndindu-se la cît de surprins va fi Dan cînd va apărea la uşa lui în foşnet de mătase. Nu va fi în stare să-i reziste. Va face ca libidoul lui să ajungă la limita maximă.

Luă harta şi jurnalul şi coborî în vîrful picioarelor. Se oprea la fiecare etaj cu urechea la pîndă. Auzea doar tic-tac-ul ceasului bunicului din hol. Ridică din umeri, coborînd lipită de perete pentru a evita scîrţîiturile şi, după ce ajunse jos, se strecură pe uşa din spate.

Se opri să-şi încalţe papucii şi se îndreptă spre căsuţa de oaspeţi. Simţi cum ceafa o arde şi privi peste umăr. O mişcare la una din ferestrele etajului doi o făcu să se înfioare. Ar fi putut jura că o perdea fusese uşor trasă, dar nu văzu nimic.

Ce prostie, se certă singură. Se purta ca o adolescentă. Cu siguranţă, pentru mătuşa Olivia nu ar avea importanţă dacă ar vizita singură un bărbat noaptea, chiar dacă ar cunoaşte scopul. În tinereţe şi ea fusese destul de cochetă şi avea vederi largi. Dar cu bunica lui Dan stăteau altfel lucrurile. Părea mai de modă veche decît Olivia şi Tess nu voia să o pună într-o situaţie jenantă.

Aşteptă în întuneric privind fereastra pînă se convinse că mişcarea fusese rodul imaginaţiei sale,

după care izbucni într-un rîs nervos. Totul începea să pară o scenă din filmul cu Pantera Roz. Inima îi bătea nebună şi simţea cum se îmbujorează de emoţie.

Spera doar ca Dan să nu o dea pe uşă afară. Îi crease probleme la cină. În loc să găsească o modalitate de a vorbi între patru ochi, ea insistase să li se alăture Oliviei şi Marthei pentru un joc de bridge. Dar nu fusese deloc în stare să se concentreze asupra jocului, iar cele două doamne vîrstnice au profitat şi au cîştigat. Poate de vină să fi fost Tess care se descălţase şi îşi lăsase piciorul să-i alunece pe al lui Dan. Prima dată cînd s-a întîmplat, el scoase un sunet ciudat şi îi scăpase asul din mînă.

Zîmbi amintindu-şi privirea lui şi se îndreptă spre uşa căsuţei. După ce îşi scoase papucii umezi, ridică mîna să ciocăne, dar uşa se deschise la cea mai mică atingere.

Privi şi simţi cum i se usucă gura.

Din casă, răzbăteau acordurile line ale unei melodii şi acolo în lumina slabă a lămpii stătea Dan, cu mîinile sprijinite pe şolduri, îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama din mătase verde pe care ea îi cumpărase. Intuise că vor arăta bine pe el. Şi

arătau. Erau fantastici. Dacă femeile din America l-ar vedea, pînă a doua zi la prînz nu ar mai rămîne nici o pijama verde de mătase în ţară.

Picioarele îi erau goale şi doar o brumă de păr castaniu se încreţea pe muşchii pieptului. Părul din cap părea ud şi uşor ciufulit de parcă îşi trecuse degetele prin el de cîteva ori aşteptînd-o.

Un zîmbet i se ivi pe buze şi ochii îi străluceau ca argintul în lumina blîndă în timp ce o privea.

– Credeam că nu mai ajungi, iubito. Cuvintele îi erau tandre.

– De unde ştiai că voi veni?

Zîmbetul lui se adînci, o prinse de ceafă şi o trase lîngă el.

– Încep să înţeleg cum funcţionează mintea ta. Se aplecă şi îşi frecă buzele de ale ei.

– Am adus harta şi jurnalul să ţi le arăt.

Fără să-şi dezlipească ochii de la ea, continuînd să o mîngîie, luă documentele pe care le ţinea strîns la piept şi le aşeză pe masă.

– Singura comoară care mă interesează acum, eşti tu.

O trase în cameră şi închise uşa. Amîndouă braţele o înconjurară, unul pe spate, celălalt mai jos, pentru a-i lipi şoldurile de el. Tess aproape

că începu să toarcă în timp ce el adulmeca şi o muşca uşor de gît. Mîinile lui alunecară pe mătasea fină a halatului cînd îşi frecă pieptul de al ei şi scoase nişte sunete adînci şi senzuale. O trecură fiorii.

– Ce ai sub asta, iubito?

Ea rîse. Un rîs adînc, răguşit.

– Doar pe mine.

Gura lui o acoperi pe a ei cu un freamăt şi Daniel Friday îşi pierdu controlul. Genunchii o lăsară cînd limba lui pătrunse printre buzele ei, se retrase şi pătrunse din nou. Sărutul lui era umed şi fierbinte iar mîinile i se plimbau peste tot pe ea. Era ca şi cînd se afla într-o furtună de vară de furie senzuală. Ea scînci şi el deveni şi mai sălbatic.

O mînă îi alunecă între trupurile lor şi apoi urcă într-o mîngîiere înceată şi fermă pînă cînd ajunse sub sînii pe care îi frămîntă făcînd-o pe Tess să se onduleze ca un şarpe, victimă a senzaţiilor delicioase, create de degetele lui.

Fermoarul fu tras şi mîna lui îi atinse pielea dezgolită. Gemură amîndoi şi limba lui pătrunse şi mai adînc.

Îşi îndepărtă puţin faţa şi privi în jos, spre V-ul adînc în care mîna lui îi ţinea şi îi frămînta sînul.

Ochii ei îi urmăriră pe ai lui în timp ce îi înlătura mătasea de pe celălalt sîn pe care îl strînse şi îl mîngîie de asemenea. Tremură în timp ce o dorinţă dureroasă creştea în trupul ei.

Îşi ridică ochii adormiţi spre el. Porţiunea albastru-argintie se îngustase în jurul pupilei întunecate.

– Doamne, dar eşti frumoasă, murmură el. Nici nu am visat că o femeie poate fi atît de perfectă. Vreau să te văd în întregime. Acum.

Fermoarul răsună din nou şi el se dădu înapoi. Tess strînse din umeri şi mătasea căzu la picioarele ei într-o mare purpurie. Simţea căldura privirii lui pe piele în timp ce o măsura din cap pînă în picioare.

– O, Dumnezeule! Îi văzu pieptul ridicîndu-se cînd inhală aer.

– Dan? şopti ea. E ceva în neregulă?

– În neregulă? El zîmbi pe jumătate strîmb şi îşi lăsă privirea să alunece din nou pe ea. Nu scăpă nici o porţiune.

Sînii ei se înălţară şi abdomenul se contractă sub cercetarea lui fierbinte.

– Scumpa mea, eşti deasupra oricărei fantezii pe care am avut-o. E deajuns să te privesc o dată şi simt că nu mai pot.

– Atunci? Ea îşi umezi buzele, zîmbi şi cu o mişcare provocatoare păşi spre el.

– Te doresc atît de mult încît simt că explodez, dar nu vreau să mă grăbesc. Pentru început, vreau să îmi pun mîinile şi gura pe fiecare centimetru magnific al pielii tale lucioase. Vreau să te gust, să te simt şi să te miros. Nu vreau să pierd nimic.

Cuvintele lui îi trimiseră scîntei prin sînge şi aprinseră o flacără adînc în ea. Niciodată nu dorise un bărbat aşa cum îl dorea pe Dan. Niciodată nu se simţise atît de lipsită de reţineri. Era ca şi cînd s-ar fi născut unul pentru celălalt şi ea îl aşteptase toată viaţa.

Îşi arcui spatele şi slobozi un rîs jos, sexy.

– Vreau să faci totul cît de încet doreşti. Şi nu vreau să mai pierd o clipă. Zîmbi, mai făcu un pas şi întinse mîna spre el.

– Tess. El scoase un geamăt şi tremurînd se agăţă de ea ca un muribund.

Capitolul 7

Tess era o masă de nervi întinşi la limită aşa cum stătea pe patul mare. Dan o sărutase şi o adulmecase de la frunte pînă la călcîie, apoi o întorsese pe burtă şi începuse din nou. Trupul ei îi dezvăluise toate secretele. În cercetarea lui înceată şi senzuală, explorase fiecare centimetru pătrat al ei şi găsise zone erogene despre a căror existenţă ea nici nu visase. Era o tortură desăvîrşită.

– Dan, imploră ea plină de dorinţă. Nu mai suport.

El chicoti în timp ce făcea lucruri minunate cu limba pe spatele ei.

– Nu ar fi trebuit să mă laşi să încep a doua oară.

Braţul şi piciorul lui o ţineau prizonieră în timp ce cu mîna liberă mîngîia pielea sensibilă de pe interiorul coapsei.

– Te rog, simt că mor.

Cu blîndeţe, o întoarse pe spate. Ochii ei străluceau fierbinţi cînd el îi îndepărtă şuviţele întunecate de pe frunte.

– Atunci, să murim împreună.

– Dan, scînci Tess încercînd să-l tragă spre ea.

Controlul lui era cît pe ce să se ducă naibii cînd o privi în ochii magici, plini de pasiunea pe care o trezise în ea şi îi văzu buzele înroşite şi umflate de sărutările lui. O iubea pe Tess Cameron cu fiecare fibră a fiinţei sale. Nu-i păsa dacă nu era altceva decît un vagabond pe care îl luase acasă. Tînjea să pătrundă în sufletul ei minunat.

Broboane de sudoare se adunaseră pe fruntea lui cînd îngenunche între picioarele acelea lungi şi superbe. Pielea ei strălucea şi părea din

satin sub degetele lui care alunecaseră sub şolduri să-i prindă şi să-i ridice fesele bine formate. Încercă să pătrundă în ea încet, cu grijă, dar în momentul cînd simţi umezeala ei fierbinte şi picioarele ei îi înconjurară mijlocul, fu pierdut.

Unirea lor era un dans primitiv frenetic cu împunsături puternice şi şolduri apăsîndu-se, mîini împreunate, atingeri şi încordări. Ea îşi arcui spatele, îi strigă numele şi se lăsă pradă unei convulsii atît de totale încît îl purtă şi pe el departe, pe alt tărîm.

Îl trase lîngă ea, lipindu-l de sînii ei strălucitori şi rămaseră tăcuţi clipe îndelungate.

– O, Tess! Tess a mea. O mîngîie murmurîndu-i cuvinte dulci în timp ce respiraţia le revenea la normal. Începea să se retragă, să se ridice de pe ea, dar îl strînse repede.

– Rămîi, şopti ea. Rămîi

Aproape de răsărit Dan se trezi.

– Ce faci?

Tess chicoti.

– Te muşc de picioare.

El rîse.

– Vino aici.

Tess aproape că avu un şoc în clipa în care văzu lumina soarelui pătrunzînd printre storuri. Se uită la ceasul de lîngă pat. Aproape nouă. Intenţionase să plece şi să fie înapoi în camera ei înainte de a se lumina. Aruncînd pătura, încercă să se ridice din pat, dar Dan avea ambele braţe în jurul ei şi un picior aruncat peste al ei. Îşi înteţi strînsoarea cînd ea se mişcă.

– Unde pleci? mormăi el pe jumătate adormit.

– E aproape nouă. Trebuie să ies de-aici.

– Nu, nu trebuie. Îi adulmecă gîtul şi îi trase o linie pe umăr cu vîrful limbii. Am o idee mai bună.

– Dan, te rog! Încercă să se sustragă noii senzaţii care o cuprindea. Trebuie să plec. Ce o să spună bunica ta?

– Poate să facă rost şi ea de un bărbat. Limba lui coborî pe şira spinării.

– Dan, ţipă ea cînd mîna lui îi alunecă între coapse.

Era ora zece cînd încercă să se strecoare prin uşa din spate a casei impunătoare. Ivan o strigă din bucătărie. Zîmbea cu gura pînă la urechi şi îşi mişca una dintre sprîncenele stufoase. Evident, o văzuse ieşind din căsuţa de oaspeţi. Fereastra din bucătărie oferea priveliştea încîntătoare a uşii lui Dan. Văzuse probabil şi sărutul profund pe care Dan i-l dăduse.

– Doreşti micul dejun? Să fac nişte pîine prăjită?

Tess adoptă o atitudine plină de demnitate şi îşi strînse mai bine halatul şifonat de mătase.

– Nu acum, mulţumesc. Cînd te-ai întors?

– Cu o clipă în urmă. Seminarul meu a fost un mare succes.

– Minunat, spuse Tess distrată. Unde sînt mătuşa Olivia şi mătuşa Martha?

El ridică din umeri.

– Nu sînt aici. Credeam că sînt cu tine, dar... Zîmbi şi îşi mişcă din nou sprîncenele.

– Probabil au plecat cu Hook să cumpere o rulotă. Simţindu-se mai stăpînă pe sine, Tess se grăbi să iasă din cameră, apoi se opri. Ivan, nici o

vorbă despre asta nimănui.

El îşi duse mîna la piept.

– Buzele mele sînt pecetluite.

Tess se îmbrăcase şi cobora scările cînd Olivia, Martha şi Hook intrau în casă. Hook o ducea în braţe pe Martha a cărei gleznă stîngă era bandajată.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Tess îngrijorată cînd îi văzu bandajul.

– O, nimic alarmant, spuse Olivia. Martha şi-a răsucit glezna. Doctorul spune că e doar o luxaţie, dar nu trebuie să se sprijine pe piciorul stîng o săptămînă sau două. Scoase un oftat. Asta înseamnă că nu vă vom putea însoţi la căutarea comorii. Martha trebuie să se odihnească şi să-şi ţină piciorul ridicat, iar eu trebuie să am grijă de ea.

– Mă simt rău pentru asta, spuse Martha, oftînd şi ea. Presupun că nu vom avea încă nevoie de o rulotă dacă eu şi Olivia nu mergem. Dar, Tess, asta nu trebuie să te oprească pe tine. Ştiu că acel cal pe care vrei să-l cumperi nu te aşteaptă la nesfîrşit. Sînt sigură că Danny ar merge cu tine să te ajute.

– E o idee minunată, spuse Olivia. În după-a-

miaza asta Hook poate aduna tot ce vă trebuie şi voi doi puteţi începe mîine la prima oră.

Hook zîmbi şi dintele de aur străluci.

– Nici o problemă. Vă voi împrumuta chiar şi camioneta mea.

A doua zi dis-de-dimineaţă, în timp ce conduceau camioneta lui Hook pe şoseaua lungă de-a lungul golfului, Tess spuse:

– Eşti sigur că vrei să faci asta?

– E papa catolic?

Ea zîmbi.

– Unde am mai auzit eu asta? Serios, Dan, ştiu ce gîndeşti despre comoară.

– Asta a fost înainte de a citi jurnalul stră-străbunicii tale. După ce i-am studiat descrierile, sînt sigur că a fost odată ceva acolo. Dacă mai există şi azi... Ridică din umeri. În orice caz, nu te puteam lăsa să pleci fără mine. Îşi luă o mînă de pe volan şi îi strînse uşor degetele. Să te am doar pentru mine cîteva zile este ca o mană cerească.

– Mă simt groaznic pentru că le-am lăsat singure pe mătuşa Olivia şi pe bunica ta. Contaseră pe faptul că vor veni şi ele să găsim comoara. Urma să fie o aventură măreaţă pentru ele. Erau teribil de dezamăgite. Plănuisem asta de săptămîni. Poate că ar trebui să aşteptăm să se vindece glezna mătuşii Martha. Mi-a părut atît de rău pentru ea cînd am văzut-o stînd pe verandă sprijinindu-se în bastonul ei şi agitîndu-şi batista către noi, încît aproape am izbucnit în lacrimi.

Dan se strîmbă.

– Să nu-ţi fie milă de neisprăvita aceea cu părul ca bumbacul şi nici de prietena ei roşcată.

Tess fu şocată de nepăsarea lui Dan faţă de durerea bunicii lui şi îi spuse ce credea.

Dan chicoti doar.

– Ai observat ce gleznă avea bandajată azi-dimineaţă cînd şchiopăta peste tot atît de dramatic?

– Cred că dreapta.

El aprobă.

– Aşa e. Ieri era cea stîngă.

Tess sări în sus.

– Prefăcuta! Dar de ce-ar face una ca asta?

Amuzat, el spuse:

– Cred că rudele noastre joacă rolul lui Cupidon. Ne oferă cîteva zile, în care să fim singuri. O trase în joacă de degete şi o pipăi. Te deranjează?

Tess zîmbi şi îl privi lasciv de jos în sus.

– Voi muşca din momeală.

Dan îşi dădu capul pe spate şi rîse.

Curînd ieşiră de pe şoseaua interstatală şi porniră pe o alta care urma să-i conducă prin nord, prin LaPorte şi Baytown în estul Texas-ului. În timp ce Dan conducea, Tess citea harta întinsă pe genunchi şi îi dădea indicaţii. Harta originală şi jurnalele fuseseră lăsate în Galveston, dar fotocopiile acestor documente se aflau pe scaunul de lîngă ea.

– Unde mergem mai întîi? întrebă Dan.

Tess ridică harta comorii cu cele şapte locuri marcate cu roşu. Sprijinindu-şi bărbia în creion, spuse:

– Casey şi March Prophet au găsit al şaptelea loc lîngă San Augustine. Strînse harta. Şi ştiu că prima comoară ascunsă a fost îngropată pe proprietatea unde este acum casa. Făcu un X pe primul loc şi chicoti. Nu ar fi avut fondatorii oraşului un şoc dacă ar fi ştiut ce se găsea în pămîntul

pe care l-au vîndut în 1838 cu doar patru sute de dolari?

– E proprietatea pe care tatăl lui Violet i-a oferit-o fiicei lui cînd s-a căsătorit?

– Da. De fapt erau două bucăţi. Cealaltă era undeva lîngă ocean şi soţul lui Violet, James Kirby, a construit acolo un depozit pentru afacerile lui. Marcă un alt loc. Ţinînd seama de jurnalul lui Casey, bunicii ei, Violet şi James au găsit a doua comoară după Războiul Civil. Fusese îngropată într-un loc numit Champ d'Asile, o aşezare franceză pe Trinity River. Din ce am putut afla, Laffite i-a ajutat pe francezi şi a fost prieten cu cei care-i conduceau, nişte generali exilaţi după Waterloo, dar aşezarea nu a fost o reuşită şi au abandonat-o cu un an sau doi înainte ca Laffite să părăsească Galveston. Acum nimeni nu ştie cu exactitate unde a fost colonia. Ea privi în sus şi zîmbi. Crezi că ar trebui să le spunem?

Dan rîse.

– Cred că ar fi mai înţelept să stăm în banca noastră. Care e următoarea?

– Cimitirul Vişinilor din Atascosito, lîngă oraşul Liberty.

– Cel în care a dispărut brusc un gropar pen-

tru a reapare în San Francisco transformat într-un milionar? rîse Dan. Ca şi bunica ta, doamna Prophet cred că putem presupune că a săpat nu numai în pămînt. Mă întreb pentru cine era mormîntul.

Tess răsfoi hîrtiile de lîngă ea şi extrase una.

– Zelda Marie Gossett, în vîrstă de şaptezeci şi şase de ani. Îl privi puţin suspicioasă. Deşi se arătase foarte amabil urmîndu-i planul, bănuia că era încă sceptic. Poate că demonstrînd veridicitatea unor fapte notate într-un jurnal vechi de o sută patruzeci de ani, ultimele îndoieli ar dispărea. De ce nu ne oprim să verificăm? Cimitirul nu este departe de librăria şi muzeul unde este expus jurnalul lui Laffite. Sîntem destul de aproape.

O oră mai tîrziu se aflau în faţa unei vitrine în care se găsea jurnalul original. Tess se uită în jur să se asigure că nu mai era nimeni în micul muzeu, după care scoase o copie a scrisorii din partea lui Theodor Lucas din portofelul ei de piele.

– Uite, şopti ea, apropiind hîrtia de caietul vechi. Oricine poate vedea că scrisul este acelaşi.

Dan privi scrisoarea şi paginile şterse protejate de geamuri şi apoi pe Tess. Zîmbi şi o sărută pe nas.

– Te cred, scumpo.

Mînă în mînă se apropiară de următoarele piese expuse care erau poze ale lui Jean Laffite alias John Lafflin şi ale familiei, din ultimii ani în St. Louis.

După ce părăsiră clădirea, se îndreptară cu maşina spre dealul pe care era cimitirul aflat la umbra unui crîng. Merseră încet printre pietrele funerare, unele vechi cu scrisul neclar, altele mai noi şi frumos lucrate.

În timp ce căutau, Tess spuse:

– Cel care stăpînise de fapt acest pămînt era un prieten bun al lui Laffite. Presupun că a continuat să folosească acest loc drept cimitir după ce Laffite i-a cerut să-l îngroape pe unul din oamenii lui pe deal.

– Probabil. Dan privi o cruce veche şi-şi trecu degetele pe inscripţie. Aici e, Zelda Marie Gossett, născută pe 10 februarie 1816, decedată pe 18 aprilie 1882. Casey Prophet a găsit locul ăsta cu doar şase ani mai tîrziu. Mă întreb ce s-a întîmplat cu piatra originală care marca locul în care a fost îngropată comoara? Se ridică scuturîndu-şi mîinile de praf şi îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Tess, privind împreună pămîntul unde fusese

odată ascunsă o comoară constînd în aur şi pietre preţioase.

– Nu ştiu. El a descris-o ca fiind o cruce din granit cu flori încrustrate pe ea.

Tess îi înconjură mijlocul şi îşi sprijini capul de umărul lui, privind în depărtare de pe deal. Doar foşnetul aripilor unor păsări şi bîzîitul slab al insectelor din iarbă spărgeau liniştea. O adiere proaspătă de vînt primăvăratec se ridică şi trecu printre crengile copacilor foşnind frunzele, jucăuşă. Trecu peste cîmpurile galbene cu flori sălbatice crescute pe pajişti şi florile se unduiră ca valuriule unei mări, de soare.

– Nu-i aşa că e frumos? întrebă Tess. Trebuie să fi fost cam aceeaşi perioadă cînd el a venit aici. Spunea că primăvara crucea avea în faţă o mare galbenă. Tremură şi Dan o strînse mai tare, trecîndu-şi mîinile peste ale ei.

– Ţi-e frig?

Tess scutură din cap.

– Înfiorată, poate. El a stat probabil chiar în acest loc acum o sută şaptezeci de ani şi a privit strămoşii acestor flori. Se apropie mai mult de bărbatul puternic a cărui prezenţă o încălzea. O, Dan, pur şi simplu ştiu că vom găsi comoara. El a

vrut ca noi să o găsim.

Dan îi ridică faţa şi o privi în ochi. Zîmbi şi îi dădu la o parte cîteva fire de păr răvăşite de vînt.

– Eu mi-am găsit comoara.

Se aplecă şi o sărută atît de tandru încît lacrimi începură să-i strălucească pe marginea pleoapelor cînd tremurară şi se închiseră. Ea suspină, îi încolăci gîtul cu braţele şi îi înapoie sărutul. Nici un alt moment nu fusese atît de perfect. Nimic nu fusese trăit cu atîta intensitate.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup, spuse Dan cu jumătate de gură cînd intrară la arhiva tribunalului ţinutului Polk.

Cînd îşi făcură apariţia, o femeie de vîrstă medie, ale cărei sprîncene negre sugerau o expresie de continuă surpriză îi privi pe deasupra sandvişului. Zîmbi şi îşi şterse mîinile cu un şerveţel.

– Cu ce vă pot ajuta azi, oameni buni?

Dan zîmbi şi îi întinse mîna.

– Mă numesc Daniel Friday şi sînt din Pittsburgh, Penssylvania. Ea este soţia mea, Tess.

Soţia lui? Tess îşi înfrînse impulsul de a-l lovi sub coaste.

Doamna îi dădu mîna şi îi întoarse zîmbetul.

– Della Boynton. Funcţionara îi făcu un semn şi lui Tess.

– Bunica mea lucrează la genealogia noastră şi i-am promis că ne oprim aici în timpul vacanţei şi îi vom face rost de nişte informaţii. Sper că ne puteţi fi de folos. Farmecul lui avu efectul scontat.

Funcţionara îşi mîngîie buclele scurte care aveau o nuanţă de roşu, ceva între cea a lui Lucille Balls şi a mătuşii Olivia.

– Vai, dar sînt fericită să fac tot ce pot. Şi eu sînt interesată de genealogie. Ce vă trebuie?

Dan scoase din buzunar o hîrtie pe care Tess notase informaţiile de care aveau nevoie.

– În 1880, un bărbat pe nume Nathan Power avea o fermă lîngă rîul Trinity. A fost vărul din partea străbunicului Power. Am vrea să ştim unde se află ferma şi dacă aparţine altor rude. Bunica mea are un jurnal în care tatăl ei a scris despre frumuseţea acelui ţinut. I-am promis că vom trece pe acolo şi vom face nişte poze pentru ea. Dan zîmbi din nou.

Della zîmbi şi ea, iar Tess îşi dădu ochii peste

cap. Dan îşi lua rolul în serios, nu glumă. Dar trebuia să admită că-i reuşea.

Gîndul că se putea apropia de capătul drumului făcu să-i crească adrenalina, îi înteţi bătăile inimii şi îi aduse o roşeaţă de emoţie în obraji. Familia Prophet descoperise al patrulea loc sub coteţul de păsări al lui Nathan Power. Cînd au ajuns acolo, Power a asmuţit cîinii pe ei şi au fost nevoiţi să plece. Coteţul mai mult ca sigur dispăruse, iar proprietarul lui ajunsese demult pe altă lume, dar Tess ştia unde sînt indicatoarele. Îşi ţinu pumnii strînşi şi înălţă o rugă mută.

– Vai, bineînţeles, spuse Della, mîngîindu-şi din nou părul. De ce nu vă duceţi să luaţi prînzul şi vă întoarceţi cam în două ore? Cred că îmi va fi de-ajuns timpul acesta. Voi copia tot ce bunica dumneavoastră vrea pentru cercetările ei. Cincizeci de cenţi pagina.

Găsiră un mic restaurant şi intrară. Cînd chelneriţa aduse apa şi meniurile, Tess scoase un tub de pastile din geantă şi lăsă una să cadă în mîna lui Dan.

După ce o înghiţi, Dan zîmbi.

– Ar fi trebuit să fii asistentă.

– Mă îndoiesc. Nu suport să văd sînge. Îşi

ridică privirea din meniu. Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre asta, dar nu te mai supără stomacul?

El scutură din cap.

– Nu mi-a mai făcut probleme de vreo două săptămîni. Să stau departe de companie, să locuiesc în Galveston... să fiu cu tine, Tess. În special să fiu cu tine – îi luă mîna şi îi mîngîie palma – au fost cele mai bune lucruri care mi s-ar fi putut întîmpla. A meritat să mă îmbolnăvesc. Aş fi riscat şi o sută de ulcere numai să te întîlnesc.

Zîmbetul, atingerea şi cuvintele lui îi transmiseră fiori de plăcere. Vocea îi era răguşită de emoţie cînd încercă să răspundă.

– Dan, eu...

– Sînteţi gata să comandaţi? Chelneriţa stătea pregătită, gata să noteze în carneţelul ei comenzile.

– Mai lăsaţi-ne cîteva minute, spuse Dan eliberîndu-i mîna lui Tess. Cînd femeia se îndepărtă, el întrebă: Nu te-aş putea convinge să luăm nişte hamburgeri uriaşi şi cartofi prăjiţi, nu-i aşa?

Tess rîse.

– N-ai nici o şansă. Mă gîndeam să comandăm nişte macaroane cu brînză şi fasole.

El oftă din adîncul inimii.

– De asta mi-era teamă.

Cînd mîncarea le fu adusă, Tess nu făcu altceva decît să se joace cu a ei.

– Nervoasă? întrebă Dan.

– Emoţionată. Puse furculiţa jos. Poate răvăşită redă mai bine starea mea. Am visat să locuiesc în casa aceea de cînd eram mică. Dan, nu pot să-ţi spun ce simt pentru ea. Obsesie, poate. M-a fascinat dintotdeauna, a aruncat o vrajă asupra mea de parcă ar fi fermecată. Chiar şi după ce am devenit adult, deşi am realizat că nu mi-o pot permite, a rămas în mine dorinţa de a stăpîni acele statui, turnuleţe şi sarpante. Am petrecut ore întregi privind-o, plimbîndu-mă prin ea şi visînd-o. Pare o nebunie?

El îi cuprinse mîna şi zîmbi.

– Deloc.

– Pot să-mi imaginez cît de desăvîrşită va fi după restaurare. Acum, mulţumită unui bărbat care s-a născut cu două sute de ani în urmă, o putem face frumoasă. Îi strînse mîna şi zîmbi fericită. Visul meu e pe cale de a deveni realitate. Abia aştept.

– Tess.

Zîmbetul ei se topi.

– Da? Vocea ei era o avertizare.

– Mănîncă-ţi fructele.

Tess şi Dan stăteau pe o bancă uitîndu-se la cei nouă sute de acri ai lacului Livingston, peste o sută kilometri pătraţi de apă adîncă, verde şi întunecoasă. În depărtare, o barcă cu motor, urmată de un schior nautic.

– O, Dan, se plînse Tess îngropîndu-şi faţa în umărul lui. Speram că Della Boynton s-a înşelat.

Dan o legănă mîngîindu-i spatele.

– Îmi pare rău, scumpo, dar se pare că locul pe care îl căutam se află undeva în mijlocul lacului, la o adîncime de zeci de metri.

– Cum au putut să facă asta?

El ridică din umeri neputincios:

– Progresul?

Îi veni o idee şi se îndreptă plină de speranţă.

– Putem angaja o echipă de cercetători.

Dan scutură din cap şi o sărută pe nas.

– Iubito, indicatoarele au dispărut şi ele şi nu

ştim exact care sînt cei două sute de acri ai fermei. E imposibil.

Tess oftă şi îşi şterse ochii.

– Fir-ar să fie. Ştiu ai plătit-o şi pe Della cu douăzeci şi trei de dolari pentru listele alea.

El zîmbi şi se întoarseră la maşină.

– De ce nu mergem mai departe la Lufkin să găsim un motel şi să pornim cu forţe proaspete mîine dimineaţă?

– Un motel? Ea ridică din sprînceană. O singură cameră?

– O singură cameră.

Tess rîse.

– Să mergem.

După miezul nopţii, Dan se trezi. Simţea lipsa căldurii trupului lui Tess. Cercetă cu mîna locul de lîngă el, dar era gol.

– Tess?

– Sînt aici, şopti ea din umbră.

– Ce faci acolo? Se ridică şi se apropie de fereastra la care ea stătea goală, privind reflexia

firmei luminate a motelului în piscină.

– Mă gîndeam, fac planuri. Nu am putut să dorm şi nu am vrut să te trezesc.

El stătea în spatele ei, înconjurînd-o cu braţele şi îngropîndu- şi faţa în părul ei parfumat, ca de mătase.

– Încep să mă obişnuiesc cu tine alături şi mi-e dor de tine cînd nu eşti cu mine.

Ea îşi trecu mîinile peste ale lui şi îl sărută absentă pe braţ.

– La ce te gîndeşti? întrebă el.

– La multe lucruri.

– Comoara?

Ea aprobă.

– Mă întreb cum arată şi cum vom proceda cu ea. Cea găsită de familia Prophet în al şaptelea loc, lîngă San Augustine, era în patru lăzi de metal pline şi consta în monede şi lingouri de aur, bijuterii şi pietre preţioase. Monedele de aur îmi imaginez că sînt mai importante din punct din vedere istoric pentru colecţionarii de artă, decît pentru cei ce cumpără doar aur.

– Şi eu.

Dan îşi odihni obrazul pe capul ei, savurînd parfumul dulce şi senzaţia pielii ei goale lipită de a

lui. Ştia că şansele de a găsi ceva după atîta timp erau practic inexistente – chiar şi cu o sută de ani în urmă familia Pophet recuperase doar o mică parte a comorii – dar nu putea să-i spulbere iluziile. Cînd vorbea despre comoară, privirea ei se însufleţea şi valora cît tot aurul din lume.

O parte din el voia ca ea să viseze în continuare. Înţelegea cum e cu visurile.

Dar o altă parte, cea pragmatică, voia ca ea să abandoneze căutările înainte de a fi obligată să accepte eşecul şi să sufere.

Tot ce putea face era să stea lîngă ea şi să o iubească atît de mult, încît să mai şteargă ceva din dezamăgirea pe care o va simţi cînd în locurile cinci şi şase de pe hartă nu vor descoperi nimic. Cînd totul se va termina şi ea va trebui să se resemneze că nu există o comoară care să o ajute să cumpere un castel decăzut în Galveston, o va lua cu el în Pittsburgh. Din cauza lui Tess stătuse mai mult decît promisese. După ce se vor căsători îi va construi chiar o copie perfectă a acelei case frumoase – urîte... La naiba, va cumpăra acea clădire afurisită din Galveston şi o va transporta piatră cu piatră în Pennsylvania dacă asta o va face fericită. Ar fi făcut orice pentru Tess.

– Tess?

– Hmm? Îşi lăsă capul pe umărul lui în timp ce el îi adulmecă pielea fină ca de satin a gîtului, în locul în care se simţea pulsul.

– Te iubesc.

Ea se răsuci în braţele lui şi îl privi. Chiar şi în lumina slabă el putea vedea cît de frumos îi era zîmbetul. Lumina întunericul, iar pe el îl încălzea.

– Da?

– Hmm?

– Şi eu te iubesc.

Capitolul 8

Funcţionara de la arhiva tribunalului ţinutului Angelina era mai ocupată decît Della, dar la fel de dornică să fie de ajutor. Spre imensa uşurare a lui Tess, locul pe care îl căutau acum nu era sub apă. Înainte de prînz se îndreptau spre al cincilea loc, aflat la mai mulţi kilometri de Lufkin, un orăşel în pădurile de pini din centrul Texas-ului de est.

– Eşti sigură că nu ar trebui să cerem companiei de cherestea care posedă această proprietate permisiunea de a ne învîrti pe aici?

Tess scutură din cap.

– Funcţionara a spus că deţin o zonă foarte întinsă. Mă îndoiesc că cineva care are vreo legătură cu această companie va şti vreodată că am fost pe-aici.

Răsfoi din nou paginile jurnalului. Din spusele lui Casey, o biserică fusese construită pe ascunzătoare cu cîţiva ani înainte ca ei să o fi găsit. Cînd ea şi Marsh au sosit aici pentru a căuta comoara, membrii comunităţii se adunaseră aici pentru a sărbători lucrările de primăvară. Cum familiile care veniseră de departe stăteau în corturi şi nu era loc să sape sub biserică nici chiar dacă toţi oamenii ar fi fost plecaţi, au abandonat.

Dan o privi fără să-i vină a crede.

– Vrei să spui că va trebui să ne tîrîm sub o biserică veche şi să începem a săpa gropi?

Ea rîse.

– Biserica nu mai există. În cercetările preliminarii am descoperit că a ars în 1896 şi nu a fost reconstruită. Întoarce aici, spuse ea indicînd un drum prăfuit, denivelat, la dreapta.

După ce fură zdruncinaţi mai mult de doi kilometri, se opriră şi studiară hărţile şi notiţele pe care Tess le reunise într-un dosar pe care scria *Cinci.*

– Biserica e undeva pe aici. Dan puse degetul pe un loc pe hartă. Ar trebui să fim pe aproape, dacă fraţii Bowie au îngropat-o la sud de locul în care pîrîiaşele se unesc formînd rîul ăsta. Mă miră faptul că bătrînul pirat a avut încredere să le dea atîta pradă.

– Aventurier, îl corectă ea automat. Şi aparent a avut încredere. Erau prieteni de mult timp şi parteneri de afaceri. Mă îndoiesc să fi fost tipul de persoană care acorda încredere prea uşor. Să încercăm să găsim rîul şi apoi îi căutăm izvoarele.

Cînd ieşiră din camionetă, Tess părea ameţită. Dan o luă de mînă.

– Tremuri.

– Sînt emoţionată. Ai busola? El aprobă şi zîmbi indulgent. Ea rîse şi îl trase de mînă. Haide, nu mai pot să aştept.

În timp ce mergeau prin pădurea de pini şi stejari, respirînd aerul înmiresmat cu parfumul proaspăt şi dulce al frunzelor, Tess abia reuşea să-şi controleze exuberanţa. Ar fi vrut să danseze pe cîntecele păsărilor din copaci. Simţea că ar fi putut zbura pe deasupra pădurii dacă Dan nu ar fi ţinut-o de mînă. Era aproape. Atît de aproape.

Ferindu-se de crengile joase, ignoră tufişurile care îi zgîriau blugii. Păşind pe un strat de frunze moarte, auzea din cînd în cînd foşnete prin tufişuri ca şi cînd iepurii şi veveriţele ar fi pregătit o potecă pentru oaspeţii lor.

Gîndurile i se amestecau în minte în timp ce se îndrepta în direcţia din care îi veniseră miros şi zgomot de apă.

Deodată simţi cum piciorul ei drept călcă în gol. Făcu un pas înainte, dar Dan o prinse şi o trase înapoi . Fusese gata să se afunde într-un mic rîu.

– Opreşte-te, femeie, spuse Dan rîzînd şi îmbrăţişînd-o. Erai cît pe ce să faci o baie.

Ochii ei se măriră şi inima începu să-i bată cu putere. Cînd îi reveni glasul, strigă:

– O, Dan, l-am găsit! Îl înconjură cu braţele şi-l sărută zgomotos.

– Am găsit rîul, îi reaminti el. Încă nu am dat peste izvoarele lui sau peste comoară.

– Dar le vom găsi şi pe acestea, spuse ea luîndu-l de mînă şi pornind în susul rîului. Le vom găsi.

Merseseră cam cincizeci de metri, cînd Tess văzu ceva şi se opri. La şase metri distanţă se

aflau o stîncă şi izvoarele rîului. Inima încetă să-i mai bată.

– Uite, şopti ea arătînd cu un deget tremurînd locul ascuns de ierburi dese.

Trunchiul răsucit al unui copac sălbatic cu ramurile pline de flori albe, era aplecat şi îşi trimitea crengile peste o stîncă aşezată în mijlocul unui mănunchi de ferigi. Sub stîncă se găsea un strat gros de lut. În mai multe locuri ale malului mai lung de un metru, apa izvora din adîncuri şi forma un pîrîu care trecea şipotind peste un covor de pietricele strălucitor de curate după atîţia ani de spălare. Apa părea atît de limpede şi rece, încît te invita parcă să îţi afunzi mîinile în ea şi să bei.

Mirosul pătrunzător de lut ud şi ierburile aflate la adăpostul copacilor o îndemnau pe Tess să respire adînc.

– Ce frumos, şopti ea din nou.

Dan stătea alături, privind-o mai mult pe ea decît peisajul care o încîntase.

– Frumos.

Tess zîmbi.

– Asta e stînca pe care a descris-o. Astea sînt izvoarele. Trebuie să fie. Fraţii Bowie au stat probabil în chiar acest loc.

– Crezi că vom găsi unul din vechile cuţite ale lui Jim Bowie pe- aici? o tachină Dan.

– Puţin probabil. Tess îl înghionti în stomac zîmbind larg. Dar cred că sîntem pe cale de a descoperi ceva mai bun. Luîndu-l de mînă îl trase spre stîncă. Haide.

După ce dădu la o parte crengile copacului de pe stînca de care Tess se rezema îmbujorată, Dan rupse cîteva flori albe şi i le aşeză după ureche.

Stătea în faţa ei, cu o mînă ţinînd la distanţă crengile ce o încadrau cu florile lor delicate, iar cu cealaltă atingîndu-i gîtul. Degetele îi mîngîiau bărbia.

– Nu cred că mi-ai fost vreodată mai dragă ca acum, Tess.

– Pentru că sînt pe cale să mă îmbogăţesc cu aurul lui Jean Laffite? Îi zîmbi şmechereşte.

– Nu. El scutură încet din cap.

– Atunci trebuie să fie din cauza ţinutei mele, spuse ea trăgînd de tricoul turcuoaz, cu o reclamă pentru *Mermaid* pe piept.

– Nu. El zîmbi şi trasă cu mîna coada sirenei care ajungea pînă sub sînul ei drept. Deşi e extrem de provocatoare.

La atingerea lui Dan se simţi înfiorată.

– Atunci de ce?

O sărută uşor.

– Pentru că pe zi ce trece descopăr noi lucruri despre tine şi te iubesc mai mult. Nu am mai întîlnit pe nimeni ca tine, Tess. Eşti unică şi foarte, foarte deosebită. o sărută din nou, tandru. Cu aur sau fără aur, în blugi sau în mătăsuri franţuzeşti, te ador, scumpa mea. Nu vreau să suferi. Niciodată.

Zîmbetul ei se adînci.

– Cred că îmi place să fiu adorată.

El o trase uşor de nas şi rîse.

– Aşa şi trebuie. Scoase din buzunar busola şi se uită la ea. Eşti sigură că vrei să faci asta?

– Sînt sigură.

Îi înmînă instrumentul.

– O sută de paşi, la sud. Ferind-o încă de crengi, se dădu la o parte.

Degetele ei se încleştară pe busolă şi simţi ceva asemănător în gît. Era emoţionată şi puţin speriată. Parcă un roi întreg de albine se agitau în interiorul ei.

Dacă nu găsea comoara acolo? Nu. Nu va lăsa asemenea gînduri să- i domine mintea. Era

acolo. Trebuia să fie.

Uitîndu-se la acul busolei pentru a se poziţiona, se răsuci uşor. Închise ochii şi respiră adînc.

– Începem. Îşi îndreptă umerii şi făcu primul pas. Unu, începu ea să numere paşii. Doi.

După ce se îndepărtă de crengile copacilor, Dan i se alătură, îndepărtînd ierburile din calea ei şi ajutînd-o să ocolească arborii şi tufişurile în timp ce ea stătea cu ochii pe busolă şi număra.

– Nouăzeci şi nouă... o sută.

Tess se opri şi privi în sus. Locul în care stătea nu era cu nimic diferit de celelalte din pădure. Dintr-un motiv oarecare se simţea dezamăgită. Era lipsit de sens, din moment ce biserica dispăruse cu aproape nouăzeci de ani în urmă, dar se aşteptase să găsească un luminiş sau altceva care să indice prezenţa unei comori sub pămîntul pe care stătea.

– O să pun un semn, spuse Dan. Scoase o batistă din buzunarul din spate şi o legă de un tufiş la distanţa de un pas, în dreapta.

Ea nu se mişcă.

– Şi acum ce facem?

Dan zîmbi şi o luă de mînă.

– Stai să aruncăm o privire.

Merseră în cercuri largi, Dan oprindu-se din cînd în cînd să inspecteze terenul sau să mături frunzele cu vîrful bocancului.

– Ce cauţi? şopti Tess cînd îl văzu aplecîndu-se şi examinînd nişte bolovani.

Ridicîndu-se, el îşi şterse mîinile de blugi şi rîse.

– De ce vorbeşti în şoaptă?

Tess ridică din umeri.

– Nu ştiu. E ceva legat de locul şi prilejul acesta care îmi inspiră teamă, cred. Ce cauţi?

– O să-ţi arăt. Făcu cîţiva metri spre un alt grup de bolovani şi îi arătă.

Ea privi bolovanii şi apoi spre Dan.

– Deci?

– Deci, cred că aceşti bolovani au fost folosiţi ca stîlpi pentru a sprijini grinzile din lemn ale bisericii.

– Aha, spuse ea înţelegînd. Biserica a fost aici. Zîmbi. E bine să te aibă cineva alături. Hai să luăm detectorul de metale şi lopeţile.

– Rămîi tu aici şi eu am să aduc camioneta mai aproape să luăm lucrurile de care avem nevoie. O sărută rapid şi dispăru printre copaci spre drum.

Tess se aşează pe un bolovan, avînd coatele pe genunchi şi bărbia sprijinită de pumni şi privea la batista albă de pe tufiuş. La un metru adîncime se aflau nişte lăzi vechi, de metal, care le asigurau mătuşii Olivia şi mătuşii Martha calul lor de curse, iar ei castelul la care visase atît de mult.

Închise ochii şi îşi imagină cum va arăta fiecare cameră cînd va fi gata. Îşi putea închipui cum ea şi Dan vor lucra la planuri şi vor privi cum vechea clădire revine la viaţă şi, în sfîrşit, cum vor sta împreună în sufragerie lîngă focul din şemineul din marmură. Canapeaua va fi imensă şi moale, din pluş. Pereţii vor fi de un albastru ca al oceanului, un covor persan magnific va acoperi podeaua din lemn, lustruită. Un pom de Crăciun va sta într-un colţ lîngă o masă mare pe care se vor găsi samovare din alamă în care se vor reflecta beculeţele din pom.

Putea simţi mirosul lemnului arzînd, aromele de scorţişoară şi chimen ridicîndu-se spre tavan. Ghemuită lîngă Dan, se va simţi mulţumită. El îi va zîmbi privind-o şi îi va spune...

– Tess.

Tresări şi imaginea dispăru.

Dan zîmbea.

– Unde erai plecată?

Ea rîse.

– Lîngă un şemineu în sufragerie. O, Dan, totul va fi minunat! Îşi strînse mîinile între genunchi.

El se încruntă.

– Tess...

– Da?

Ezită.

– Nimic. Hai să cercetăm zona cu detectorul de metale.

Pînă la apus Dan săpase patru gropi şi găsise ceva dintr-un topor vechi, o potcoavă şi rămăşiţele a ceea ce părea a fi fost odată o vită.

Îşi scoase mănuşile, le îndesă în buzunarele de la spate şi se sprijini în lopată.

– Trebuie să recunoaştem, iubito. Nu-i aici.

Muşcîndu-şi buza, Tess îşi lăsă greutatea cînd pe un picior cînd pe celălalt, privind locul.

– Ştii, poate că picioarele lui Jim Bowie au fost mai lungi decît ale mele. Sau mai scurte. Poate că am greşit cu cîţiva metri. Hai să mai parcurgem o

dată distanţa. Voi face paşii mai mari.

Dan îi prinse braţul cînd porni spre izvoare.

– Iubito, am verificat toată zona cu detectorul de metale. Nu e aici.

– Dar trebuie să fie aici.

Lăsînd jos lopata, o trase lîngă el îmbrăţişînd-o şi liniştind-o cu vorbe blînde.

– Îmi pare rău, Tess. Îmi pare rău.

Pînă la jumătatea dimineţii se apropiaseră cu treizeci şi doi de kilometri de Nacogdoches, un loc pitoresc aşezat între dealuri line, cunoscut ca fiind cel mai vechi oraş din Texas. Închiriară o cameră la un hotel aflat la mică distanţă de artera principală.

După ce îi dădu un bacşiş recepţionerului, Dan intră, închise uşa şi întrebă.

– Să mai mergem la tribunal?

– Nu. Tess zîmbi. Toţi ştiu unde este Old Stone Fort. E în campusul Universităţii *Stephen F. Austin* în partea de nord a oraşului. Am nişte prieteni care au absolvit colegiul acolo şi am petrecut

mai multe sfîrşituri de săptămînă vizitîndu-i. Îţi vine a crede că o dată am făcut chiar turul oraşului? Trebuie să fi fost foarte aproape de locul unde a fost îngropată comoara.

Răspîndind un teanc de hîrtii pe pat, se aşează pe burtă să le studieze. Dan se întinse lîngă ea rezemîndu-se în cot, iar cealaltă mînă i-o strecură sub puloverul roşu de bumbac, mîngîindu-i cu mişcări leneşe spatele. Cînd îi atinse un punct sensibil sub umărul drept, ea chicoti. Rîse şi el şi se întinse atingîndu-i cu vîrful limbii ceafa.

– Dannnn! ţipă ea. Încerc să citesc.

– Ai citit paginile acelea de sute de ori, spuse el, rîzînd în timp ce mătură cu mîna hîrtiile de pe pat şi o trase deasupra lui. O sărută pe nas. Pariez că poţi să reproduci tot ce e scris acolo.

Ea zîmbi.

– Probabil. Jean Laffite le-a dat fraţilor Bowie comoara pentru a o îngropa în spatele fortului, la doi metri sub centrul zidului din spate. Iniţial dorise să-i ajute financiar pe cei dintîi care se stabiliseră aici. Cred că a depozitat-o şi a aşteptat să vadă dacă este avantajos să le împrumute bani. Dar a fost alungat de James Long, care a fost – îşi îngropă bărbia în piept şi îşi coborî

vocea pronunţînd cu un accent franţuzesc exagerat – un hoţ de pămînturi care s-a proclamat guvernator al Texas-ului pentru a conduce banda lui de tîlhari.

Dan rîse.

– Nu e individul care îi numea pe negrii vite?

– Presupun că depinde de punctul tău de vedere. Long a fost, poate, considerat un erou al Texas-ului dar Laffite nu a avut nimic bun de spus despre el. Ţinînd seama de jurnalul său, Long şi cîţiva dintre oamenii lui au făcut o greşeală furînd bunurile lui Laffite. Acesta avea codul lui ciudat de onoare. Cred că ticălosul încerca o plăcere perversă ştiind că tot timpul în care Long şi emisarii lui îl implorau să le dea bani pentru armate şi expediţii, stăteau în Nacogdoches la cîţiva metri deasupra unei comori.

– A fost un ticălos.

– Am o idee mai bună. De ce nu... Mergem la fort înainte de prînz? Tess încercă să se ridice, dar Dan o reţinu.

– Am o idee mai bună. De ce nu... îi şopti la ureche nişte propuneri uşor scandaloase.

Tess rîse şi aproape că se înroşi cînd îi dădu în joacă o palmă.

– Eşti un ticălos mai mare decît Laffite. Am ştiut de cînd te-am întîlnit că se ascunde un tigru sub aspectul tău liniştit.

Părînd mulţumit, Dan arboră un zîmbet copilăresc, înclinat într-o parte.

– Aşadar crezi că sînt un tigru. Brusc, mîrîi şi o aruncă pe spate, ciupindu-i şi adulmecîndu-i gîtul, pînă cînd ea se înecă de rîs, implorîndu-l să se oprească. Tu scoţi la suprafaţă animalul din mine, se încruntă el, continuînd să mimeze muşcăturile dar pe abdomen, acolo unde puloverul se ridicase.

Într-o secundă, pasiunea luă locul jocului, muşcăturile fură înlocuite cu sărutări umede şi calde pe stomacul ei, iar nasturii din faţă ai fustei îi fură descheiaţi.

Tess se animă sub mîngîierile lui. Îşi simţi corpul electrizat de sărutările care o acopereau şi de cuvintele tandre şoptite la ureche. Tînjind să-l aibă înăuntrul ei, uită de comoară şi de visurile care o însoţeau. Dan, parfumul lui, atingerea lui, gustul lui îi umpleau gîndurile.

Îşi îndepărtară hainele şi îşi uniră trupurile, oferind şi primind, iubind şi fiind iubiţi, pînă cînd zăcură tăcuţi şi satisfăcuţi unul în braţele celuilalt.

– Doamne, cît te iubesc, spuse Dan lăsîndu-şi mîna să alunece pe şoldul ei. Tess... Se opri înainte de a lansa întrebarea. Voia să-i ceară să uite de comoară şi să se căsătorească cu el astăzi, acum, înainte de a suferi dezamăgirea finală. Voia să o protejeze şi să-i ofere numai bucuria, rîsul şi împlinirea oricărei dorinţe. Dar ajunsese să o cunoască pe Tess Cameron. Nu ar fi abandonat niciodată încercarea de a găsi comoara. Nu cînd locul se afla la doar cîţiva kilometri depărtare. Nu Tess a lui.

– Da?

– Mi-e foame, spuse el, improvizînd rapid.

– Şi mie.

După ce făcură duş şi se îmbrăcară, plecară în căutarea unui restaurant. După prînz se îndreptară spre campusul universitar şi parcară lîngă vechiul fort.

Mai degrabă mic şi insignifiant printre copacii uriaşi şi clădirile moderne, fortul cu două etaje era construit din cărămidă roşie. Grinzi uriaşe din lemn sprijineau o terasă la etajul doi şi se înălţau spre acoperişul pe care îl susţineau de asemenea. Tess şi Dan se opriră în faţă privind steagurile ce fluturau pe clădire.

Campusul era plin de maşini şi biciclete, studenţi care plecau sau veneau la cursurile de după-amiază sau pur şi simplu se plimbau în grupuri în ziua frumoasă de primăvară.

Un tînăr îşi parcase maşina sub un copac din apropiere şi acum o vopsea ascultînd la radio muzica hard-rock. Vopseaua îi picură pe jos cînd două studente bine făcute, îmbrăcate în pantaloni scurţi alergară pe lîngă el.

Tess şi Dan se priviră şi îşi zîmbiră.

– Ah, primăvara, spuse Dan.

– Ah, hormonii. Tess rîdea în timp ce se îndrepta spre uşa masivă de lemn a fortului.

Era încuiată. Un bilet anunţa orele la care urma să fie deschis a doua zi. Tess ridică din umeri. Nu-i păsa că muzeul nu putea fi vizitat. Doar exteriorul fortului o interesa. Încercînd să pară nonşalanţi, ea şi Dan se plimbară pînă în spate. Văzură aici un şanţ nu foarte adînc, cu cea mai mare lărgime atinsă într-un punct de douăzeci şi doi de metri, care lega fortul de o clădire modernă, învecinată cu o casă verde. Printr-un acord tacit, străbătură lungimea zidului, murmurînd încet ceva.

Cînd ajunseră la colţ, Tess care făcuse nişte

calcule mentale şopti:

– Sînt doisprezece paşi şi jumătate, de la mijloc.

Se aşezară mînă în mînă, cu spatele la zid. Inima lui Tess bătea atît de tare încît sunetul ei în urechi îl acoperi pe cel al radioului de peste drum. Puiul pe care îl mîncase la prînz se revolta în stomacul ei şi ameninţa să se ridice în esofag. Înghiţi din nou şi-i strînse mîna lui Dan.

Făcură un pas înainte într-o sincronizare perfectă. Apoi încă unul.

– E aici, şopti ea, abia reuşind să îşi controleze vocea. E aici sub picioarele noastre. Stăm pe o comoară de aur. Rosti cuvintele cu un mic ţipăt ascuţit.

Dan înghiţi cu greu şi îşi îngustă ochii privind un cuplu aflat la cîţiva metri. Fata stătea rezemată de un ulm în apropierea casei verzi, iar băiatul cu ambele mîini de o parte şi de alta a capului ei se sprijinea de copac. Se priveau în extaz.

– Nu cred că m-au auzit, şopti Tess. Cred că nu ar auzi nici o explozie atomică în clădirea vecină.

Dan zîmbi amuzat.

– Cred că ai dreptate. Luînd-o de mînă, se

îndreptară spre un loc în care nu exista nici un pericol de a fi auziţi. Cum propui să dezgropăm comoara într-un loc atît de populat?

– Simplu, răspunse ea, care îşi pusese aceeaşi problemă. Săpăm noaptea.

Puţin după ora trei dimineaţa camioneta opri pe strada de lîngă fort. Totul era nemişcat. Locul atît de animat dimineaţa şi după-amiaza, era acum pustiu. Felinarele de pe bulevard trimiteau umbre printre copaci. Tess se simţea ciudat, de parcă inima îi stătea gata să explodeze.

– Mă simt ca un membru al unui comando, bombăni Dan, sau un hoţ de pisici.

Tess îşi înăbuşi rîsul în timp ce îl privea. Erau îmbrăcaţi identic, în blugi negri şi în tricouri cu mînecă lungă, pe care ea insistase să le cumpere pentru această ocazie.

– Cred că arăţi drăguţ. Ridică dintr-o sprînceană şi îşi coborî vocea răguşită pentru a adăuga: Foarte sexy.

Zîmbind, el spuse:

– Complimentele îşi vor atinge întotdeauna scopul. Să mergem.

– Aşteaptă. Nu-ţi uita şapca şi mănuşile. Îi aruncă obiectele negre şi scoase un tub de cremă neagră de pantofi din geanta pe care o avea la picioare.

– O să port şapca asta stupidă, spuse el îndesîndu-şi-o pe cap, dar nu o să-mi pictez nici mort faţa cu cremă de pantofi.

Ea ridică din umeri şi îşi duse crema spre faţă.

– Cum vrei.

Cînd Tess era pe punctul de a deschide portiera, o maşină sport se apropie şi cei doi se ghemuiră pe scaune. Rîsete şi strigăte sparseră tăcerea şi o cutie goală de bere căzu cu zgomot şi se rostogoli pe asfalt în timp ce maşina se îndepărta.

– Puşti afurisiţi, mormăi Dan. Ce caută afară bînd bere la ora asta? Nu au cursuri dimineaţă? Ar trebui să fie acasă, în pat.

Tess rîse.

– Nu ai făcut şi tu ceva năzbîtii în colegiu? Nu te-ai plimbat hai-hui pe străzi în nopţile din timpul săptămînii deşi aveai şcoală a doua zi?

– Nu după trei-jumătate dimineaţa.

– Mi-am închipuit.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Friday, eşti adorabil, dar uneori gîndeşti ca un bătrîn. Oftă şi deschise uşa. Haide.

Luară lopeţile şi o lanternă din spate.

– Nu ar trebui să luăm şi detectorul de metale? întrebă Dan.

– De ce? Doar ştiu cu exactitate unde este.

– Cred că ar trebui să verificăm întîi cu detectorul de metale înainte de a începe să săpăm pe proprietatea statului.

– Ia-l, dacă insişti, spuse ea exasperată de atitudinea lui veşnic precaută. Dar eu voi începe să sap. Se îndepărtă printre tufişuri spre zidul din spate al clădirii din piatră.

Dan păruse atît de schimbat în ultima vreme încît uitase de conservatorismul lui. Deşi se purta mai degajat şi mai aventuros – în special în pat, se gîndi ea zîmbind misterios – ar fi trebuit să-şi dea seama că această atitudine adînc înrădăcinată nu a dispărut, pur şi simplu. Se părea că mai avea de lucru cu el.

Cînd se opri la locul ştiut, Dan i se alătură. Deşi spatele fortului era înecat în întuneric, ochii i se obişnuiră destul de mult pentru a putea săpa.

Cînd Dan începu să cerceteze locul cu detectorul, Tess înfipse lopata în pămîntul tare şi împinse cu piciorul.

– Tess, vrei te rog să dai la o parte lopata pînă verific? şopti el.

Ea oftă, se dădu cîţiva paşi înapoi, se sprijini de zidul tare şi aşteptă, muşcîndu-şi limba să nu spună ceva răutăcios.

– Ei, bine? întrebă ea nerăbdătoare după ce el înconjurase de trei ori locul.

– Cred că e ceva aici. Şopti cuvintele parcă nevenindu-i să creadă.

– Ţi-am spus eu.

– Ssss!

Strîngînd din buze, Tess înşfăcă lopata şi o împinse cu piciorul în pămînt. Inima îi bătea atît de tare şi de repede încît o simţea lovindu-i coastele. Mîinile erau asudate sub mănuşile negre de protecţie şi un mic firişor de transpiraţie cobora de la rădăcina părului, pe tîmplă. Se şterse cu mîneca tricoului şi puse piciorul pe lopată.

Săpă, pămîntul aruncat peste umăr căzînd cu bufnituri scurte, în timp ce Dan îl aranja pe al său într-o moviliţă lîngă groapa pe care o săpa. După ce trecură cîteva minute care părură ore, Tess se

opri să- şi şteargă sudoarea de pe frunte.

Metalul lopeţii se izbi de alt metal.

– Cred că am lovit ceva, spuse Dan.

– O, Dan, ţipă ea scăpînd lopata şi îmbrăţişîndu-l. Ai găsit-o.

– Ssss. Lasă-mă să mai dau puţin pămînt la o parte.

Păşind alături, ea îşi ţinu pumnii strînşi şi se rugă. Era acolo. Trebuia să fie. Pentru prima dată Tess îşi permise să recunoască faptul că o îndoială, două se strecuraseră în mintea ei după dezamăgirea de la vechea biserică. Dar au găsit-o. Ritmul bătăilor inimii se triplă. Stomacul i se contractă şi întreg trupul îi tremura cînd Dan se aplecă şi înţepeni lopata în pămînt.

Cînd lopata atinse fundul gropii şi se izbi iarăşi de ceva, Tess îşi duse pumnii la gură să nu ţipe. Respira atît de adînc şi de repede încît se temea să nu moară de hiperventilaţie.

Cu o sută de ani în urmă, membrii familiei Prophet nu reuşiseră să recupereze comoara pentru că, aşa cum reieşea din jurnalul lui Casey, zona fusese prea populată pentru ca ei să se poată furişa şi săpa. În împrejurimi se aflau o pensiune şi un grajd, iar vechea clădire din pia-

tră fusese transformată într-un salon mai degrabă vulgar, frecventat de clienţi grosolani care veneau şi plecau, la orice oră din zi şi din noapte. Casey şi Marsh preferaseră să abandoneze decît să încapă pe mîna unor bandiţi pe jumătate beţi.

Dar acum, ea şi Dan o găsiseră. Ardea de nerăbdare să deschidă cutiile şi să-şi afunde mîinile în aur şi bijuterii.

– Poliţia. Staţi pe loc.

Capitolul 9

Soarele era sus pe cer iar păsărelele cîntau vesele cînd poliţiştii universităţii le dădură drumul. Maxilarele lui Dan erau încleştate şi părea destul de supărat ca să poată tuna şi fulgera. Nu o privi nici măcar o dată după ce se urcară în camionetă.

– Dan...

– Nu spune nici un cuvînt. Nici un cuvînt. Nu acum. Răsuci cheia în contact şi motorul prinse viaţă. Strigînd volanul atît de tare încît degetele i se albiră, se îndepărtă de locul în care se opriseră

în acea dimineaţă. Îşi ţinu privirea aţintită pe drum în timp ce se aflau pe bulevard, apoi întoarse la stînga pe North Street şi se îndreptară spre centru. O dată sau de două ori, Tess începu să spună ceva, dar bărbatul extraordinar agăţat de volan nu părea dornic să poarte o conversaţie. Era la fel de obosită şi de umilită ca şi el, dar pînă cînd el se va linişti puţin îşi va muşca limba şi îşi va ţine gura închisă. Înţelegea ce înseamnă discreţia şi valoarea.

Cînd îi văzu umerii relaxîndu-se şi expresia feţei îndulcindu-se puţin, se hotărî să rişte un comentariu.

– Dan, îmi pare rău că s-au ivit probleme şi încă fără motiv. Dar cum voiai să ştiu că vechiul fort a fost mutat? Am crezut că întotdeauna a fost în campus.

El nu răspunse.

– Presupun că trebuia să văd că este destul de departe de centru. Oraşele rămîn de obicei în acelaşi loc chiar şi după o sută de ani. Reuşi să zîmbească slab. Cel puţin şeful poliţiei avea simţul umorului.

– Şi ai observat asta înainte sau după ce a spus că trebuie să plătesc pagubele?

– Nu, îl înţepă ea obosită de atitudinea lui ostilă, am observat cînd a rîs cu gura pînă la urechi la auzul poveştii despre harta comorii lui Laffite pe care te-ai gîndit să i-o spui. De ce a trebuit să-i pomeneşti de harta mea?

– Adevărul era mai bun decît povestea ta stupidă potrivit căreia am fi fost măturători de stradă.

Ea îşi îndreptă spatele şi-şi ridică foarte mîndră capul.

– Poate că ar fi funcţionat.

El pufni dispreţuitor.

Tess refuză să se lase descurajată de purtarea lui.

– De ce nu cercetăm locul de care ne-a vorbit poliţistul? întrebă ea.

Dan întoarse încet capul şi o privi de parcă ea ar fi sugerat o expediţie în China.

Cu braţele încrucişate, ea se crispă.

– N-ar strica să ne uităm.

El oftă din greu şi scutură din cap, dar cîteva minute mai tîrziu oprea pe o stradă pavată cu cărămizi roşii. Magazinele nu erau încă deschise şi zona era aproape părăsită. Ieşiră din camionetă şi traversară intersecţia să citească placa de bronz din faţa unei clădiri impunătoare.

– Da, aici este, spuse Tess privind în sus construcţia de cărămidă. Mă întreb...

– Nu.

– Nu, ce?

– Nu voi arunca în aer o bancă, Tess. Nici chiar pentru tine.

Ea rîse şi îşi strecură braţul pe sub al lui. Privindu-l cu licărire de spiriduş, strînse din buze.

– Hmm. Nu astă era ideea, dar...

Dan o reduse la tăcere acoperindu-i buzele cu degetul, în timp ce un zîmbet ameninţa să apară.

– Nici să nu te gîndeşti.

Zîmbind, ea spuse:

– Mă întrebam doar dacă s-a găsit ceva cînd terenul a fost vîndut şi fortul dărîmat în 1902. Trebuie să fi excavat zona înainte de a fi construit altceva.

– Nu vom şti niciodată.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi oftă.

– Nu vom şti niciodată şi se pare că ultima noastră şansă de a cumpăra casa mea şi pe Pirate's Pleasure s-a risipit. Lacrimi i se ridicaseră în ochi şi, deşi făcu eforturi să le reţină, una îi alunecă pe obraz.

Dan o îmbrăţişă şi îi şterse lacrima cu degetul.

– Poate că nu.

Inima ei se umplu de noi speranţe.

– Crezi că am putea angaja nişte scufundători să găsească ei comoara sub lac? Sau poate am putea închiria nişte escavatoare să cercetăm din nou locul de lîngă izvoare.

– Nu, iubito, cred că e o cauză pierdută. Hai să mergem să ne odihnim şi să pornim spre Galveston. Vom discuta despre posibilităţile rămase mai tîrziu.

– Mai eşti supărat pe mine?

El zîmbi şi scutură din cap.

– Nu am fost cu adevărat supărat pe tine, scumpo. Mă simţeam frustrat şi jenat.

Se întoarseră în camera de hotel, se spălară şi se prăbuşiră pe pat. Amîndoi erau epuizaţi. Tess se ghemui lîngă Dan, punîndu-şi capul pe umărul lui şi cu mîna acoperindu-i pieptul.

– Nu ai crezut nici o clipă că vom găsi vreo comoară, nu-i aşa? îşi trecea absentă degetele printre firele lui de păr creţ de pe piept, bucurîndu-se de căldura pielii lui fine.

– Nu... şi ar fi trebuit să te conving să nu vii. Nu voiam să fii dezamăgită.

– Nu m-ai fi putut convinge. Eram atît de sigu-

ră că aurul este îngropat pe undeva, aşteptîndu-mă pe mine să-l dezgrop. Am simţit aici, înăuntru. Se bătu cu mîna în piept. E ciudat, pentru că ori de cîte ori simt asemenea lucruri nu mă înşel.

– De data asta te-ai înşelat.

Ea căscă.

– Presupun că da. Regreţi că te-am tîrît în această aventură nebună?

El rîse şi îşi lipi obrazul de fruntea ei.

– Îmi imaginez, Tess Cameron, că viaţa cu tine va fi o serie întreagă de aventuri.

– Îmi imaginez şi eu, şopti ea şi pleoapele i se închiseră.

Tess se trezi treptat, căscînd şi întinzîndu-se. Îi trebuiră cîteva momente să se dumirească unde se afla. Cînd văzu broderia familiară pe peretele opus patului, îşi dădu seama că e în dormitorul ei din Galveston. Mătuşa Olivia îi spusese că broderia aparţinuse mamei lui Tess, Anna, şi îi fusese oferită cînd împlinise zece ani de către străbunica ei, Casey Prophet.

Poate că vei lua calea curcubeului în căutarea vaselor cu aur, dar adevărata comoară a familiei este temelia casei noastre, era scris pe broderie.

Tess aruncă păturile şi se ridică bombănind.

– E uşor de zis pentru tine, bunico, deoarece tu ai avut o casă. O sută de ani de progres au spulberat şansa mea de a găsi vasul cu aur.

În baie, dădu drumul la duş şi se dezbrăcă de cămaşa de noapte. Somnul îi fusese odihnitor. Deşi încercase să pară resemnată, în special în faţa lui Dan, faptul că nu găsise comoara îi lăsase un gust teribil de amar. De atîta timp visurile i se învîrtiseră în jurul casei ei. Nu, nu mai era casa ei. Era o casă. Plătise un avans pe şaizeci de zile şi peste două săptămîni termenul expira iar ea nu avea bani să o cumpere. Poate ea şi Dan ar putea găsi alta la un preţ mai mic, pe care să o refacă. Dar nu va fi acelaşi lucru. Acea casă le era destinată lor, familiei lor. Ştia acest lucru.

După duş, căută în şifonier ceva care să o binedispună, dar nici chiar salopeta portocalie şi cămaşa înflorată, hainele ei preferate, nu o ajutară. Întîrzie cu machiajul cît putu de mult, căci detesta să meargă jos cu veşti proaste. Ajunse-

seră acasă noaptea tîrziu cînd toţi dormeau. Acum sosise clipa cînd trebuia să le spună mătuşii Olivia şi mătuşii Martha că nu vor cumpăra nici cal, nici casă. Nu exista nici o comoară. La naiba! După ce în sfîrşit se încălţase şi nu mai avea cum să tragă de timp îşi compuse un zîmbet strălucitor şi coborî. Dan şi tot echipajul erau adunaţi în jurul mesei, luînd micul dejun. Cînd le văzu expresiile feţelor îşi dădu seama că Dan le spusese deja că excursia lor fusese un dezastru. Îi era recunoscătoare că luase această povară de pe umerii ei.

– Bună dimineaţa, salută ea grupul, intrînd în cameră rîzînd. Dan v-a spus, presupun, că neînfricaţii cavaleri s-au întors fără sabia cea sfîntă. Deşi nu am găsit nimic, am avut parte de o mare aventură. A fost fantastică, nu-i aşa, Dan? Le-ai povestit despre necazurile cu legea?

Dan îşi simţi inima îndurerată cînd se uită în sus şi o văzu pe Tess. Deşi nimeni nu ar fi ghicit, văzîndu-i zîmbetul larg şi pasul voios, ştia că suferea. Şi ar fi făcut orice să-i aline această suferinţă. Tess era atît de obişnuită să ofere celorlalţi şi oamenii atît de obişnuiţi să ia de la ea, încît îşi închipuia că nimănui nu-i trecuse prin cap că ar

avea dorinţe personale. Era mai puternică şi mai curajoasă decît orice altă femeie pe care o cunoscuse, dar avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea uneori. Avea nevoie de el.

Dan se ridică şi îi zîmbi, sperînd că îi va citi dragostea şi îngrijorarea pe faţă.

– Am păstrat acest episod pentru tine. O ajută să se aşeze.

Ivan se ridică.

– Voi face cea mai bună pîine prăjită pentru tine. Să nu începi să povesteşti pînă nu mă întorc.

Ieşi din cameră.

Tess le privi pe cele două femei vîrstnice.

– Îmi pare rău, mătuşă Olivia, mătuşă Martha. Se pare că planurile voastre pentru Pirate's Pleasure s-au dus pe apa sîmbetei.

– Au dispărut la fel de uşor cum au apărut. Nu-ţi face probleme.

Martha se întinse spre Tess şi o bătu uşor pe mînă.

– Ah, Tess, ce ar fi făcut oricum două bătrîne cu un cal de curse? Dacă vrei să ştii, caii sînt creaturi urît mirositoare şi fac multă mizerie. Nu-i aşa, Olivia?

Olivia aprobă.

– Grămezi şi grămezi de mizerie urît mirositoare.

Dintele lui Hook străluci cînd un zîmbet îi trecu pe faţă. Îi turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o întinse.

– Vreau să aud despre problema voastră cu poliţia.

– Nu înainte să mă întorc, ţipă Ivan din bucătărie.

Pînă luă sfîrşit micul dejun, Tess şi Dan îi făcură pe toţi să rîdă de versiunea înflorată a aventurii lor. Fiecare încerca să îl completeze pe celălalt în timp ce relatau desfăşurarea căutărilor.

– Poliţia! Staţi pe loc, bubui Ivan, apoi lovi cu palma în masă în timp ce se cutremura de rîs. Aş vrea să vă fi văzut feţele.

– Danny, Martha se aplecă îngrijorată spre nepotul ei, asta înseamnă că vei avea cazier?

El rîse.

– Cred că pot încă trece drept un cetăţean onorabil, bunico. O privi pe Tess care părea să nu mai reziste mult cu acea mască a bunei dispoziţii pe faţă. Tess, spuse el ridicîndu-se, săptămîna viitoare este ziua surorii mele, Kathy. Mă gîndeam să merg la cumpărături pe Strand dar

am nevoie de ajutor pentru a: alege un cadou potrivit. Vrei să mă însoţeşti?

– Danny, mi-ar plăcea... sări Martha, dar se opri brusc. O privi pe Olivia, după care strînse din buze.

Dintele lui Hook luci, iar Ivan deveni brusc interesat de propriile unghii.

– Da, Buni?

Martha o privi semeţ pe Olivia.

– Voiam să spun că mi-ar plăcea ca tu şi Tess să cumpăraţi ceva să-i trimit şi eu lui Kathy.

– Să mergem, răspunse Tess. Am dispoziţia necesară cumpărăturilor.

Sări în sus, făcu, la revedere cu mîna şi se grăbi spre uşă cu Dan pe urmele ei, înainte să poată rosti cineva un cuvînt. Era fericită să scape pentru un timp. Dezamăgirea ei va dispărea cu timpul şi într-o zi va fi în stare să privească înapoi şi să se amuze cu adevărat de întîmplările prin care trecuseră. Dar acum rănile erau prea proaspete pentru a putea turna sare pe ele povestind şi forţîndu-se să rîdă cînd nu avea nici un chef să o facă. Nu voia să se mai gîndească tot restul zilei la comori ascunse.

Ajunseră pe Strand şi-l parcă pe Buttercup.

– Ce fel de lucruri îi plac lui Kathy?

– Ce-i place oricărei femei? Haine şi bijuterii. Dar se plînge întotdeauna că tot ce-i cumpăr eu e prea conservator.

Tess zîmbi.

– Eu nu am mai fost acuzată niciodată de aşa ceva.

Dan rîse.

– De ce nu mă surprinde? Scoase o fotografie a lui Kathy din portofel şi i-o înmînă lui Tess. Toate măsurile sînt pe spate.

Ea studie fotografia blondei frumoase, care era o versiune mai feminină a trăsăturilor lui Dan, apoi o întoarse şi privi datele.

– Ştiu exact ce să-i cumperi. E în magazinul de pe colţ. Ieşiră din maşină şi merseră spre magazinul *Morgan*. Odată intraţi, Tess îl salută pe proprietarul boutique-ului şi se îndreptă spre raionul mătăsurilor. Căutînd printre haine ceva cu măsurile potrivite, scoase un sacou galben de mătase ale cărui mîneci aveau imprimeuri cu flori de lotus, apoi bluză, pantaloni şi fustă care să se asorteze.

– E perfect pentru Kathy, zise ea. Ţinînd cont de tenul şi culoarea părului, pot spune că îi va sta

fantastic. Aş vrea să-mi cumpăr şi eu toaletele acestea, dar culoarea mă face să arăt de parcă abia mi-am revenit după o febră de lungă durată. Duse hainele vînzătorului. Împachetează-le, Pat. Sînt un cadou pentru o zi de naştere.

Îl luă pe Dan de mînă şi îl conduse să vadă nişte seturi neobişnuite de bijuterii. Aruncînd o privire la ceea ce se găsea pe masă, ridică o pereche de cercei ce arătau ca nişte ouă prăjite şi îi ţinu lîngă urechi.

– Ce crezi?

Expresia aşternută pe chipul lui Dan era una de durere.

Ea rîse.

– Verificam, doar. Destul de urîţi, ha? Alese în cele din urmă, un colier de aur cu un medalion ciudat în formă de stea şi cercei asortaţi. Pentru Kathy din partea bunicii tale. Ridică o pereche de cercei avînd forma unor felii de pepene şi îi puse la ureche, după care se întoarse spre Dan zîmbind. Pentru mine din partea mea. Îţi plac?

El zîmbi.

– Îmi plac. Sînt ciudaţi, dar arată perfect pe tine. Îi şopti la ureche: Destul de buni ca să-i mănînci.

Două ore mai tîrziu părăsiră magazinul cu braţele pline de cutii. Pe lîngă cadourile pentru Kathy, Dan insistase ca ea să probeze mai multe haine care îi atrăseseră privirea. Rîsese de cîteva, fluierase admirativ la altele şi le cumpărase aproape pe toate. Nu s-a plîns nici măcar o dată că au petrecut prea mult timp acolo.

După ce lăsă cutiile în Buttercup, Tess zîmbi şi îl sărută pe Dan pe obraz.

– Nimic nu îmi ridică moralul mai mult ca nişte cumpărături de acest fel. Eşti un tip de treabă, Friday. Şi pentru acest lucru am să te duc într-un loc ce îţi va plăcea. Haide. Îl trase de mînă şi se îndreptă de josul străzii cu paşi legănaţi.

– Unde mergem?

Ea îl împinse într-un magazin cu suveniruri.

– Vei vedea. Dar mai întîi trebuie să ne îmbrăcăm corespunzător.

După multe bombăneli, chicoteli şi rîsete, părăsiră magazinul cu nişte baticuri ţipătoare de piraţi pe cap şi săbii de plastic prinse la mijloc. Ciudat, dar nimeni nu se uită de două ori la ei.

Tess îl lovi triumfător sub coaste.

– Ţi-am spus eu, îi zise. Ăsta e Galveston. Toţi sînt puţin nebuni. E permis...

Ţinîndu-se de mînă merseră pe Water Street, apoi spre un şir de depozite pe chei.

– Vizităm un depozit?

Ea rîse.

– Ai răbdare. Îl împinse în clădirea slab luminată şi făcu semn cu mîna unui bătrîn ce stătea la o masă citind un ziar. Bună, Gus. Mergem să aruncăm o privire pe *Proud Beauty.* Cum merge treaba?

Bătrînul îşi duse mîna la şapca de marinar.

– Bine. Foarte bine. Domnul Marshall a comandat velele de undeva din Maine. Mai sînt doar cîteva săptămîni pînă cînd o pregătim s-o scoatem în larg.

Prin spatele depozitului ieşiră pe chei şi Tess făcu un semn larg cu mîna arătînd vasul ancorat acolo. Era perfect restaurat, iar catargele lui înalte îşi aşteptau velele.

– Fă cunoştinţă cu *Proud Beauty.*

Cu mîinile în şolduri, Dan privi vasul de la vîrful catargului principal pînă la carcasa din lemn proaspăt vopsită şi de la proră pînă la pupă.

– E o frumuseţe. Cine e proprietarul?

– Un prieten din Houston al doctorului Ed. De trei ani lucrează la restaurare. Deşi îşi poate

permite foarte bine să plătească pe cineva care să facă acest lucru, îi place să ajute chiar el. Vino, îi spuse ea descălţîndu-se.

– Eşti sigură că proprietarul nu se va supăra?

– Foarte sigură. Noi îl lăsăm să folosească depozitul şi locul acesta pe chei fără să-i cerem ceva în schimb. Îşi suflecă pantalonii portocalii ai salopetei.

– Noi? îşi suflecă şi el pantalonii imitînd-o pe Tess.

– Mătuşa Olivia şi eu. Zîmbi. Este un alt loc lăsat prin testamentul lui Violet de către Laffite. Alergînd spre pasarelă îi strigă peste umăr: Primul care ajunge pe punte este cel mai tare.

Zîmbind, el alergă după ea. Tess îl conduse prin cală, prin bucătărie şi cabinele ofiţerilor şi ale restului echipajului. Dan o sărută în faţa cabinei căpitanului, dar Tess rîse şi se întoarse.

– Încetează, sau vei muri. Nici un bărbat nu o sărută pe regina piraţilor.

După ce urcă o scară, se repezi şi prinse cîrma cu ambele mîini. Cu picioarele depărtate, închise ochii şi ascultă ţipetele pescăruşilor de deasupra şi zgomotul apei ce se izbea de vas. O briză de vînt îi mîngîie obrajii cu aerul umed al

mării şi aduse miresmele oceanului şi ale lemnului ud. Îşi ţinu capul în bătaia vîntului şi îşi imagină pînzele fluturînd deasupra, în timp ce vasul se clătina uşor sub picioarele ei goale. Ce minunat trebuie să fi fost să navighezi pe mări în zilele lui Laffite. Braţele lui Dan îi înconjurară mijlocul.

– Te-am prins, frumoasa mea, îi mîrîi el la ureche.

Rîzînd, ea se smulse din îmbrăţişare. După ce făcu doi paşi se răsuci, îşi scoase sabia şi strigă:

– Înapoi, înapoi, cîine de mare ticălos! Înapoi sau vei muri.

Pentru o clipă, foşnetul penelor roşii de pe capul lui fu singura mişcare. Apoi ochii lui se îngustară, buzele schiţară un zîmbet lasciv şi îşi duse mîna la sabie.

– Renunţă, vulpea mea însetată de sînge, mîrîi el cu o voce groasă. Eşti a mea.

Ea îşi ridică mîndră capul şi exclamă dramatic:

– Nu, niciodată.

Rîzînd mişeleşte, teatral, el o înhăţă aruncînd-o pe umăr de parcă ar fi fost un sac cu boabe de cafea.

– Mai vedem noi.

Pălăria ei căzu şi se rostogoli pe punte în timp ce el se îndrepta cu paşi mari spre cabine.

– Pălăria mea, strigă.

Pălăria ei căzu şi se rostogoli pe punte în timp ce el se îndrepta cu paşi mari spre cabine.

– Pălăria mea, strigă.

– Îţi voi cumpăra o mie de pălării după ce voi termina cu tine.

Ea rîse şi îl bătu cu pumnii în spate.

– Dă-mi drumul, criminal sîngeros.

El o plesni peste fund.

– Taci, fătuco, şi acceptă-ţi soarta.

O purtă pe scările înguste pînă în cabina căpitanului şi îi dădu drumul pe pat. Îl privi cu ochii măriţi.

– Cu siguranţă nu ai ataca o fecioară inocentă.

Sprînceana lui se ridică ofensată şi o privi din cap pînă-n picioare.

– Bineînţeles că nu.

Ea oftă uşurată.

– Oh, ce bine! Încercă să se ridice.

Rîzînd, el o făcu prizoniera braţelor lui şi căzu alături de ea pe pat.

– Dar am de gînd să te atac pe tine. Ochii de

un albastru-cenuşiu cald, aceeaşi nuanţă cu a cămăşii pe care o purta, îi scrutară faţa. Îi aranjă cu mîna părul aflat în dezordine. Te superi?

– Fă-ţi datoria, amice. Îi luă pălăria şi o aruncă într-o parte.

El îşi coborî buzele pe ale ei şi le gustă, le tachină şi le chinui cu vîrful limbii pînă cînd ea îi înconjură gîtul cu braţele trăgîndu-l într-un sărut răvăşitor.

– O, Doamne, şopti Dan, bîjbîind după închizătorile salopetei ei. Femeie, mă pui pe jăratec.

Încet, îi coborî salopeta pe şolduri, de-a lungul picioarelor pînă la glezne, ochii lui bucurîndu-se de ce vedeau. După ce ea îşi eliberă picioarele, cu un rîs strengăresc care o făcu să se înfioare, el aruncă salopeta portocalie pe spate.

Mîinile lui alunecară de-a lungul picioarelor, pe curba şoldurilor, pînă sub bluza înflorată pentru a-i cuprinde sînii.

Printre sărutări ei reuşiră să se dezbrace unul pe altul şi să arunce hainele pînă cînd se găsiră goi pe patul căpitanului.

Limba lui Dan efectua mişcări circulare în jurul buricului ei, apoi pătrunse în acel mic orificiu. Ea gemu şi îşi trecu degetele prin părul lui des cînd

el depuse un şir de sărutări pe abdomenul ei, din ce în ce mai sus, pînă sub sîni. Îi sărută una dintre acele cupe cu infinită tandreţe, apoi buzele lui se închiseră în jurul sfîrcului tare. Ea ţipă uşor cînd el linse şi supse vîrfuil sensibil în timp ce mîna îi aluneca între coapse.

Mişcările ei deveniră frenetice sub gura şi degetele lui care făceau lucruri incredibile corpului ei. Se întinse spre el, dar el se îndepărtă.

– Nu încă, frumoasa mea. Nu am făcut tot ce voiam să fac.

– Dannn, ţipă ea cînd gura lui coborî mai jos.

Cînd el îngenunche între picioarele ei, ea era un pachet de senzaţii nebănuite, tînjind după eliberare. Îi ridică genunchii cu braţele şi zîmbi, cu nările fremătînde, dorinţa lui fiind la fel de evidentă şi de mare ca şi a ei.

– Mă vrei, regina mea atrăgătoare?

Ea aprobă scîncind.

– Atunci mă ai.

O ridică şi se afundă adînc. Se retrase şi pătrunse din nou. Un uragan al dorinţei se învîrtea deasupra ei atrăgînd-o în furtuna lui. Împingîndu-se înainte, ea îl răsuci pe spate şi se aşeză pe el. Braţele lui se întinseră să-i prindă mijlocul.

Ea zîmbi cînd îl auzi gemînd în extaz. Îşi roti şoldurile şi geamătul lui crescu. Continuă să-şi rotească şoldurile din ce în ce mai repede, pînă cînd uraganul crescu în intensitate şi veni asupra lor cu o furie ce smulse eliberarea din trupurile lor.

Tess căzu pe pieptul lui şi el o îmbrăţişă strîns.

– Tess, Tess a mea! Cum am putut să trăiesc fără tine?

Stătură întinşi pînă cînd respiraţia le reveni la normal, iar bătăile inimilor se domoliră.

– Te iubesc, Dan. Te iubesc atît de mult.

El îşi lipi bărbia de capul ei.

– Şi eu te iubesc, Tess, vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Bineînţeles, spuse ea, aşezîndu-se mai bine în braţele lui. Întotdeauna am vrut.

Simţi rîsul lui adînc în obraz şi mîna aşezată pe piept.

– Aşa pur şi simplu? Iubito, nu încetezi nici o clipă să mă uimeşti.

Ea zîmbi. Viaţa cu Dan va fi minunată. Deşi nu puteau avea casă pe care ea şi-o dorise pentru familia lor, vor găsi o alta pe care să o restaureze. Va fi atît de frumoasă încît toţi din Galveston vor

şti curînd ce arhitect restaurator bun este Dan. Clienţii se vor năpusti cu oferte pentru el. Visul lui va deveni realitate, iar ea, ei bine, gîndul că îl are pe el, că e fericit şi sănătos şi că o iubeşte valora mai mult decît orice casă din lume.

Mica legănare a vasului era liniştitoare şi închiseră ochii.

– Hei, voi de acolo. La auzul strigătului, ochii lor se deschiseră. Auzeau paşi pe puntea de deasupra.

– O, Doamne! E Gus. Tess sări speriată şi începură să-şi caute înnebuniţi hainele. Dan îşi trase pantalonii pe el şi cămaşa, în timp ce ea încerca fără să reuşească să-şi prindă bretelele. Fă ceva, îi sugeră ea.

– Hei, strigă Dan în timp ce-şi trecea cămaşa peste cap.

– A sosit cineva cu nişte garnituri pentru bucătărie, se auzi vocea de deasupra.

– Trage de timp, şopti ea.

Dan zîmbi şi urcă scările în timp ce ea îşi luă bluza şi salopeta. Grăbindu-se cît putea de repede, se îmbrăcă şi după ce îşi pieptănă părul cu degetele, îşi puse pălăria cu pene roşii pe cap. Îndreptă rapid pătura de pe pat, ridică sabia lui

Dan, respiră adînc şi urcă pe punte.

Îşi luară la revedere de la Gus care zîmbea tot timpul şi coborîră pe pasarelă îndreptîndu-se spre depozit.

– Nu mi-am găsit slipul, spuse Tess cu jumătate de gură.

– Este în buzunarul meu.

– Cum a ajuns acolo?

– Era încurcat cu cămaşa mea.

Ea îşi roti ochii.

– Simt că mor de ruşine.

– De ce? Nu cred că Gus a bănuit ceva.

– Nu? Ea pufni. Ţi-ai îmbrăcat cămaşa pe dos.

Merseră cu trăsura lui Amos pînă la maşină şi se opriră într-un loc retras să aducă cîteva retuşuri înfăţişării lor. Luară masa de prînz într-o maşină de modă veche la muzeul de maşini şi petrecură restul după-amiezei plimbîndu-se desculţi pe plajă.

Se ţineau de mînă şi rîdeau din orice. Îşi umpleau buzunarele cu scoici şi priveau copiii construind castele de nisip. Au mîncat căpşuni în timp ce se uitau la doi tineri ridicînd în aer zmee uriaşe cu manevre complicate. Razele soarelui şi dragostea pe care şi-o purtau unul altuia îi

desfătau. Cînd aerul începu să se răcorească, se întoarseră şi merseră spre maşină.

– Te simţi mai bine acum cînd îţi aminteşti de comoară? întrebă Dan în timp ce îi scutura nisipul de pe picioare înainte de a intra în Buttercup.

Ea ridică din umeri.

– Cred că da. Nu m-am mai gîndit la ea. Cînd închise uşa maşinii, avu viziunea dulce-amăruie a casei ei. Faci ceva pentru mine?

– Orice. El zîmbi şi îi mîngîie obrazul cu mîna.

– Vii cu mine să-mi iau rămas-bun de la casă?

Dan deschise gura să spună ceva dar se opri.

– Bineînţeles.

Pierduţi în gînduri şi planuri, ajunseră în faţa micului palat ciudat cu zidurile stînd parcă gata să se prăbuşească, aşezat în mijlocul viţei de vie căţărătoare şi al arbuştilor sălbatici. Tess ieşi din maşină, se sprijini de gardul de fier. Privi torţa sculptată de pe turnuleţ şi cele nouă statui de-a lungul acoperişului. Totul părea atît de părăsit încît îi venea să plîngă.

Şi chiar începu să plîngă, deoarece Dan o cuprinse în braţe şi îi spuse:

– O, iubito, nu plînge. Dacă vrei casa atît de mult o s-o cumpăr. Probabil nu va fi practic ţinînd

cont că noi vom locui în Pittsburgh, dar ce contează. Putem veni aici din cînd în cînd la sfîrşit de săptămînă şi apoi cîteva zile în timpul verii.

O durere ascuţită îi sfredeli inima. Gura i se uscă şi şocul îi tăie răsuflarea. Panica îi strînse stomacul. Cu ochii mari şi sălbatici, se smulse din îmbrăţişare şi-l privi. Cu siguranţă că a înţeles ea greşit.

– Despre ce vorbeşti?

– Îţi voi cumpăra casa ca dar de nuntă. Zîmbi. Îmi permiţi?

– Lasă casa. Degetele ei se înfipseră în braţele lui şi îi scrută faţa. Ce ai spus despre Pittsburgh?

Zîmbetul lui dispăru.

– Scumpa mea, ştiu că nu-ţi plac oraşele mari, spuse cu o voce blîndă, dar acolo e slujba mea.

– Slujba ta?

– *Friday Elevators,* îţi aminteşti?

– *Friday Elevators?* Vocea îi era un ţipăt ascuţit. Nu te poţi întoarce acolo. Urăşti slujba asta. Aproape că te-a ucis.

– Iubito, acum mă simt bine şi firma e responsabilitatea mea. Nu pot să las pe umerii lui Kathy o povară ce e de fapt a mea.

– Vei rămîne aici în Galveston şi vei fi arhitect. Aşa cum ai visat întotdeauna. Rosti cuvintele şi îl scutură de parcă ar fi vrut să-l convingă cu puterea voinţei ei.

El o trase la piept.

– Iubito, aş fi vrut să pot face asta, dar nu a fost decît o fantezie trecătoare. Adevărul este că sînt capul familiei şi locul meu e în fruntea companiei. Mulţi oameni depind de mine.

– Nu, ţipă ea. Nu te las să redevii ceea ce ai fost. Nu te las să te sinucizi. Ai fost fericit aici.

– Tess, te rog, încearcă să înţelegi. Trebuie să mă întorc curînd în Pittsburgh . A fost o vacanţă minunată, dar am stat departe de afaceri mai mult decît am intenţionat vreodată. Nu pot să-i pretind lui Kathy să facă totul în locul meu. Nu va rezista. Hai să ne căsătorim chiar acum şi poţi veni cu mine. Îi ridică bărbia şi îi zîmbi. Te poţi asigura că nu mănînc cartofi prăjiţi şi că îmi iau medicamentele.

– Idiot încăpăţînat! Îl bătu cu pumnii în piept în timp ce lacrimile îi brăzdau faţa. Nu merg cu tine. Nu mă mut în Pittsburgh.

El îi prinse mîinile.

– Tess, fii rezonabilă. Trebuie să mă întorc.

Regretul mai adînc şi mai dureros ca orice durere pe care o simţise vreodată, îi cuprinse inima ca o furtună întunecată, iar norii ei îi pictară sufletul în negru.

– Nu te voi ajuta să te sinucizi. Dacă pleci, Daniel Friday, vei pleca singur.

Capitolul 10

Camera era întunecată. Se potrivea cu dispoziţia lui. Dan stătea într-un fotoliu în apartamentul lui elegant din districtul Pittsburgh's Mount Washington. Privea pe fereastră luminile oraşului de dedesubt, strălucirea stadionului *Three Rivers* şi copacii aflaţi în umbra parcului în care se întîlneau izvoare sclipitoare. Trăise toată viaţa aici şi priveliştea ar fi trebuit să îl facă să se simtă acasă. Dar, ciudat, se simţea un străin în împrejurimile familiare. Şi niciodată nu fusese atît de singur ca acum.

Trei zile rămăsese în Galveston, implorînd şi promiţîndu-i lui Tess şi luna de pe cer, numai să-l însoţească în Pittsburgh. Cu ea alături, chiar şi conducerea companiei ar fi fost suportabilă. Dar ea rămăsese neclintită.

Exasperat, plecase. Va aştepta cîteva zile, apoi îi va telefona. Poate că în acest timp se va gîndi mai bine şi va reveni asupra deciziei. Se iubeau şi ar fi trebuit să-şi poată rezolva problemele. Şi el era hotărît să facă acest lucru.

A doua zi dimineaţă se va prezenta la biroul lui din uzina de pe Monongahela River şi va prelua conducerea de la Kathy. Stomacul începea din nou să-l ardă la acest gînd.

Luă o înghiţitură din cocktail-ul trimis de Ivan. Ar trebui să-şi pregătească ceva pentru cină. Ivan îi trimisese şi un meniu amănunţit, iar Buni o sunase înainte pe Kathy să se asigure că a umplut frigiderul şi cămara. Dar nu îi era foame. Doar Tess îi umplea gîndurile.

Doamne, ce dor îi era de ea!

– Nu, Dan, nu m-am răzgîndit. Îmi pare rău. Tess strînse cu putere receptorul şi închise ochii să îşi oprească lacrimile. Îmi pare rău, şopti. Nu pot. Nu o voi face. Înainte ca vocea să i se spargă, puse receptorul uşor în furcă şi căzu pe pat.

Era a doua oară cînd îi telefona de cînd plecase, cu o săptămînă în urmă. Şapte zile. Şapte zile de suferinţă. De mai multe ori fusese tentată să-şi sfideze buna judecată şi să zboare la Pittsburgh. O dată mersese atît de departe încît îşi scosese chiar valiza din dulap, dar o pusese înapoi printr-un efort de voinţă.

Dacă ar ceda, ar fi un timp fericită cu Dan, dar ar detesta să fie prinsă în acea cursă de şoareci din nou. Dacă ar pleca, mai devreme sau mai tîrziu, Dan ar reveni la vechile lui obiceiuri. Îşi putea închipui ce se va întîmpla. Se va ivi cîte o urgenţă, la început mai rar, apoi din ce în ce mai des, va începe să lucreze peste program şi înainte de a-şi da seama, munca va deveni un drog, iar ulcerul îi va reveni. Relaţia lor va deveni din ce în ce mai încordată pînă cînd dragostea se va transforma într-un resentiment şi nu va mai rămîne nimic. Nu ştia ce va însemna pentru el revenirea la acea viaţă. Avea cumva vreo dorinţă

inconştientă de a muri?

O parte din ea credea că Dan o iubea destul de mult ca să uite compania aceea afurisită de lifturi. Cît mai curînd el va descoperi că nu era indispensabil unei afaceri stupide pe care o dispreţuia şi că familia lui va fi mai fericită dacă şi-ar urma propriul vis. Dar era o pesoană integră pînă în măduva oaselor. Oftă. Forţa de caracter care îl făcea să fie atît de încăpăţînat era unul din multele lucruri care o atrăseseră la el. Dacă ar fi altfel, nu ar mai fi acelaşi bărbat de care s-a îndrăgostit.

Fir-ar să fie! Înhăţă o pernă şi o aruncă în cealaltă parte a camerei. Lovi broderia care pendulă un timp. Cuvintele păreau să rîdă batjocoritor de ea. Părea că soarta conspira împotriva ei şi se bucură de acest lucru.

– Dar nu am obţinut casa mea, bunică Prophet, strigă ea broderiei zeflemitoare. Comoara e pierdută, iar bărbatul pe care îl iubesc e hotărît să devină un martir.

Se băgă în pat, ghemuită ca un copil nenăscut şi îşi trase pătura peste cap. Putea foarte bine să admită că ea şi Dan o terminaseră. Fiecare luase o hotărîre şi nici unul nu avea să se răzgîndească. Era un punct mort. Şi se simţea tristă şi furioasă

şi nefericită, nefericită, nefericită.

Dacă nu înceta să se complacă în această nefericire, dacă nu uita viaţa pe care ar fi putut să o aibă cu Dan şi nu continua să o trăiască pe cea pe care o avea, urma să înnebunească. Avea prieteni, familie şi îndeletniciri care să-i ocupe timpul şi energia. Trecuse şi prin situaţii mai grele, deşi acum nu-şi putea aminti nici una.

Poate, hotărî ea ridicîndu-se să ia perna, se va gîndi serios să angajeze o echipă de cercetători să caute comoara în lacul Livingston. Sau poate implicarea într-un nou proiect o va împiedica să se mai gîndească la Dan. Mai erau cîteva zile pînă cînd expira termenul de cumpărare a casei. Poate că mai putea încă salva o rămăşiţă a visului ei. Poate.

Ridică jurnalul lui Casey şi teancul de hîrtii pe care funcţionara din Livingston le copiase pentru ei. Se uită la foile ce conţineau diferite informaţii referitoare la evenimente petrecute cu mult timp în urmă şi le aşeză pe măsuţa de noapte, amînînd momentul în care le va analiza cu atenţie.

Răsucindu-se şi întorcîndu-se, îşi umflă perna de zeci de ori înainte de a cădea într-un somn agitat.

Visa curcubee şi vase cu aur urmărind-o. Încerca să le evite, alergînd şi ascunzîndu-se, dar de fiecare dată o ajungeau şi o obligau să alerge din nou pînă cînd ajunsese în pivniţă. Curcubee ca nişte funde uriaşe de celofan o înconjurară, încercînd să se fixeze de capul ei, în timp ce vasele îşi răsturnară aurul peste ea. Acoperindu-şi capul cu mîinile, ea alergă în cerc, afundîndu-se mai mult în pămînt, încercînd să scape. Cînd nu se mai putu mişca, pămîntul ajungîndu-i pînă la genunchi, căzu într-un lift care o duse pe puntea unui galion spaniol, acoperită cu aur şi bijuterii care îi răneau picioarele goale.

La cîrma vasului stătea o femeie care semăna cu străbunica ei, Casey Prophet, aşa cum arăta ea în portretul din hol. O pălărie de pirat împodobită cu pene roşii îi acoperea părul fluturînd iar rochia lungă i se unduia în spate ca o velă de culorile curcubeului. Bijuteriile de la gît sclipiră cînd îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– *Biblia!* strigă ea acoperind vuietul vîntului şi al mării. Aminteşte-ţi versetele *Bibliei.*

Cu inima bătîndu-i puternic, ochii lui Tess se deschiseră şi se ridică în şezut. Uşurată să descopere că visase, se întinse din nou şi respiră

adînc, aşteptînd ca bătăile inimii să se domolească.

Amintindu-şi întîmplările bizare ce păruseră atît de reale, scuturã din cap. Ce ciudat!

Deşi zilele ei erau pline, ajutînd-o pe Becky la *Mermaid* dimineaţa şi ţinîndu-i locul lui Nancy la *Sea Song* după-amiaza, visul continua să o supere. Pătrundea în mintea ei în cele mai ciudate momente.

După cina din acea seară, Tess le vizită pe cele două femei vîrstnice ce jucau cărţi în camera de zi de la etajul doi.

– Mătuşă Olivia, întrebă ea aşezîndu-se pe braţul scaunului mătuşii ei, îţi aminteşti multe despre bunica Casey?

– O, da. După ce a murit tata, ne-am mutat din nou aici cu ea şi bunicul Marsh. Octavia şi cu mine aveam doar şase ani şi practic ea ne-a crescut. Era extraordinară.

– Şi eu mi-o amintesc, spuse Martha punînd jos cărţile. Întotdeauna mi-a plăcut să le vizitez pe

Olivia şi Octavia pentru că mă distram de minune cu bunica lor. Avea o maşinuţă galbenă pe care o umplea cu noi copiii şi ne învîrteam prin oraş cîntînd cît ne ţinea gura. Ce s-a întîmplat cu acea maşină, Olivia?

– Din cîte îmi amintesc a căzut de pe dig într-un Ajun al Anului Nou. Ea a reuşit să sară înainte de a cădea în apă. A spus că frînele se defectaseră, dar bunicul a fost nebun de furie. Spunea că zilele acelea ea urma să moară într-una din escapadele ei. Rîse. Bunica a trăit pînă la nouăzeci şi trei de ani.

– Obişnuia să dea petreceri atît de frumoase. Şi cît de mult îi plăceau căutările de comori. Îmi amintesc că o dată, tu şi Octavia aveaţi cred... şaisprezece ani, ne-a pus să alergăm pe toată insula în căutare de dovezi. Lui Wade Dorset i-au ars pantalonii cînd a ieşit pe hornul unui hotel.

Înainte ca ele să se lase năpădite de amintiri, Tess o întrebă pe mătuşa ei:

– Îţi aminteşti ceva despre versetele biblice ale bunicii Casey?

– Cum să nu? Olivia îşi puse mîna pe piept şi îşi roti ochii. Erau douăzeci şi şapte. Întîi mama, apoi eu şi Octavia a trebuit să le învăţăm. Şi a

trebuit să promitem solemn că îi vom învăţa şi pe copiii noştri. Îmi amintesc că bunica a învăţat-o şi pe mama ta cînd avea zece ani. Cel puţin o dată pe an, pînă cînd a murit, ne chema pe fiecare şi ne punea să le recităm. Dacă ne plîngeam, se încrunta la noi, mîngîia *Biblia* şi spunea: „Secretul binecuvîntării acestei familii stă în această carte. Să nu uitaţi niciodată acest lucru". Cred că motivul pentru care am stat atît de mult departe de casă după ce am absolvit colegiul a fost să nu mai recit acele versete.

O imagine din copilărie reveni în mintea lui Tess.

– Bunica Octavia m-a învăţat şi pe mine?

Olivia rîse.

– A încercat, dar întotdeauna le încurcai şi plîngeai. Cred că în cele din urmă a renunţat.

– Ţi le aminteşti?

– Au trecut aproape treizeci de ani de cînd a murit bunica. Nu mai sînt sigură că le mai pot spune pe de rost. Fluturîndu-şi genele lungi, Olivia spuse: Cred că primul era versetul 8:21 din *Proverbele* lui Solomon iar următorul era versetul 8:33 şi dacă mă gîndesc, cred că următorul era din Psalmi. Sau Ecleziastul? Poate era Luca. O,

Tess, dragă, a trecut prea mult. Ce te-a făcut să te gîndeşti la versetele bunicii?

– Ceva ce am visat. Mă duc sus să citesc puţin. Dacă nu ne vedem mîine dimineaţă înainte de a pleca, vă urez o călătorie plăcută.

– Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi să petrecem cîteva zile la fermă? întrebă Olivia. Întotdeauna ţi-au plăcut cursele.

– De data aceasta, nu, mulţumesc. Se aplecă să o sărute pe Martha.

Martha îi prinse mîna.

– Tess, îmi pare rău că lucrurile n-au mers între tine şi Danny. Speram...

– Ştiu, mătuşă Martha. Tess îi mîngîie mîna. E în regulă. Înghiţind nodul ce i se ridicase în gît, reuşi să zîmbească. Nu le spusese nici uneia dintre femei cît de departe mersese relaţia ei cu Dan. Nu avuseseră timp să anunţe logodna lor înainte de a o rupe. Acum nu mai conta. Noapte bună.

În camera ei, Tess se aşeză pe pat şi luă jurnalul lui Casey în care erau povestite aventurile căutării comorii, urmînd calea curcubeului arătată de pietrele multicolore de pe caseta *Bibliei*. Reciti totul încă o dată. Se sfîrşea cu găsirea celor patru lăzi lîngă San Augustine în Texasul de est.

Punînd cartea alături, se rezemă de perne şi privi broderia. Din cîte ştia despre bunica Prophet, era lipsit de sens ca ea să fi lăsat o comoară îngropată în pămînt, din moment ce chiar şi în urmă cu o sută de ani civilizaţia încălca ascunzătorile.

Deodată îi veni o idee şi înşfăcă hîrtiile de la tribunalul din Livingston. Le cercetă şi se opri cînd văzu un nume familiar. Îngheţă.

Asta era. Îşi dădu capul pe spate şi rîse.

– Bunico, şmecheră ce eşti!

În 1889, Acasia Prophet cumpărase ferma lui Nathan Power cu cinci sute de dolari. A vîndut-o cîţiva ani mai tîrziu cu mai puţin de jumătate din preţul cu care o cumpărase. Tess chicoti. Unii oameni au crezut probabil că bunica Casey era o femeie de afaceri nepricepută.

Ei, va trebui să-şi ia adio de la ideea angajării unei echipe de cercetători. Casey descoperise probabil şi celelalte comori.

Zîmbind încă, se gîndea la pierderea dulce-amăruie a ultimei speranţe de a cumpăra casa şi privi broderia care îi aparţinuse Annei. Era unicul lucru personal al mamei sale care îi rămăsese şi de cînd îşi putea aminti, fusese atîrnată mereu în

acelaşi loc în camera ei din Galveston. Privi balansoarul din colţ şi îşi aminti cum bunica Octavia stătea în el, cu Tess pe genunchi, povestindu-i despre femeile minunate din familia lor. Nici una dintre aceste doamne nu fusese conformistă. Fuseseră toate spirite libere, iubitoare de distracţii, gata să încerce orice. Dintr-un motiv sau altul, numai fete se născuseră în familie.

Se ridică, aşeză jurnalul şi hîrtiile pe birou şi se duse să-şi pregătească baia.

Cu inima bătîndu-i înnebunită şi respiraţia întretăiată, Tess se lupta să se trezească din visul ei. Rîsul lui Casey Prophet îi mai răsuna încă în urechi şi o putea auzi strigînd peste zgomotul mării şi al vîntului.

– Aminteşte-ţi versetele *Bibliei.*

Ochii i se deschiseră şi se ridică în şezut. Era acelaşi vis. Fiecare părticică din el era o repetare a celui din noaptea trecută. Părea atît de real încît îşi atinse părul să vadă dacă i se fixase curcubeul de cap.

De ce avusese din nou acel vis?

Se ridică, merse la baie şi îşi răcori faţa. Tot timpul cînd î şi spălă dinţii, cuvintele îi reveneau în minte. „Aminteşte-ţi versetele *Bibliei*".

Îmbrăcă nişte pantaloni scurţi roşii şi un tricou care să se asorteze şi coborî. Deşi casa era goală şi liniştită, aroma delicioasă de cafea plutea prin camere. Cei patru plecaseră deja la ferma din Louisiana, dar ibricul era cald.

– Binecuvîntat să fii, dragă Ivan, spuse ea turnîndu-şi într-o ceaşcă şi luînd o înghiţitură.

Sprijinindu-se de bufet, mai bău puţină cafea. „Aminteşte-ţi versetele *Bibliei*". Visul i se învîrtea în minte, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea cu o amintire vagă, ce nu se lăsa descoperită, a ceea ce bunica Octavia îi spusese cînd era mică. Dar ce fusese?

Îşi umplu din nou ceaşca şi o luă cu ea sus. În camera ei, merse la birou şi găsi micuţa *Biblie* albă pe care bunica i-o dăduse cînd avea opt ani. Deschizînd-o, citi ce scria pe prima pagină.

Familia noastră a fost binecuvîntată atît cu dragoste cît şi cu mijloace materiale. Dacă vreodată, tu sau copiii tăi, aveţi nevoie de ceva, spune-le despre curcubeul şi versetele noastre secrete.

Brusc, şi-o aminti pe bunica Octavia legănînd-o şi spunîndu-i:

– Ssss, Tess, nu plînge. Le vom scrie pe ceva şi le vom pune într-un loc ascuns. Şi într-o zi, cînd vei avea o fetiţă, îi vei spune unde este acest loc.

Locul ascuns.

Se apropie de broderie şi o luă de pe perete. Lipit de spate era un plic îngălbenit de vreme. Înăuntru era o listă cu cele douăzeci şi şapte de versete. Primele două erau din *Proverbele* lui Solomon, aşa cum îşi amintise mătuşa Olivia. Ce era atît de deosebit la aceste versete? Erau un fel de mesaj? Vru să ridice *Biblia* ei albă să le caute, dar ceva o opri.

Nu, nu în aceasta ci în cealaltă. Puse lista pe birou.

Inima îi lovea cu putere coastele în timp ce mergea în camera de zi a Oliviei să ia *Biblia* lui Violet din vechiul cufăr. Mirosul familiar de camfor îi umplu nările cînd deschise capacul. Scoase caseta şi închise cufărul. Ţinînd strîns cutia de lemn, rezistă impulsului de a alerga pînă în camera ei. Merse foarte încet şi îşi aminti să respire normal.

Puse caseta pe pat şi îşi trecu degetele peste pietrele colorate de pe capac. Prima era roşie, a

doua portocalie, apoi galbenă, verde, albastră, indigo şi violetă.

Cu mişcări încetinite, luă *Biblia* din caseta ei şi o duse pe birou. Aşezîndu-se pe scaun, scoase un stilou şi un carneţel din sertar şi sprijini lista de pălăria de pirat cu pene roşii.

Respiră adînc şi deschise cartea la capitolul opt al *Proverbelor* lui Solomon. Cuvintele versetului douăzeci şi unu erau subliniate.

... ca să dau o adevărată moştenire celor ce mă iubesc şi să le umplu vistieriile.

Le scrise în carneţel şi căută versetul treizeci şi trei din acelaşi capitol. Era de asemenea subliniat.

Ascultaţi învăţătura ca să vă faceţi înţelepţi şi nu lepădaţi sfatul meu.

Bine, se gîndi ea, cuvintele erau frumoase dar ascundeau vreun mesaj? Următorul era extras din *Ecleziastul.*

Am strîns de asemenea argint, aur şi comori ciudate ale regilor şi ale provinciilor...

Inima începu din nou să-i bată cu putere în timp ce picături de sudoare îi căzură pe buza de sus. Casey vorbea de recuperarea comorilor? Scrise repede următoarele cinci versete, din care

erau subliniate doar cîteva cuvinte. Erau pasaje din Psalmi, Samuel şi Marcu.

Din putere... biserica din sălbăticie... piatra... fortăreaţa... comoara... vă voi arăta....

Mîinile îi tremurau şi un zîmbet uşor îi lumină faţa.

Din putere era ferma lui Nathan Power, *biserica din sălbăticie* era locul de lîngă Lufkin unde fusese odată biserica în apropierea izvoarelor, *fortăreaţa din piatră* era vechiul fort. Privind în sus, îşi încleştă pumnii într-un gest de emoţie. Bunica Prophet adunase comorile din toate locurile. Nu era de mirare că ea şi Dan nu găsiseră nimic.

– Dar ce ai făcut cu toate, bunico? Arată-mi, arată-mi! Cercetă celelalte versete care aveau un cuvînt aici, o frază acolo, subliniate şi le notă. *O mireasă... a construit o casă... a pus temelia...* Violet? *Apele s-au ridicat... cutremurat de un vînt puternic... Aşa că au construit zidul...*

– Vorbeşti despre marele uragan şi construcţia peretelui falezei? *O căldură mare... insula... am mutat... casa mea... am umplut...*

Ridicarea nivelului insulei cînd curtea şi pivniţa au fost umplute. Tess îşi şterse cu dosul palmei buza transpirată şi îşi reluă lucrul.

... în pământ, ascunşi... bani... pământul deasupra... pământul este plin cu bogăţiile...

– Ura! ţipă Tess şi aruncă stiloul în aer. Comoara e la subsol. Doamne, toţi aceşti ani am stat pe o avere! Unde în subsol, bunico? îşi luă stiloul de sub pat unde se rostogolise şi se aşeză din nou să descifreze ultimele versete.

Cînd termină, ridică sus carneţelul şi citi tare ultimele cuvinte:

– Căutaţi şi veţi găsi sub locul în care ea a aşezat o masă, un loc pentru aur. Găsiţi binecuvîntarea în această casă. Va fi o moştenire pentru lucrurile de care aveţi nevoie.

Lăsînd jos stiloul, închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. De aproape o sută de ani, o comoară de necrezut era îngropată în subsol sub masa din sufragerie. Privi broderia pe care Prophet o făcuse pentru mama lui Tess, Anna şi rîse. Acum cuvintele aveau un sens.

Poate că vei lua calea curcubeuluiu în căutarea vaselor cu aur, dar adevărata comoară a familiei este temelia casei noastre.

Tot ce avea de făcut era să sape în subsolul casei. Vor fi destule bogăţii pentru a cumpăra casa ei şi o duzină întreagă de cai de curse

pentru mătuşa Olivia şi mătuşa Martha. Probabil va putea cumpăra chiar şi *Friday Elevators* şi va putea închide acel loc afurisit dacă voia. Gîndul era tentant.

Singurul ei regret era că nimeni nu se afla în preajmă să se bucure alături de ea. Nici mătuşa Olivia. Nici Dan.

Oftă şi ridică din umeri. Ei bine, nu va lăsa gînduri triste să-i întunece momentul de triumf. Găsise comoara. În sfîrşit, o găsise.

Şi va merge jos, va săpa şi îşi va trece mîinile prin toate bogăţiile. Şi va rîde fericită.

Era întuneric şi rece ca într-un mormînt acolo jos. Era un fel de mormînt. Poate nu atît de bogat ca al unui faraon, dar pe aproape, se gîndi ea, în timp ce ţinea sus felinarul lui Hook. Încercase cu o lanternă, dar întunericul înghiţise sărmana rază de lumină. Aşa că mersese în garaj şi găsise felinarul care îi lumina acum drumul pînă în locul care considera că se află exact sub masa din sufragerie.

Tavanul subsolului era atît de jos, mai bine zis podeaua era atît de înaltă, încît Tess era nevoită să meargă aplecată sau chiar în genunchi. Dădu la o parte o pînză de păianjen şi strănută din cauza prafului ridicat.

Agăţă felinarul de un cui aflat în scîndura de deasupra. Era probabil acelaşi cui pe care îl folosiseră Casey şi Marsh să agaţe lampa lor cînd îngropaseră comoara. Sau aveau curent electric pe atunci? Ridică din umeri. Nu avea importanţă.

Cînd lumina îi fu asigurată, ridică lopata pe care o găsise în garaj şi dădu la o parte alte pînze de păianjen. Strănută din nou. Ascunzîndu-şi nasul în mîneca tricoului, începu să sape. După doar cîteva lopeţi, atinse metalul.

– Tess! strigă o voce adîncă.

Îngheţă. Cine era acolo? Încuiase uşa? Nu-şi amintea.

– Tess! Unde eşti?

Dan! Era Dan. Surprinsă, se ridică dar se lovi cu capul de tavan şi gemu.

– Sînt aici, jos! ţipă ea. Aplecată pentru a nu se mai lovi, se grăbi spre scări.

– Unde?

– Aici, jos. În subsol. Vin acum.

Cînd ajunse pe prima treaptă privi în sus şi îl văzu pe Dan stînd în uşă. Purta un costum impecabil, cu nelipsita cravată conservatoare şi părea încruntat.

– Ce dracu faci acolo? Eşti murdară.

Încercînd să se facă prezentabilă, îşi trecu mîinile peste păr şi haine, dar nu reuşi decît să ridice un nor de praf.

– Ce dracu faci tu în Galveston? Credeam că eşti în Pittsburgh jucîndu-te de-a preşedintele la *Friday Elevators.*

El zîmbi.

– Am descoperit că nu era distractiv fără tine.

Inima ei tresări şi ochii ei se măriră.

– Vrei să spui că....

El rîse.

– Am venit pentru totdeauna. Cunoşti pe cineva care are nevoie de un arhitect?

Tess urcă în goană scările şi se aruncă în braţele lui.

– O, Doamne, cum să nu ştiu!

El o învîrti, se sărutară şi rîseră în timp ce se îmbrăţişau.

– O, Dumnezeule, cît de mult mi-ai lipsit, iubito, spuse el strîngînd-o aproape. Nu cred că am rîs o

singură dată de cînd am plecat. Ulcerul meu a început să-mi facă probleme din prima zi în care m-am întors la birou şi am fost nefericit fără tine. Kathy a făcut o treabă excelentă ca preşedinte cît timp am lipsit. Cred că toţi au regretat că m-am întors. Poţi să-ţi imaginezi că-i place într-adevăr să fie preşedinte?

Tess rîse şi îl sărută din nou.

– Gusturile nu se discută. Te-a dat din nou afară?

– Nu, cînd m-a văzut amărît şi purtîndu-mă ca un urs cu toţi cei care îmi ieşeau în cale, a insistat să avem o discuţie serioasă. Pentru prima oară, am fost sinceri unul cu celălalt. Am recunoscut că detestam slujba aceea şi am continuat doar dintr-un simţ al obligaţiei faţă de familie şi pentru a o proteja pe ea. Ea a recunoscut la rîndu-i că abia aştepta să preia conducerea pentru o perioadă mai lungă, mai ales după ce m-a văzut zbătîndu-mă în ultimii doi ani, dar nu a vrut să-mi rănească mîndria spunîndu-mi. Şireata mea surioară m-a trimis în Galveston sperînd că Buni mă va convinge să mă retrag din funcţia de preşedinte.

– Cred că îmi va plăcea Kathy.

– Cred că şi ea te va plăcea, spuse el zîmbind. Apropo, i-au plăcut cadourile din partea ta şi a bunicii pe care le-ai ales tu. Mîna îi cuprinse o parte a gîtului, cu degetul mîngîindu-i bărbia într-un gest tandru, familiar. Nu vreau să ne mai despărţim vreodată, iubito. Vrei să te căsătoreşti cu mine cît mai curînd posibil?

Ea zîmbi şmechereşte.

– Întotdeauna am vrut.

– Am destui bani pentru a cumpăra casa ta şi încet-încet o vom aranja.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi rîse din tot sufletul.

– Acum am o surpriză pentru tine. Scoate-ţi haina şi cravata.

Cu o luminiţă jucăuşă în ochi, Dan ridică din sprînceană.

– Cum zici tu, iubito! Înainte ca ea să mai poată spune ceva, îşi lăsă sacoul să cadă pe podea şi trase de cravată.

– Nu pentru asta. Ea îl plesni în joacă. Asta mai tîrziu. Chiar acum am o surpriză pentru tine. Luîndu-l de mînă, îl împinse spre scări. Ai grijă la cap. Nu poţi sta drept acolo jos.

– Unde mergem?

– Mergem să dezgropăm comoara.

– O, nu, nu, gemu Dan.

– Aşteaptă, doar. Ştiu unde se găseşte în mod foarte sigur, absolut, fără nici cea mai mică îndoială.

– Unde am mai auzit eu asta?

Cu un zîmbet strengăresc, Tess îi întinse lopata.

– Dar atunci nu ştiam de versetele bunicii Casey. Stăteau amîndoi în genunchi pe pămînt şi el oftă zîmbindu-i cu indulgenţă şi întinse mîna să ia lopata. Ea o trase înapoi şi îşi îngustă ochii. Nu eşti unul dintre bărbaţii aceia intimidaţi de soţiile bogate, nu-i aşa?

Colţurile gurii lui se ridicară amuzate.

– Cred că mîndria mea va putea suporta.

– Bine, pentru că sîntem pe cale să devenim foarte, foarte bogaţi. Sapă.

După cîteva minute, pămîntul de pe o cutie neagră şi veche fu înlăturat.

– Deschide-o, scumpa mea, spuse el, lăsîndu-se pe călcîie.

Închizînd ochii, ea respiră adînc. Îşi simţea inima în gît şi mîinile îi tremurau în timp ce le îndreptă spre încuietoare. O ridică şi deschise uşor

capacul. Un fel de ţesătură acoperea conţinutul. Cînd încercă să o dea la o parte se dezintegră în mîinile ei.

Printre rămăşiţele putrede, ceva străluci în lumină şi Tess perie ţesătura cu mîna. Ochii ei se măriră şi i se tăie respiraţia.

– O, Dan, şopti ea.

– Doamne... Sfinte...

Cutia era plină cu lingouri de aur, argint, sute de monezi de aur spaniole şi tot felul de pietre preţioase.

Dan ridică o diademă de aur împodobită cu perle şi rubine mari. O aşeză pe fruntea lui Tess şi zîmbi.

– Se potriveşte cu îmbrăcămintea ta, scumpa mea. Îi prinse un colier cu un model asemănător la gît.

Ea privi în jos la pietrele grele, ţipă şi îşi aruncă braţele în jurul lui.

– Oh, Dan, am găsit-o! Sîntem bogaţi.

Rîzînd şi plîngînd, nebună de bucurie, depuse o ploaie de sărutări pe toată faţa lui. Atît de puternice erau aceste sărutări, încît căzură pe spate. Dan o îmbrăţişă strîns şi izbucni în hohote de rîs.

Cînd şocul dispăru, ea redeveni serioasă.

– Dan, aceasta e doar una. Mai sînt şi altele. Ochii ei luciră, iar vocea îi dezvăluia emoţia.

Începură din nou să sape. În două ore dezgropară douăsprezece cutii de metal, fiecare plină cu minunate comori.

Tess se aşeză jos, luă o mînă de monede de aur şi le privi strecurîndu-i-se printre degete.

– Cît crezi că valorează?

Dan se aşeză pe una din cutii şi îşi şterse faţa de mîneca albă a cămăşii. Clătină din cap fără să-i vină a crede.

– N-am idee.

– Crezi că o cutie valorează un milion de dolari?

– Bănuiesc că este o estimare conservatoare.

Ea tăcu un moment, după care spuse:

– Jean Laffite le-a păstrat pentru urmaşii lui. Casey şi Marsh s-au asigurat şi ei că vor fi în siguranţă pentru generaţiile viitoare. De ce să nu păstrăm una pentru noi şi una pentru mătuşa Olivia? Restul le putem îngropa înapoi să le rămînă copiilor şi nepoţilor noştri.

El păru îndurerat.

– Acum imediat?

Aşezîndu-se lîngă el, murdară, cu pînze de

păianjen în păr şi diadema uşor strîmbă, Tess rîse şi îşi sprijini capul de coapsa lui.

– Mîine va fi tocmai bine. Hai să mergem sus şi să facem o baie. După atîta muncă sînt sigură că eşti foarte obosit şi ai vrea să te odihneşti.

Ridicînd o sprînceană în acel fel delicios, specific lui, spuse:

– Nu sînt atît de obosit.

Muşcîndu-şi buzele să nu rîdă, ea îl privi cu subînţeles.

– Înţeleg. Se apropie de el şi îi oferi cel mai provocator zîmbet al ei. Ţi-am spus că toţi sînt plecaţi în Louisiana? Avem casa doar pentru noi trei zile şi trei nopţi.

Epilog

Îmbrăcată într-o rochie lungă, din cea mai fină catifea, de un roşu aprins, Tess purta la gît un colier de aur, împodobit cu perle şi rubine mari. Stăteau ghemuiţi pe canapeaua lungă şi moale din pluş şi priveau focul din şemineul de marmură italiană. Deasupra se afla pictura lui Hook ce reprezenta o nimfă cu chipul lui Tess. Culorile ei se asortau cu nuanţa de albastru a pereţilor.

Aromele de stejar arzînd şi de vopsea proaspătă se împleteau cu cele de scorţişoară şi chimen. Parfumul unei pudre de talc se ridica de asemenea spre tavanul înalt al casei.

Un vas de cristal plin cu ramuri de pin se găsea pe o măsuţă masivă, alături de o casetă de

lemn acoperită cu pietre de culoarea curcubeului. Un covor persan magnific acoperea podeaua din lemn de stejar.

– A durat mult, dar în sfîrşit, totul e gata, spuse Dan adulmecîndu-i gîtul. Fericită?

– Foarte. Nu am fost nicicînd mai fericită, zise Tess ridicîndu-şi bărbia şi înlesnindu-i soţului ei accesul la zona în care limba lui făcea lucruri delicioase. Am tot ce îşi poate dori o femeie. Tu?

– La fel. Şi ai avut dreptate. Am atît de mulţi clienţi acum, încît nu ştiu cum o să mă descurc.

În colţ se afla un molid înalt, împodobit cu globuri şi îngeraşi de aur, beteală şi mărgele de cristal. Trei sute de beculeţe se reflectau în samovarele de alamă de pe masa lungă de alături. Sub pom se găseau multe cadouri frumos învelite.

– De ce nu mergem sus? şopti el.

– Nu pot. Hook a plecat să o ia pe Kathy de la aeroport şi trebuie să sosească în orice moment. Mătuşa Olivia, Buni şi Ivan spuneau că vor fi aici pentru cină la ora şase. E aproape timpul.

– Ce avem la cină?

– Nu ştiu. Ivan aduce totul. Spunea că va fi o masă tradiţională bulgaro-americană pentru ajunul Crăciunului. Ce înseamnă asta, nu ştiu. Rîse.

Luminiţa din ochii ei avea acelaşi efect asupra lui ca prima dată cînd o văzuse.

– Cît de mult te iubesc, Tess!

– Şi eu te iubesc. Acum şi mereu, Friday.

Se auzi soneria.

– Sus, se auzi o voce de la un capăt al canapelei.

– Sus, răsună o alta.

Dan şi Tess se priviră.

– Cred că gemenele sînt gata de joacă, spuse ea. Toţi le vor răsfăţa pe fete mai mult decît ar trebui. Şi ştii tu cine e cea mai rea. Eu o iau pe Casey. Tu ia-o pe Marsha.

Ridicară fiecare cîte o fetiţă, amîndouă îmbrăcate în salopete verzi, identice, amîndouă avînd aceleaşi bucle roşcate. Patru dinţişori se iviră în spatele versiunilor miniaturale ale zîmbetului de milioane al mamei.

– Hook, spuse Casey întinzînd un deget mic şi umed către uşă.

– Hook, se auzi şi Marsha, lovind cu picioarele şoldurile tatălui ei.

– De unde ştiu? întrebă Dan.

Tess ridică din umeri.

– N-am idee.

Rîse şi merse să deschidă uşa.

Sfîrşit

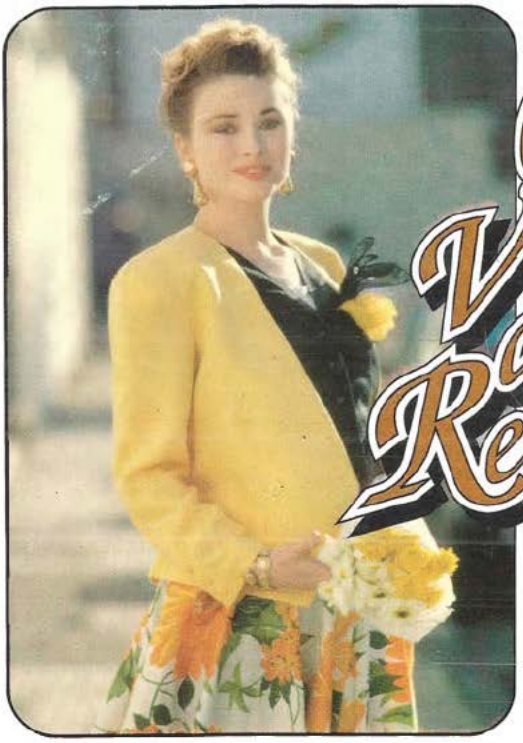

Cînd Visele devin Realitate

Atrăgătorul Daniel Friday venise în Galveston hotărît să-și salveze bunica dintr-o casă plină cu excentrici, dar cînd Tess Cameron îl ispiti cu sunetele vrăjite ale fluierului și cu buzele pe care le bănuia a avea gust de căpșuni, el însuși se îndoi că va mai putea pleca.

Tess știa că numai ea putea să-l învețe să se bucure de viață și voia să-l transforme pe acest bărbat obsedat de muncă într-un visător care să-i împărtășească pasiunea.

Dan dorea să o ajute pe Tess să găsească comoara familiei și să restaureze o casă legendară, dar putea el să o ferească de dezamăgirea pe care era sigur că o va suferi?

El trezise în ea ca mai puternică pasiune și îi cucerise inima, dar va putea Tess să-l convingă pe Dan că dragostea lor este adevărată?

Lei 13900

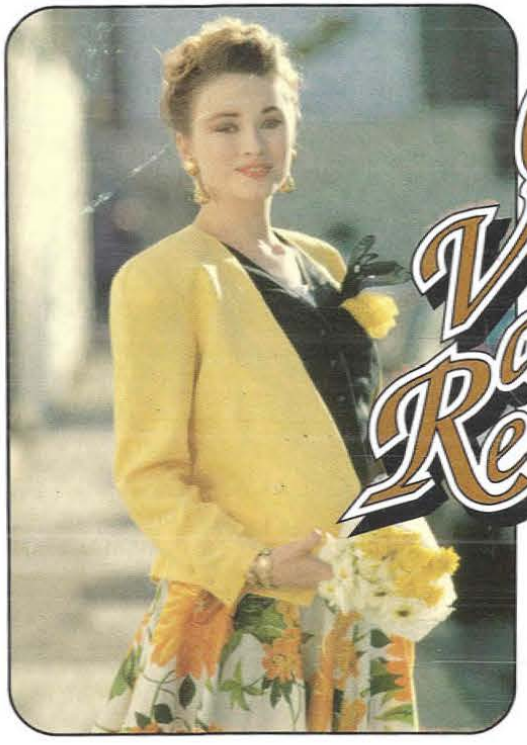

Cînd Visele devin Realitate

Atrăgătorul Daniel Friday venise în Galveston hotărît să-și salveze bunica dintr-o casă plină cu excentrici, dar cînd Tess Cameron îl ispiti cu sunetele vrăjite ale fluierului și cu buzele pe care le bănuia a avea gust de căpșuni, el însuși se îndoi că va mai putea pleca.

Tess știa că numai ea putea să-l învețe să se bucure de viață și voia să-l transforme pe acest bărbat obsedat de muncă într-un visător care să-i împărtășească pasiunea.

Dan dorea să o ajute pe Tess să găsească comoara familiei și să restaureze o casă legendară, dar putea el să o ferească de dezamăgirea pe care era sigur că o va suferi?

El trezise în ea ca mai puternică pasiune și îi cucerise inima, dar va putea Tess să-l convingă pe Dan că dragostea lor este adevărată?

Lei 13900

JAN HUDSON CÎND VISELE DEVIN REALITATE